

Asociația Europeană a
Profesioniștilor din Educație EDUMI

Coordonatori:
IRINA ELENA PETCU
ADINA ROXANA MILĂȘAN
SPERANȚA PETCU

Școala de acasă, casa de la școală.

Limite sănătoase între viața
profesională și personală

ISBN 978-973-0-34365-6

București, 2021

edumi.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate. Această publicație nu poate fi reprodusă parțial sau total fără permisiunea în scris a Asociației Europene a Profesioniștilor în Educație EDUMI. Responsabilitatea asupra conținutului articolelor revine în exclusivitate autorilor articolelor.

Coordonatori

PETCU, IRINA-ELENA; MILĂȘAN, ADINA-ROXANA; PETCU, SPERANȚA

Școala de acasă, casa de la școală. Limite sănătoase între viața profesională și personală

București, 2021

ISBN 978-973-0-34365-6

Design copertă: Magda Cojoccea

Tehnoredactare: Irina Petcu

Corectură: Magda Cojoccea

Coordonatori:
Irina-Elena Petcu Adina-Roxana Milășan Speranța Petcu

Școala de acasă, casa de la școală.
***Limite sănătoase între viața profesională și
personală***

CUPRINS

SECȚIUNEA I	7
1. Crețu Nadia – Despre aici și acum. Despre a fi prezent în prezent	8
2. Neghină Nicoleta - Limite externe versus Limite interne	27
3. Poștan Liliana - Școala de acasă între informal și formal: cum croim noul normal?	37
4. Puzur Elena - Resursele personale în procesul de adaptare	41
5. Vrabii Violeta - Importanța inteligenței emoționale în reglarea afectivă a personalității	46
 SECȚIUNEA II	 51
1. Acatrinei Mihaela - Școala de acasă - provocarea vremurilor noastre	52
2. Albert Adina - Limite și provocări ale educației on line	55
3. Aliman Diana - Drumul către mine	58
4. Andrei Carmen Silvia - Școala de acasă pentru copiii cu nevoi speciale. Sfaturi practice pentru părinți și cadre didactice	61
5. Andrei Simona - Deschiderea spre noile tehnologii informaționale în școală și în școala de acasă	64
6. Armășelu Ioana-Antoaneta - Provocările educației contemporane	67
7. Auroaică Claudia-Mărioara, Cioban Lucia Maria - Școala de acasă, casa de la școală	70
8. Bărboi Violeta - Școala de acasă	72
9. Buruleanu Sidonia Gianina - Școala de acasă, casa de la școală. Limite sănătoase între viața profesională și personală	74
10. Carabă Valeria-Georgiana - Importanța comunicării în situațiile de criză	75
11. Chetraru Elena - Școala pisicilor	77
12. Ciocan Valentina-Georgiana - Școala online – o „altfel” de școală	80
13. Constantinescu Irina - Școala online în pandemie – avantaje și limitări	83

14. Cosău Claudia - Școala de acasă, casa de la școală	86
15. Daescu Jana, Lungu Ana-Maria - Aspecte ale predării online în învățământul primar	88
16. Dan Claudia - Școala de acasă, casa de la școală - proiectul ca formă de evaluare a activității online	91
17. Dascalu Aurelia - Elemente specifice ale profesiei de educator	93
18. Dîrmină-Negreanu Mădălina-Violeta - Școala online - o provocare	96
19. Dragotă Teodora- Emanuela - Împreună și la distanță. Provocări ale predării online	98
20. Găgiu Georgiana – Cristina - Școala de acasă, casa de la școală. limite sănătoase între viața profesională și personală	100
21. Luca Sorana Elena - Deschis spre schimbare	104
22. Mihai Delia, Radu Loreta Georgiana - Școala de acasă, casa de la școală	105
23. Mihăilescu Teodora - Școala de acasă, casa de la școală. Șimite sănătoase între viața profesională și personală	108
24. Mirea Paula-Carmen - Școala de acasă – oportunitate de autodezvoltare profesională	110
25. Moldovan-Vernica Claudia Daniela - Casa de la școală transformată în școala de acasă	112
26. Nanu Elena - Gestionarea sarcinilor de lucru	115
27. Păcurariu Crinișoara Adina - Învățarea online și progresul/regresul școlar	117
28. Pardos Maria - Învățăm online	119
29. Petcu Speranța - Radiografia școlii online în perioada pandemiei	121
30. Petcuță Mihaela - Școala dincolo de monitor	125
31. Pild Elena - Școala online – provocare majoră pentru învățământul românesc	127
32. Prelipcean Otilia-Elena -Viața profesională și personală a cadrului didactic. Limite și provocări	129
33. Rotaru Diana - Școala de acasă, casa de la școală. limite sănătoase între viața profesională și personală	132

34. Șiulea Elena Mădălina - Școala de acasă, casa de la școală. Limite sănătoase între viața profesională și personală	134
35. Someșan Laura - „Școala de acasă, casa de la școală”. Parte din viața mea, parte din viața tuturor!	136
36. Stan Gabriela - Școala mea online, de acasă	139
37. Stănicoaia Andreea Petronela - Școala de acasă, casa de la școală	143
38. Ștefan Mihaela - Școala online – provocări și perspective	145
39. Stoica Georgiana Felicia, Aronescu Maria Daniela - Adaptarea – prima lecție în vremea pandemiei... ..	149
40. Tănăsescu Ortenzia, Pîrvoaică Tatomirescu Georgiana - Școala mea de acasă	152
41. Uzuru Domnica - Școala de acasă, casa de la școală. Limite sănătoase între viața profesională și personală	154
42. Vasluianu Sorina Elena, Vasluianu Bogdan - Inovare și reformă în sistemul românesc	156
43. Zai Maria-Natalia - Școala de acasă sau casa de la școală? – experiențe proprii	158

SECȚIUNEA III 151

1. Borgovan-Cuță Anca - Învățarea de acasă în perioada de pandemie - platforma ZOOM și GOOGLE CLASSROOM	162
2. Crăciun Petruța Marinela - Familia ca prim mediu de dezvoltare a copilului	166
3. Dicu Nicoleta - Noi și școala de acasă	175
4. Fănică Daniel - Anxietatea socială și comunicarea online	179
5. Florea Lucica - Impactul învățării online asupra performanțelor elevilor	183
6. Gogoci Miruna-Costina - Ce rol și soluții au familia și școala, când copiii învață online, de acasă?	186
7. Hîncu Ionela - Provocări ale evaluării la distanță la disciplina Educație Muzicală	189
8. Marcu Simona Lenuța - Procesele și funcțiile psihice care reglează activitatea de învățare ...	192

9. Paniș Aliona - Matricea decizională – instrument de formare a deciziei etice	195
10. Popescu Gabriela Elisabeta - Învățământul online – avantaje și dezavantaje	200
11. Săftău Oana-Maria - Școala de acasă, casa de la școală - limite sănătoase între viața profesio- nală și personală	204
SECȚIUNE IV	207
1. Enea Oana - În așteptarea iepurașului	208
2. Nistor Alice - Activitățile online - o provocare!	211
3. Păduraru Gabriela-Nușa - „Animale mari și mici în ogradă la bunici”	214
4. Pisău Aurelia - Formatarea imaginilor – proiect didactic clasa VII-a	220
5. Potinteu Valentina - Evaluarea coeficientului de inteligență emoțională	224
6. Prescoviță Oana - Grădinița de acasă... ..	228
7. Surugiu Paulina Adina - Proiect de lecție	234

SECȚIUNEA I

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ
ȘI PERSONALĂ

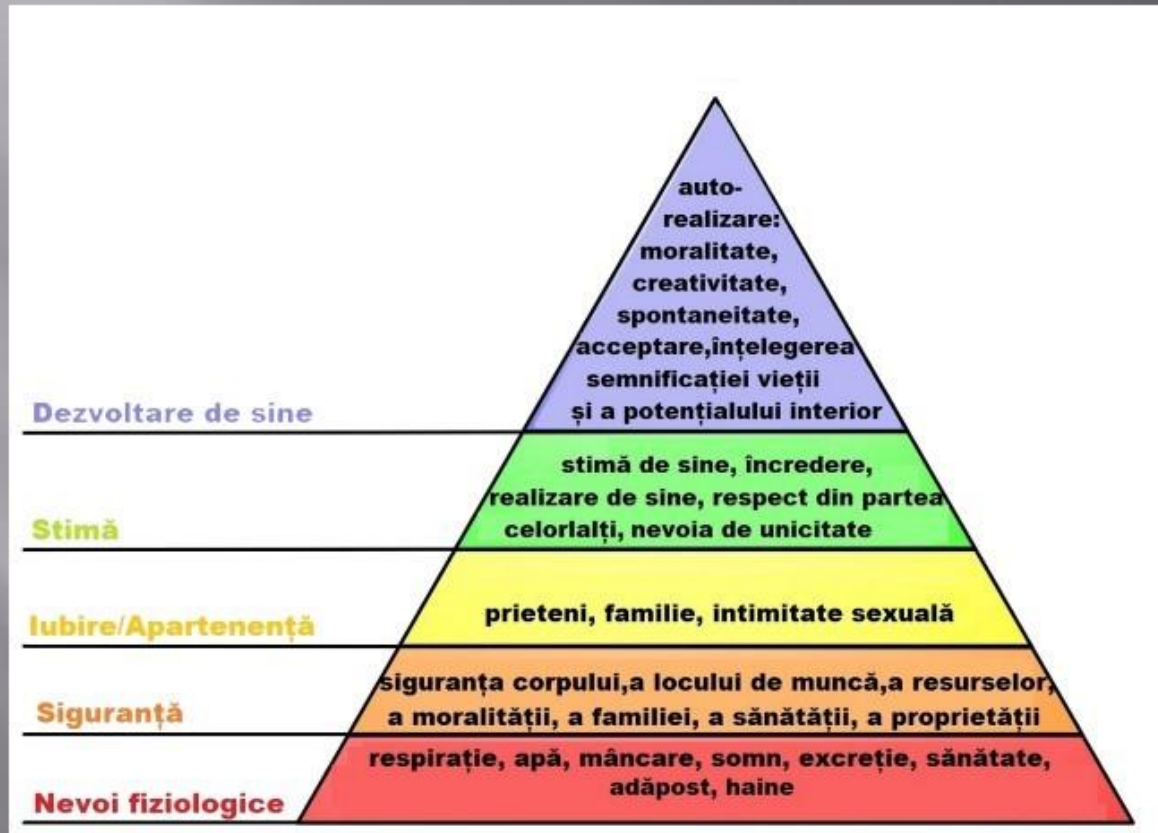
psiholog Nadia CREȚU

ARGUMENT

PROFESIONIȘTII DIN EDUCAȚIE –
CONECTAȚI LA O MUNCĂ PLINĂ DE SENS

Context

PIRAMIDA TREBUINTELOR Abraham MASLOW

CONTEXT

Ce este Fericirea?...
Să stăm în cel mai frumos loc de pe pământ

Ce este Fericirea?...
Să ni se deschidă întotdeauna toate ușile...

Ce este Fericirea?...
Să nu fim niciodată dezamăgiți de copiii noștri..

Ce este Fericirea?...
Să găsim iubirea ..

Fericirea.....adesea, nu depinde doar de noi...

dar....

Bucurie....ne putem oferi în fiecare zi.

Când nu putem fi FERICIȚI,
putem fi BUCUROȘI

Când nu putem fi FERICIȚI,
putem fi BUCUROȘI

REZILIENȚA = capacitatea de a ne reface după traume.

Când nu putem fi FERICIȚI,
putem fi BUCUROȘI

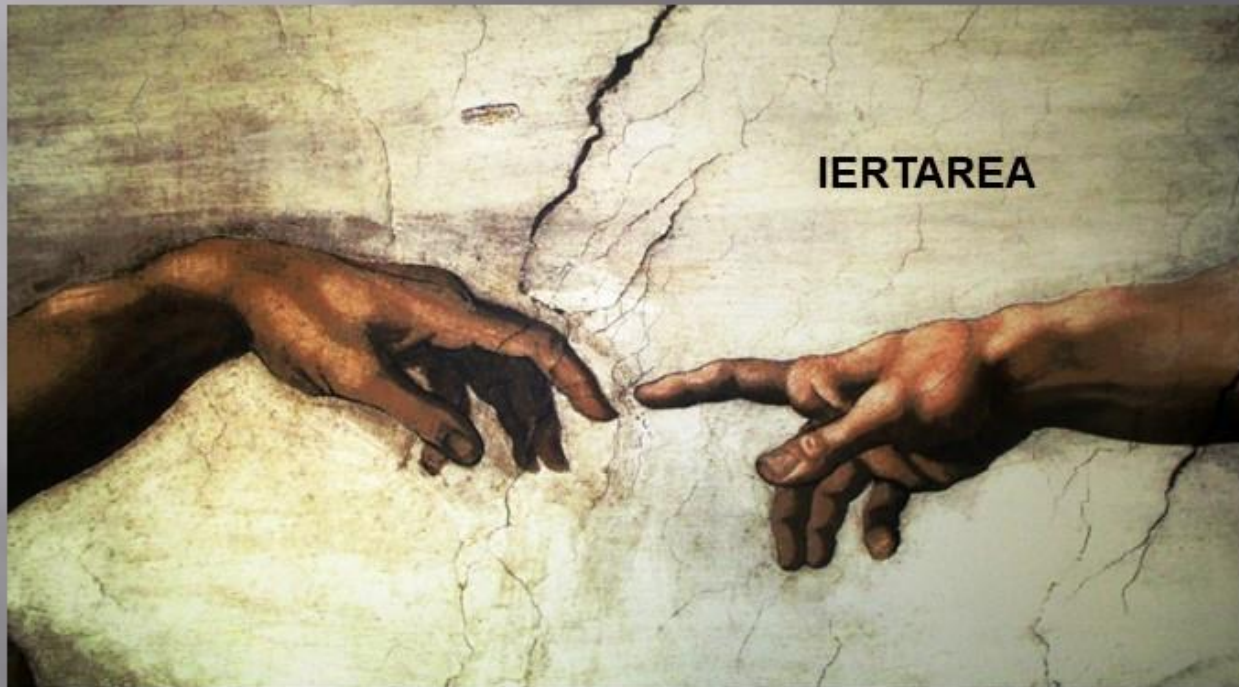

Când nu putem fi FERICIȚI,
putem fi BUCUROȘI

GENEROZITATEA

Când nu putem fi FERICIȚI,
putem fi BUCUROȘI

Când nu putem fi FERICIȚI,
putem fi BUCUROȘI

...în plus, pentru O STARE DE BINE

- ▣ Faceți exerciții de respirație&relaxare
- ▣ Creați-vă ritualuri zilnice
- ▣ Amenajați-vă un spațiu dedicat lucrului, iar când pășiți acolo...
- ▣ Nu intrați în papuci și...
- ▣ Folosiți parfum

CADOU

TEMA

https://www.ted.com/talks/robert_waldinger_what_makes_a_good_life_lessons_from_the_longest_study_on_happiness?utm_campaign=tedspread&utm_medium=referral&utm_source=tedcomshare

Despre mine

Nadia CREȚU

Psiholog...

Hipnoterapeut...

Trainer...

Călător...

Fotograf..

Îmi place să lucrez cu oamenii.

nadia_cretu@yahoo.com

0726 699 558

Mulțumesc!

Limite externe *versus Limite interne*

De ce e important să faci diferențierea?

- Fiindcă așa știi ce ține de puterea ta sau nu;
- Îți dozezi mai bine energia;
- Pui mai puțină presiune pe tine;
- Poți fi mai empatic cu ceilalți și cu tine;
- Poți să te bucuri mai mult de ceea ce ai;
- Poți să pui focus pe ceea ce vrei să faci;

Cum îți dai seama
dacă un obstacol
este extern sau
intern?

Întreabă-te: ce este în controlul meu?

*Exemple limite externe: țin de mediu
(temperatură, distanța dintre 2 orașe),
pandemii, războaie, închisori fizice,
îmbolnăvirea unei persoane.*

*De multe ori depunem mult efort într-o direcție
în care nu avem de fapt niciun control.*

Ce faci cu un
obstacol extern?

Schimbă perspectiva:

care este oportunitatea pentru mine aici?

ce am eu de învățat de aici?

Ce sunt obstacolele interne?

Gânduri: *nu sunt în stare, nu mă bagă în seamă, nu am timp, dacă eu simt așa și celălalt ar trebui să facă la fel.*

Credințe: *dacă nu spui adevărul ești un om rău, o mamă bună nu spune NU copilului;*

Valori: *vreau să fiu un profesionist bun și atunci lucrez peste program*

Cum să-ți identifici obstacolele interne?

<https://www.positiveintelligence.com/assessments/>

Test gratuit sabotori - tipologii de gânduri și comportamente.

- **Situație de decizie/ alegere:** pune-te în papucii eului tău de 80 de ani și întreabă-te ce ar ar alege el;
- **Situație de conflict:** care e nevoia omului din fața ta?
- **Când simți o frustrare:** ce nevoie nu am eu împlinită?
- **Când simți furie:** ce nedreptate resimt eu aici?
- Când ai nevoie de ceva, fii cât mai **specific în ceea ce ceri** și ajută să spui cum se simte situația la tine (eu nu mă simt bine cand tu bați in ușă si mi-ar plăcea să te oprești).
- Contează foarte mult **tonul** pe care vorbești.
- Înainte să faci orice, **respiră prelung!**

Cum să-ți identifici obstacolele interne?

1. Acțiuni deja întâmplate: vizualizează situația întâmplată și imaginează-ți alt parcurs al situației, acela pe care ți l-ai fi dorit să se întâmple din partea ta. Așa îl ajutam pe creier să se antreneze ca data viitoare să ne fie mai ușor să ne oprim înainte de a reacționa.

2. Acțiuni care crezi că se vor întâmpla: vizualizarea zilei sau situației care va urma și previzionat care ar fi momentele care ar putea să iasă cu scantei. Te poți imagina în acele momente cum ți-ai dori să reacționezi.

** Procesul ia timp*

Sugestii pentru stabilire limite sănătoase

Fă-ți o lista cu ce nevoi ai tu și discută-le cu familia, stabiliți împreună cum puteți să vă sprijiniți;

Roagă fiecare membru al familiei să-și facă o astfel de lista iar pentru copiii mai mici va fi nevoie de ajutorul tău să îi ajuți să își identifice nevoile 😊.

Discutați împreună despre ce ține de voi și ce ține de context (așa învața și ei ce e în controlul lor și ce nu);

Faceți un program de 'lucru' împreună cat se poate: cine stă cu copiii dimineața, cine sta după amiaza, cine se ocupă de mancare, cumpărături, pe cine altcineva mai puteți implica, unde includem timp de afară, timp de teme, timp de desene;

Faceți regulile împreună;

Menține regulile;

Cand ai o întâlnire importantă, anunță toți membrii familiei;

Dacă totuși se intra peste noi, le-am învățat pe fete să scrie pe bilet ce doresc.

Dacă tot dau buzna, vorbesc cu persoana din întâlnire să ne recalibram;

Ai grijă ca în acel program și tu să ai timp pentru tine;

Dacă nu reușești să faci acea pauza, sa vezi ce ține de tine și ce nu, atunci du-te să vorbești cu un specialist: terapaut, coach, consilier, ce ți se potrivește tie.

Inspirația pentru acasă

*DOAMNE, dă-mi PUTEREA de a accepta
lucrurile pe care nu le pot schimba, CURAJUL de
a schimba lucrurile pe care le pot schimba și
INTELEPCIUNEA de a face diferența dintre ele!*

Contact

Nicoleta Neghina

Professional Certified Coach

nicoleta.neghina2009@gmail.com

+ 40 745 937 183

<https://www.linkedin.com/in/nicoleta-neghina-pcc-14b7842/>

ȘCOALA DE ACASĂ ÎNTRE INFORMAL ȘI FORMAL: CUM CROIM NOUL NORMAL?

*Liliana Poștan, doctor, conferențiar universitar,
Universitatea de Stat din Tiraspol (cu sediul la Chișinău),
Republica Moldova*

Articolul este elaborat în cheia *ingineriei didactice*, care se bazează pe diferite tehnici de contextualizare, necontextualizare, decontextualizare a cunoașterii științifice, plasate și folosite în diferite situații. (Cristea, 2012, p.56) și a *învățării transformative* prin care sunt transformate cadrele de referință problematice (mentalități, habititudini mentale, perspective asupra semnificațiilor) - seturi de asumptii și așteptări – pentru a le face mai cuprinzătoare, mai deschise, mai reflexive și mai capabile de schimbări afective.” (Mezirow, 2014, p.168).

Am sintetizat aceste două concepte în acțiunea *de a croi* activitatea tandem școală-casă în noua normalitate, impusă de pandemia COVID-19.

Cunoașterea științifică, specifică ingineriei didactice pentru contextualizarea, decontextualizarea educației în noua realitate, este insuficientă și amplifică dilema dezorientativă a individului.

Noțiune de tip *logos* – noul normal a anticipat fenomenul COVID-pandemiei, fiind o preexistență a experienței pe care o parcurgem opac și cu multe îndoieli. Cum va proceda școala pe termen lung, dacă totuși normalitatea se va modifica substanțial pentru a fi considerată nouă? Acum, se pare că, starea de lucruri în școala din Republica Moldova este tratată ca una provizorie, în conformitate cu Hotărârea nr. 26 din 21 august 2020 a Comisiei Naționale Extraordinară de Sănătate Publică. Cum vor proceda părinții după ce au probat, împreună cu copii lor, mai multe modele de organizare a procesului educațional în anul de studii 2020-2021? Cât de rezilienți vor fi și cum vor gestiona noua normalitate, vor fi conservatori sau inovatori?

Noul normal se prefigurează prin schimbări structurale ale timpului, spațiului cu impact asupra principalelor domenii ale activității umane – muncă, învățare, recreere, comunicare. Timpul social se fluidizează, ștergând hotarele dintre diverse activități umane, astfel se instituie un sistem de timp policronic în care se pot face mai multe lucruri simultan.

Fluidizarea lumii despre care vorbesc Dalai Lama și neurologul și psiholingvistul rus, Tatiana Cernigovskaia „hașurează” hotarele între caracterul formal și informal al activității umane, al acțiunii și

interacțiunii sociale, instituționale, orientându-ne spre o mișcare centripetă prin strategii de conciliere, reconciliere, echilibrare.

Din trinomul formal-nonformal-informal, prin fluidizare, se formează binomul formal-informal. De exemplu, procesele specifice educației formale au devenit participative, cu roluri liberalizate ale actanților, iar educația informală capătă contururi mai certe prin capacitatea sa de captare a atenției publicului (a se vedea emisiunile și concursurile gastronomice televizate).

Fenomenul fluidizării cu tendințe centripete poate fi remarcat în evoluția mai multor sisteme binare: viață privată-muncă; muncă-învățare; învățare-viață privată.

Deocamdată, conceptul „Noua normalitate” nu este argumentat teoretic, deoarece noutatea sa ne permite să formulăm doar unele teorii informale sau ipoteze, una dintre acestea vizează raportul și relația dintre formele educației formală-nonformală-informală. Tehnologiile informaționale, independent de situația pandemică, au favorizat accesul și amploarea influențelor instructive și pedagogice informale, exercitate spontan și continuu asupra individului în familie (...), prin mass-media (presa scrisă, radio, televiziune etc.), social media. (Codul Educației al Republicii Moldova, 2014)

Privite dintr-o perspectivă pozitivistă, influențele informative și formative informale au valențe educaționale și pedagogice, deși, observarea realistă, zi de zi asupra „conținutului social media” dovedește erodarea de către educația informală a valorilor și principiilor pedagogice.

Dar, dincolo de chestiunea valorică, morală, educația informală comportă un grad sporit de noutate, actualitate, inovație, formează abilități de autoînvățare și învățare socială în rețea. Educația informală sau, mai bine zis, raportul dintre educația formală și cea informală sunt piese de design educational al noului normal.

Actualmente, în Republica Moldova este în proces de elaborare și validare Cadrul de referință al educației extrașcolare (nonformale). În document este stipulat că, „nevoia dezvoltării educației extrașcolare (nonformale) este determinată de:

- ✓ asigurarea coerenței și continuității între educația formală și educația nonformală (extrașcolară);
- ✓ ajustarea politicilor în domeniul educației extrașcolare (nonformale) la standardele internaționale în acest domeniu și determinarea tendințelor de dezvoltare a educației extrașcolare (nonformale) pe plan național și internațional;
- ✓ crearea condițiilor social-economice și educaționale de realizare a educației extrașcolare (nonformale) în raport cu interesele, abilitățile și oportunitățile copiilor/ elevilor.

Analizând documentul constatăm că autorii au aderat la discursul politic asupra valorii educației nonformale pentru societățile democratice și economiile concurențiale, specificând prevederile Recomandării nr.1437 privind educația nonformală a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei (2000); Recomandării privind validarea învățării nonformale și informale (Bruxelles, COM,2012); Memorandumului privind învățarea pe parcursul întregii vieți (2000). (Cadrul de referință al educației extrașcolare (nonformale) din Republica Moldova (CREE), 2020, p.4) Or, aceste documente, pe care este fundamentat Cadrul de referință, au fost recomandate pentru aplicare la începutul Mileniului și implementate în majoritatea țărilor europene. Actualmente, referențialul educației nonformale și a celei informale – forme deosebit de flexibile, cu grad ridicat de originalitate și inovație socială, educațională, culturală – trebuie să fie previzionar, având în vedere și „noul normal”.

În concluzie, „școala de acasă” sau modele de organizare a procesului educațional în anul de studii 2020-2021 acționează în același model binar formal-informal. Iar cele relatate mai sus, în special încercarea de a conceptualiza „croirea noului normal” în baza unor teorii mai mult sau mai puțin formalizate ne provoacă să obiectivizăm așteptările noastre cu referire la raportul reziliența - noul normal într-un scenariu post-COVID.

Bibliografie:

1. Cadrul de referință al educației extrașcolare (nonformale) în Republica Moldova, 2020. Disponibil pe: https://mecc.gov.md/sites/default/files/cadrul_de_referinta_al_educatiei_si
2. Codul Educației al Republicii Moldova, 2014. Disponibil pe: <http://lex.justice.md/index.php?action=view&view=doc&lang=1&id=355156>
3. Cristea Sorin, Didactici particulare. În: Didactica Pro..., Nr.1 (71), Ch.: 2012, p. 56-80
4. Hotărîrea nr. 26 din 21 august 2020 a Comisiei Naționale Extraordinară de Sănătate Publică. Disponibil pe: https://cancelaria.gov.md/sites/default/files/hotarirea_cnesp_nr.26_21.08.2020.pdf
5. <https://mecc.gov.md/ro/content/ministrul-igor-sarov-scoala-din-septembrie>
6. Mezirow, J. O privire de ansamblu asupra învățării transformatoare. În: Illeris, K. Teorii contemporane ale învățării. București: Trei, 2014, p.168.
7. Poștan Liliana. Coeziunea socială: demers educațional din perspectiva educației formale, nonformale și informale. In: Dialog intercultural polono-moldovenesc Culegere de studii. Materialele Congresului Științific Internațional Polono-Moldo-Român: Educație-

PoliticăSocietate. Vol. III, nr.2, 1-4 aprilie 2019, Chişinău. Chişinău, Republica Moldova:
Universitatea de Stat din Tiraspol, 2019, pp. 69-73. ISBN 978-9975-76-273-1.

RESURSELE PERSONALE ÎN PROCESUL DE ADAPTARE

Puzur Elena, dr., lector universitar, IȘE

Transformările socioeconomice continue ale societății influențează procesul adaptării și-i conferă o actualitate deosebită cercetărilor dedicate adaptării persoanelor de diferită vârstă la procesul de schimbare. Astfel, procesul de adaptare este studiat la diferite niveluri: macrofuncțional, psihofiziologic, psihoindividual și psihosocial, implicând diverse categorii de subiecți și condiții noi de adaptare.

În contextul de mai sus, dezvoltând conceptul procesului de adaptare determinăm, că acesta poate fi evaluat la diferite niveluri, adică la nivelul relațiilor interpersonale, a comportamentului, a funcțiilor psihice fundamentale, a reglării psihofiziologice, a mecanismelor fiziologice ce asigură activitatea, a rezervelor funcționale a organismului, a sănătății.

Conform concepției autorului Cosman D., adaptarea este un proces dinamic ce implică mecanismele și modificările structurale, funcționale, fiziologice și comportamentale, prin care organismul își menține echilibrul funcțiilor în condițiile unor variațiuni ale factorilor de mediu [1].

Prin urmare, adaptarea se realizează prin:

- rezervele funcționale ale organismului;
- particularitățile reactive individuale, care reprezintă variații interindividuale și de moment, întrucât există un punct „*normal*„ al fiecărui organism pentru un moment dat[1].

Deducem din aceste considerații faptul că, câte niveluri de interacțiune există, tot atâtea tipuri de probleme de adaptare vor fi, marea majoritate depășind de departe nivelul unei simple reglări, a nevoilor necesare satisfacerii metabolismului fiziologic. Pe de altă parte, este evident că, cu cât mediul devine mai complex, cu atât adaptarea psihosocială devine mai dificilă, solicitând noi resurse personale [2].

Potrivit opiniei autorului rus В.И. Медведев, „adaptarea este o reacție sistemică bine orientată a organismului, ce asigură posibilitatea realizării tuturor felurilor de activitate socială în cazul influenței factorilor, iar intensitatea și extensivitatea acestora poate determina dereglarea balanței homeostazice” [6] .

În situația când echilibrul dintre individ și mediul în care acesta există este perturbat, ireversibil apare un dezechilibru, care deranjează activitatea organismului. Dezechilibrul intens apărut între cerințele individului, ale mediului și posibilitățile lui de răspuns condiționează apariția tensiunii - a stresului, declanșându-se dificultăți de adaptare. Aici, susținem ideea autorului C. Enăchescu care menționează, că „Orice tulburare a stării de echilibru psihic duce la dezadaptarea persoanei, urmată de

dezorganizarea comportamentului acesteia. Două elemente tulbură echilibrul psihic și implicit, starea de sănătate mintală: frustrarea și conflictul” [4.]

Deși stresul a făcut parte integrantă din viața omului încă din comuna primitivă, în societatea contemporană discrepanța dintre resursele adaptative psihologice ale individului și exigențele ajunse la un nivel maxim din partea mediului (nu atât natural, cât și social) s-a adâncit la maximum.

De menționat, că resursele pe care persoana le poate activa și valorifica în situații noi pot fi: *resurse interne* (capacități proprii, motivații) și *resurse externe* (identificarea unei rețele de sprijin formate din membrii familiei nucleare și a familiei lărgite, prieteni, vecini, grupuri, instituții, servicii etc.).

Multitudinea abordărilor conceptului de resurse personale în literatura de specialitate ne-a orientat spre următoarele generalizări: autorii S. Hobfoll, R. Lasarus, B. A. Бодров definesc resursa personală ca strategie de coping; Л. И. Анцыферова – strategie de viață; cercetătorii Л. Г. Дикая, Т. В. Корнилова – ca factor de reglare a activității și comportamentului; iar Д. А. Леонтьев și M. Seligman abordează resursa personală drept factor de asigurare a sănătății psihice și a succesului activității.

Resursele umane joacă un rol central în succesul personalității, determinând o analiză profundă a acestora. Conform autorului M. Seligman, „Unele dintre lucrurile care se pot schimba sunt sub controlul dumneavoastră; altele nu sunt. Cea mai bună pregătire pentru schimbare este să aflați cât mai multe despre cele pe care le puteți schimba și despre felul în care puteți face schimbările...” [5].

Printre beneficiile resurselor adaptative, folosite în situații noi, de stres J. Bowlby menționează:

- formarea și menținerea relațiilor de succes;
- învățarea de strategii de reglare și diminuare a emoțiilor negative precum furia, anxietatea, tristețea;
- menținerea unui echilibru emoțional și dezvoltarea rezilienței în situații noi;
- asigurarea bazei pentru dezvoltarea unui larg repertoriu de deprinderi și competențe [3].

Analizând conținutul abordărilor de mai sus, menționăm că resursele personale reduc dezadaptarea și optimizează potențialul de adaptare al personalității în situații noi. Astfel, psihologia pozitivă, dar și psihologia dezvoltării tratează resursele drept factor în dezvoltarea și adaptarea cu succes a personalității la condițiile noi de mediu, ceea ce contribuie la menținerea homeostaziei organismului.

Literatura de specialitate, prin rezultatele studiilor sale, evidențiază câteva tipuri de resurse, utilizate în situații de adaptare psihosocială. În conformitate cu rolul lor în reglarea proceselor depășirii dificultăților de adaptare, toate resursele pot fi împărțite în mai multe tipuri:

➤ **Resursele personale** includ trăsături și atitudini care sunt eficiente pentru reglarea comportamentului în diferite situații stresante. Cele mai semnificative dintre ele includ autocontrolul, stima de sine, „autoeficacitatea” (o evaluare a propriilor abilități de a activa cu succes în depășirea stresului) și altele. Autorii de specialitate consideră resursele personale drept o rezervă a organismului, folosită în situații noi [9] .

➤ **Resursele psihologice** sunt determinate de capacitățile cognitive, psihomotorii, emoționale, volitive și de alte posibilități ale personalității de a oferi soluții pentru rezolvarea problemelor sau de a controla emoțiile. În acest context, autorul rus Д.А. Леонтьев a acordat o atenție semnificativă sistematizării resurselor psihologice, pe care le clasifică în resurse determinate de stabilitate, autoreglare, resurse motivaționale și instrumentale [9] .

➤ **Resursele profesionale** sunt reprezentate de nivelul necesar de cunoștințe, abilități, competențe, experiență pentru rezolvarea problemelor într-o situație dificilă.

➤ **Resursele sociale** pentru depășirea stresului reflectă nivelul de sprijin social și moral, valorile vieții, stima de sine, controlul încrederii (încrederea în sine), relațiile interpersonale etc.

➤ **Resursele fizice** reflectă starea de sănătate fizică și mentală, rezervele funcționale ale organismului.

➤ **Resursele materiale** sunt determinate de nivelul de securitate financiară, de trai și de cele de altă natură.

Complexul de resurse personale, psihologice, profesionale și fizice constituie resursa unică personală a individului în condițiile adaptării la diverse schimbări [8].

Resursele personale utilizate în situații de adaptare reprezintă un set complex de capacități individuale, cognitive și relaționale care asigură o parte a contextului psihologic pentru depășirea dificultăților de adaptare. Resursele personale sunt caracteristici relativ stabile care influențează alegerea proceselor de evaluare și coping și, la rândul lor, pot fi influențate de cele mai importante rezultate ale acestor procese. În conceptul lui S. Hobfoll, pierderea resurselor este analizat ca un mecanism primar, care declanșează diverse reacții de stres.

În contextul utilizării resurselor personale în procesul de adaptare psihosocială la diverse schimbări determinăm faptul, că acestea constituie un sistem, care include în sine un complex de construcții cognitive, emoționale și comportamentale.

Capacitățile individuale de adaptare pot fi apreciate printr-o evaluare a nivelului de dezvoltare a caracteristicilor psihologice, care sunt semnificative pentru reglarea activității mentale și a procesului de adaptare. De subliniat, că cât este mai ridicat nivelul de dezvoltare al acestor caracteristici, cu atât este

mai mare probabilitatea unei adaptări eficiente a persoanei și cu atât mai semnificativ este diapazonul factorilor de mediu la care acesta se poate adapta.

Д. А. Леонтьев, la rândul său, introduce în cadrul dezvoltării teoriei sale conceptul de potențial personal - ca o caracteristică individuală de bază, ce formează nucleul personalității. Acest potențial personal, potrivit autorului Д. А. Леонтьев, reprezintă o caracteristică integrală a nivelului de maturitate personală a individului, iar principalul fenomen al maturității personale și a modalității de manifestare a potențialului personal este doar fenomenul de autodeterminare a personalității. Potențialul personal al fiecăruia reflectă indicele de depășire a situațiilor noi de către personalitate, în cele din urmă, depășirea eu-lui propriu, precum și măsura eforturilor sale de a lucra asupra sa și asupra situațiilor vieții sale [9].

Prin urmare, utilizarea resurselor adecvate și a strategiilor corespunzătoare în procesul de adaptare asigură un echilibru în dezvoltarea atât personală, cât și profesională. Astfel, o persoană este capabilă să consume, să economisească și să restabilească rapid resursele personale atunci, când a obținut un anumit succes în procesul de adaptare la noile condiții [7] .

În concluzie, resursele personale reprezintă o structură sistemică, ce include un complex de constructe cognitive, emoționale și comportamentale, determinând comportamentul adaptativ în situații noi și actualizând capacitățile personalității în realizarea scopurilor propuse, contribuind astfel la asigurarea homeostaziei organismului și funcționarea sa optimă.

Bibliografia

1. Cosman D. Psihologie medicală. Iași: Polirom, 2010. 464 p.
2. Crăciun D. Psihologie socială. București: ASE, 2005. 432 p.
3. Dafinoiu I., Boncu Ș. Psihologie socială clinică. Iași: Polirom, 2014. 509 p.
4. Enăchescu C. Tratat de igienă mintală. Iași: Polirom, 2006. 449 p.
5. Martin E.P. Seligman Ce putem și ce nu putem schimba. Ghid complet pentru succesul în dezvoltarea personală. București: Humanitas, 2013. 416 p.
6. Puzur E. Adaptarea psihosocială și particularitățile de personalitate. În: Educația: factor primordial în dezvoltarea societății. Materialele Conferinței Științifice Internaționale, Chișinău: Institutul de Științe ale Educației, 8 octombrie, 2020, pp. p.253 - 257
7. В.А. Бодров Психологический стресс: развитие и преодоление. Москва: ПЕР СЭ, 2006. 528 с.

8. Бодров В.А. О психологических механизмах регуляции процесса преодоления стресса // / Под ред. В.А. Барабанщикова и А.В. Карпова. М.; Ярославль: Аверс-Пресс, 2002. Вып. 2. С. 98-117.
9. Личностный потенциал: структура и диагностика / под ред. Д.А. Леонтьева. М.: Смысл, 2011. 679 с.

IMPORTANȚA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE ÎN REGLAREA AFECTIVĂ A PERSONALITĂȚII

*Lector Universitar, Violeta Vrabii,
Institutul De Științe Ale Educației, Chișinău, Republica Moldova*

Școala de astăzi tot mai mult își repune accentele de la dimensiunile cognitive spre cele afective. În prezent suntem foarte conștienți de rolul reglării afective a subiecților implicați în procesul educațional, iar dimensiunea afectivă a personalității este cea ce semnifică însușirea relativ stabilă a comportamentului.

Componenta afectivă a personalității nu se epuizează în emoțiile de moment, dimpotrivă, ea are o consistență și durabilitatea în timp, fapt care permite constituirea unor adevărate profiluri emoționale (echilibrat, hiperemotiv, hipoemotiv). Aceste profiluri, mai ales ultimele două, au ridicat problema rolului afectivității în viața persoanelor.

Astfel, dinamica schimbărilor sociale contemporane solicită o bună capacitate de adaptare a persoanei la mediu care se poate realiza numai dacă înțelegem rolul extraordinar pe care îl are folosirea inteligentă a emoțiilor.

Teoriile moderne despre inteligență s-au dezvoltat prin observarea faptului că persoana, de-a lungul vieții, este într-o permanentă dezvoltare. Pentru a avea succes trebuie să îndeplinească anumite condiții. Aceste condiții de obținere a succesului în viață depind de abilități, care se formează pe tot parcursul educației formale sau cel puțin ar trebui să fie urmărite ca obiective, dincolo de discipline.

Psihologul W. Mishel de la Universitatea Stanford a aplicat unor copii în vârstă de 4 ani un test cu „acadele” care poate preconiza cât de bine se vor adapta aceștia ca liceeni. Testul constă în a le oferi copiilor o singură acadea chiar în acel moment sau două acadele peste o anumită perioadă de timp când se va întoarce supraveghetorul. Este un test de inteligență. Copiii care-și pot controla sentimentele/emoțiile și au suficientă răbdare pentru a primi două acadele, se dovedesc a fi nu doar mai capabili din punct de vedere emoțional, ci și mai competenți la școală și-n viața de toate zilele.

Toate aceste descoperiri și alte indicii privind sentimentele noastre și consecințele lor sunt cuprinse în cartea lui Daniel Goleman intitulată *Inteligența emoțională*. Cartea subsumează rezultatele unor cercetări care arată că dezvoltarea emoțională a elevilor este decisivă pentru succesul lor în viață și nu doar pentru rezultatele școlare.

De exemplu, cercetătorii au demonstrat că elevii care au sistem emoțional stabil la vârsta de 4 ani au rezultate mult mai bune la diversele examinări de admitere la facultate. Capacitatea de a recunoaște și de a face față emoțiilor duce la performanțe mai mari la școală, în muncă și în relațiile interumane. Plecându-se de la rolul adaptiv al afectivității s-a constatat că persoanele care au un coeficient intelectual (QI – indice al nivelului de dezvoltare a inteligenței, stabilit prin raportarea vârstei mentale la vârsta cronologică) înalt sau o inteligență academică foarte bine dezvoltată se descurcă mult mai puțin în viața de zi cu zi, în timp ce altă categorie de subiecți, deși au un QI mai redus în comparație cu primii, au rezultate deosebite în practică.

De unde a apărut întrebarea: „Cum reușesc aceștea să aibă succese în situații critice, să facă față oricând în împrejurări de viață?” Sternberg (1988) a rugat oamenii de pe stradă să arate ce înțeleg ei printr-o persoană inteligentă. În urma analizei răspunsurilor la acest sondaj a ajuns la concluzia că ei dispun de o altă abilitate decât inteligența academică, datorită căreia reușesc să depășească obstacolele vieții de zi cu zi. Această abilitate a fost raportată inițial la inteligența socială care desemnează capacitatea de a înțelege și de a stabili relații cu oamenii [Apud 3, p.138]

M. Rocco, 2001, menționează că termenul „inteligență emoțională” a fost formulat pentru prima dată într-o teză de doctorat, în SUA, în 1985. Wayne Leon Payne consideră că inteligența emoțională este o abilitate care implică o relaționare creativă cu stările de teamă, durere și dorință. De fapt D. Wechsler, autorul setului de teste standardizate pentru inteligență (academică sau teoretică), a remarcat că adaptarea individului la mediul în care trăiește se realizează atât prin elementele cognitive, cât și prin cele non-cognitive. Aspectele non-cognitive ale inteligenței includ factori de ordin afectiv, personal și social, fiind esențiale pentru reușita în viața a individului. Cel mai important element al inteligenței emoționale îl constituie emoțiile [ibidem, p.139].

Mai multe studii psihosociale expun că inteligența emoțională ca abilitate care asigură succesul în viața cotidiană este, pe de o parte, distinctă de inteligența academică (teoretică), dar, pe de altă parte, constituie un fel de sensibilitate specifică față de practică și relațiile interumane. Astfel s-a născut o nouă formă de inteligență – cea emoțională.

Prin urmare, în jurul anilor 90 s-au conturat trei mari direcții în definirea inteligenței emoționale, trasate de următorii cercetători în acest domeniu:

a) *J. Mayer și P. Salovey (1990, 1993)* – înțeleg prin inteligența emoțională capacitatea de a percepe cât mai corect emoțiile și de a le exprima, de a accede sau genera sentimente atunci când ele facilitează gândirea; de a cunoaște și înțelege emoțiile în vederea promovării și dezvoltării emoționale și intelectuale. Aici putem aminti numele psihologului american Festinger cu teoria „disonanței cognitive”,

conform căreia oamenii refuză să se gândească la lucruri care le provoacă sentimente, emoții negative. Totodată, în urma relaționărilor interpersonale există tendința de a selecta ideile care sunt conforme cu valorile proprii și care declanșează sentimente pozitive. Din aceste opinii rezultă intercondiționările între emoție / sentimente și gândire.

b) *Reuven Bar-On* – ne prezintă o altă versiune a inteligenței emoționale. Componentele acesteia sunt grupate în felul următor:

Aspectul intrapersonal - conștientizarea propriilor emoții care presupune să trăiești experiența prezentă și nu cea ce ai simțit-o în trecut; optimism, asertivitate; respect, considerație pentru propria persoană; autorealizare; independență.

Aspectul interpersonal - empatia; relații interpersonale; responsabilitate socială.

Adaptabilitate - rezolvarea problemelor; testarea realității; flexibilitate.

Controlul stresului - toleranța la stres; controlul impulsurilor.

Dispoziția generală - fericire; optimism.

c) În viziunea lui *Daniel Goleman (1995)* conceptele care compun această formă a inteligenței sunt:

conștiința de sine: identificarea și înțelegerea emoțiilor, conștientizarea unei emoții care se schimbă, înțelegerea diferenței dintre gânduri, emoții și comportamente, încrederea în sine, înțelegerea consecințelor unor comportamente în termeni de emoții;

auto-controlul: managementul emoțiilor dificile, controlul impulsurilor, managementul constructiv al furiei, mâniei, dorința de adevăr, conștiinciozitatea, adaptabilitatea, inovarea, disciplina.

motivația: a fi capabil(ă) să stabilești obiective și să le îndeplinești, optimism și speranță în fața obstacolelor și eșecurilor, inițiativă, optimism, dorința de a reuși, perseverență, dăruire;

empatia: a fi capabil(ă) să te pui „în pantofii diferitelor persoane cu care relaționezi”, cognitiv și afectiv, a fi capabil(ă) de a-i înțelege pe ceilalți, perspectivele acestora, a fi capabil(ă) de a arăta grijă, atenție, înțelegerea diversității;

aptitudinile sociale: stabilirea și păstrarea relațiilor (prieteni), rezolvarea conflictelor, cooperarea, colaborarea, capacitatea de a lucra în echipă, comunicarea, influența, conducerea (leadership-ul). [Apud 3, p.139]

Pentru a reuși în viață, D. Goleman consideră că fiecare dintre noi ar trebui să învețe și să exerseze principalele *dimensiuni ale inteligenței emoționale*:

Conștiința propriilor emoții:

- să fii capabil să recunoști și să le numești;

- să fii în stare să înțelegi cauza lor;
- să recunoști diferențele dintre sentimente și acțiuni;

Controlul („managerizarea”) emoțiilor:

- să fii în stare să-ți stăpânești mânia și să-ți tolerezi frustrările;
- să fii în stare să-ți exprimi furia natural, potrivit, fără agresiune;
- să fii în stare să nu te autodistrugi, să te respecți, să poți să ai sentimente pozitive față de tine, de școală și familie;
- să-ți poți manipula stresul;
- să ai capacitatea de a scăpa de singurătate și de anxietate socială;

Motivarea personală (exploatarea, utilizarea emoțiilor în mod productiv):

- să fii mai responsabil;
- să fii capabil să te concentrezi asupra unei sarcini și să îți menții atenția asupra ei;
- să fii mai puțin impulsiv și mai puțin autocontrolat;
- să-ți îmbunătățești scorurile la testele de creație (realizare);

Empatia – citirea emoțiilor:

- să fii în stare să privești din perspectiva celuilalt;
- să înveți să îi asculți pe ceilalți;
- să îți îmbunătățești empatia și sensibilitatea la sentimentele celorlalți;

Dirijarea (conducerea) relațiilor interpersonale:

- să-ți dezvolți abilitățile de a analiza și înțelege relațiile interpersonale;
- să-ți poți rezolva conflictele și să negociezi neînțelegerile;
- să soluționezi problemele din relațiile interpersonale;
- să fii mai deschis (asertiv, pozitiv) și abil în comunicare;
- să fii mai popular și deschis, prietenos și implicat în mod echilibrat;
- să fii mai implicat și plin de tact (delicat, atent, politicos);
- să fii prosocial și să te integrezi armonios în grup;
- să fii mai cooperant, participant, serviabil, de nădejde, îndatoritor;
- să fii mai democratic în relațiile de afaceri, în modul de a te purta cu alții, în modul de a-i trata.

Prin urmare, inteligența emoțională a ajuns la nivelul să fie considerată o modalitate de eliminare a emoțiilor dificile sau dezechilibrului emoțional din relațiile umane, ea determină controlul emoțiilor, fapt care duce la realizările de succes în viața personală și cea profesională.

BIBLIOGRAFIE

1. GOLEMAN, D. *Inteligența emoțională cheia succesului în viață*. București: Editura Alfa, 2009.
2. GOLEMAN, D. *Inteligența emoțională*. București: Curtea Veche Publishing, 2001.
3. ROCO, M. *Creativitate și inteligența emoțională*. Iași: Polirom, 2001.

SECȚIUNEA II

ȘCOALA DE ACASĂ - PROVOCAREA VREMURILOR NOASTRE

Prof. Acatrinei Mihaela

Școala Gimnazială Nr.1 Bogdănești, județul Suceava

A face școală de acasă a reprezentat atât pentru elevi, cât și pentru noi, cadrele didactice, o nouă provocare. Spre deosebire de activitățile desfășurate cu elevii față în față, activități cu scopuri și obiective bine precizate, când puteam comunica și evalua corespunzător rezultatele elevilor, lecțiile desfășurate on-line sunt mai greu de realizat decât cele clasice. Profesorul trebuie să creeze conținuturi educaționale care să fie înțelese și asimilate de la distanță, trebuie să creeze mijloace didactice diverse, să se adapteze din mers noului tip de predare - învățare - evaluare, devenind creator de educație modernă pentru elevi.

Învățarea de acasă poate fi pentru elevul de azi un chin atunci când nu are cunoștințe despre tehnologia informațiilor și comunicării, când nu are la dispoziție mijloacele de comunicare necesare: tabletă, telefon, sau conexiune la internet. În aceste situații, oricât de mult și-ar dori să ajute, cadrul didactic nu poate depăși aceste neajunsuri. La clasele la care predau au existat puține astfel de situații, în care elevii să nu aibă dispozitive de conectare la internet pentru a putea participa la ore, astfel că mă pot considera o norocoasă. Am încercat în perioada aceasta dificilă să transform învățarea de acasă într-una modernă și captivantă prin folosirea în cadrul orelor de curs a resurselor digitale potrivite, a filmelor video, a filmelor de predare, a jocurilor interactive și a testelor online.

Folosind platforma Classroom Google Meet, elevii au avut tot timpul acces la informațiile profesorului, știind în permanență ce teme au de efectuat acasă. Temele au fost stabilite diferențiat, au fost trimise de elevi în termenul indicat de profesor, aceștia având posibilitatea de a primi feedback, de a vedea unde au greșit și unde se pot corecta. Prin folosirea platformei de învățare s-a putut păstra o bună relaționare între profesor și clasa de elevi, și între profesor și fiecare elev în parte. În timpul orelor de curs am folosit tehnici precum Video Ant, Story Jumper, Book Creator, Photo Stage, jocurile online de tip Word Wall, Puzzle, jocuri ce i-au încântat pe elevi, i-au pus în situația de a exersa materia predată la clasă, de a-și dezvolta creativitatea, atenția și rapiditatea în gândire.

Rolul profesorului a fost acela de a păstra și de a transmite starea de bine atât de necesară desfășurării activității de învățare în online. Este o perioadă dificilă atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice, care trebuie să găsească metode noi pentru a-i stimula pe elevi, pentru a le stârni interesul și pentru a face educație de calitate, îmbinând educația formală cu cea nonformală și informală.

Educația formală sau educația școlară permanentă presupune o intenție deliberată, stabilirea unor activități clare de predare-învățare-evaluare organizate sistematic, realizate prin respectarea unui curriculum. Provocarea învățământului actual este de a adapta demersul didactic la competențele și conținuturile vizate, iar rolul disciplinei limba și literatura română este deosebit de important deoarece are în vedere formarea competenței de comunicare orală, formarea competenței de lectură și formarea competenței interculturale. Tehnicile pe care le-am folosit în abordarea textului literar au fost multiple și pot fi grupate în: tehnici inițiale (fotografii, înregistrări, jocuri de rol, cartonașele cu roluri - *Liderul, Managerul, Scribul, Prezenterul, Suporterul*), lucrul cu textul (rescrierea unui text, completarea unor sintagme, rezumarea, alegerea unor variante interpretative, comentarii) și tehnici finale (producerea unor imagini ilustrative, referate, portofolii). **Competența de comunicare orală** am încercat să o dezvolt permanent, pornind de la ideea că elevul, ca și adultul, comunică predominant oral, învață și se formează prin mijloacele comunicării orale. Dintre metodele utile ce au contribuit la dezvoltarea competenței de comunicare orală menționez: jocul de rol, pălăriile gânditoare, lectura pe roluri, ghicitoarea, monologul înregistrat, prezentarea, fishbowl, metoda „*Pune-te în papucii personajului*”, cubul etc. **Competența de lectură** s-a cultivat pe parcursul orelor online, cu atât mai mult cu cât aceasta le poate dezvălui înțelesurile lumii în care trăiesc. Am încercat să o dezvolt prin folosirea programelor și tehnologiilor moderne, prin realizarea unui blog sau a unui cont de socializare prin care s-a promovat cititul. Utile au fost și materialele realizate prin *world wall, story jumper sau padlet*.

Noile programe și manuale de limba română cer o altă abordare a învățării, accentul deplasându-se de pe conținuturi pe competențe (de comunicare, de lectură, interculturală), de pe reproducerea de cunoștințe, pe operarea cu acestea. Totodată, s-a modificat și abordarea evaluării: se evaluează procesul, nu produsul, altfel spus, profesorul a fost pus în situația „să-l învețe pe elev să învețe”. **Competența interculturală** a implicat raportarea individului la lumea în care trăiește, iar activitățile didactice desfășurate au ținut cont de specificul cultural, aspectele sociale, economice și religioase care le cizelează elevilor personalitatea și le creează o viziune de ansamblu asupra lumii. Metodele utilizate în acest scop au fost posterul, dezbateră, proiectul individual, știu- vreau să știu-am învățat etc., dar și metodele ce au implicat programele și tehnologiile moderne

Educația nu se poate reduce numai la instruirea de tip formal, succesul ei depinde de felul în care se integrează în instruire și celelalte tipuri de educație - nonformală și informală care vin în prelungirea procesului instructiv-educativ.

Conform Legii Educației Naționale nr.1/2011, învățarea în contexte nonformale este considerată ca fiind învățarea integrată în cadrul unor activități planificate, cu obiective de învățare care nu urmează

în mod explicit un curriculum și poate diferi ca durată. În cadrul activităților de învățare nonformală se dezvoltă copiilor competențe interpersonale, încrederea în sine, se educă spiritul de disciplină, de coordonare și organizare, se dezvoltă capacitatea de rezolvare de probleme, accentul punându-se pe învățarea prin acțiune.

Educația informală a fost implicată și ea în timpul desfășurării activităților de acasă, prin căutarea de către elevi a unor informații în mass-media, prin urmărirea unor filme, prin vizitarea unor canale de Youtube pentru a face tururi virtuale ale muzeelor sau bibliotecilor. Educația informală a contribuit la îmbogățirea orizontului de cunoștințe, a stimulat dezvoltarea intelectuală, a promovat studiul independent, orientat de profesor, dar realizat acasă.

Dacă școala a fost concentrată mult timp mai mult pe transmiterea de informații decât pe a-i învăța pe elevi cum să acționeze, cum să rezolve situații, putem spune că astăzi, prin provocările oferite de școala online, elevii au fost puși în situația de a învăța prin folosirea dispozitivelor mobile, au învățat să transmită mesaje, teme, să comunice pe diferite grupuri, să colaboreze pentru realizarea unor proiecte de grup. Putem spune că învățarea se poate face în orice împrejurare, în orice moment, în orice loc, fie la școală, fie acasă, fie în grupul de prieteni cu condiția ca elevul să fie implicat activ.

Din furnizor de informații, profesorul trebuie să se transforme în ghid care să însoțească și să îndrume elevul pe drumul spre cunoaștere. Succesul în învățare al elevului depinde de competențele cadrului didactic de a crea oportunități de învățare pentru fiecare elev, de a crea un climat stimulat pentru învățarea activă și pentru motivarea elevilor, dar și de adaptarea sarcinilor de lucru la nevoile grupului. Alegerea unor metode didactice eficiente reprezintă o decizie de mare complexitate pentru profesorul care lucrează cu elevi ce prezintă diferite tipuri de deficiențe, acesta fiind nevoit să selecteze acele metode care să dezvolte capacitatea de comunicare și cooperarea elevilor, gândirea critică și creativitatea, abilitățile de relaționare și de lucru în echipă, atitudinea pozitivă și implicarea în propria formare, dar și responsabilitatea.

Concluzionez, spunând că orice întâlnire cu noul, cu schimbarea, presupune efort, implicare, adaptare, uneori greșeli și repararea acestora, toate acestea ducând la progres.

Bibliografie

C. Cucoș, *Pedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 2002

I.Jinga, E. Istrate, *Manual de pedagogie*, ed. All, București, 2006

Legea Educației Naționale nr.1/2011

LIMITE ȘI PROVOCĂRI ALE EDUCAȚIEI ON LINE

*Profesor Albert Adina,
Școala Superioară Comercială „Nicolae Kretzulescu”, București.*

Pandemia de Covid-19 pune societățile în care trăim în fața unor noi provocări, conducând, în funcție de țări, la măsuri inedite: declararea stării de urgență (cu diferite grade de izolare), accesul limitat la serviciile sanitare și sociale, nevoia de a ne adapta la metode online de lucru și comunicare, închiderea tuturor instituțiilor de învățământ și de educație formală și non-formală și transformarea acestora în cursuri online etc. Numeroase sunt aspectele care bulversează viața oamenilor și necesită o reflecție și analize serioase: necesitatea de conciliere a vieții profesionale și personale în noul context sanitar care presupune munca de acasă, închiderea unităților de masă, sporirea măsurilor de igienă în spațiile de trai, gestionarea educației școlare online a copiilor, formarea adulților, lipsa accesului la mijloace de divertisment etc. În ceea ce privește transformările profunde care au loc în domeniul educației și formării, prin reorganizarea în mediul online, la toate nivelurile, de la grădiniță la universitate, este important să studiem impactul asupra celor trei actori educaționali: elevi/studenți, profesori, părinți. Ce mutații au loc în plan public și privat, în sfera comunicării și a relației dintre aceștia? Cum se modifică raporturile între școală și familie, în condițiile „învățării pe ecran” și ale includerii părinților (copiilor mici, în special) în educație și formare? Mai are instituția școlară rolul de a socializa și pregăti elevii pentru viața adultă în condițiile în care nu mai oferă decât o interacțiune mediată între actorii săi? Care sunt efectele pe termen lung ale diferențelor semnificative de statut socio-economic și educațional între familii generatoare de inegalități de acces la învățământul online? Putem considera că învățământul online este de masă și accesibil tuturor? Ce impact au fracturile digitale generaționale asupra calității predării-învățării pentru toate grupele de vârstă? Ce efecte au tehnologiile informării și comunicării (TIC) asupra socializării copiilor, într-o lume în care supravegherea și controlul prin tehnologie le invadează spațiul personal? Folosirea diferitelor platforme educaționale, a unor aparate mai mult sau mai puțin noi, calitatea conexiunii la Internet, cum influențează toate acestea scopurile educației? Toate aceste noi provocări se adaugă dificultăților specifice de care se lovesc copiii, femeile și bărbații în ultimele decenii: realizarea din ce în ce mai târzie a proiectelor personale, puse adesea în spatele celor profesionale. Ce consecințe există, la nivel psihologic, pentru tineri în privința deciziilor de viață? Ce impact asupra proiectelor de

parentalitate? Ce schimbări la nivel societal? Izolarea are puterea de a transforma problematicile de egalitate (egalitatea dintre femei și bărbați, între majoritari și minorități, între persoane fără și cu dizabilități) într-o adevărată revoluție în societate sau va fi menită să adâncească și mai mult diferențele între rolurile tradiționale de gen și parentale, fracturile digitale generaționale, socio-economice și profesionale? Acestea sunt doar câteva întrebări care ne vor permite să lansăm reflecții de urmărit pe termen lung, fără a avea pretenția de a le găsi răspunsuri exhaustive”, este argumentul științific al multor conferințe și dezbateri on line, propuse de universități, O.N.G. uri, diferite organizații, specialiști în domeniul educației, psihologiei, sociologiei, etc.

Activitatea didactică de până la data declanșării pandemiei de Covid-19, avea aspectul cunoscut de toți factorii implicați în procesul instructiv-educativ: elevi, părinți, profesori. Schimbarea care s-a produs a adus cu sine foarte multe provocări pe toate palierele societății, dar în cazul educației acestea au un impact mult mai sever și pe un termen mult mai lung. Interacțiunea directă dintre elev și profesor, factor esențial în procesul educațional a avut enorm de suferit în acest context. Am simțit personal această schimbare care a venit ca o provocare la care trebuia să fac față, o adaptare din mers, nederijată, necoordonată fără prea multe detalii din partea cuiva. Ca profesor și ca diriginte a trebuit să fac față acestei situații, încercând să fiu prezentă atât pentru elevii mei cât și pentru părinții acestora, încercând să lămuresc atât cât se putea lămurii la momentul acela, orice aspect legat de învățarea on line. Am păstrat în permanență un echilibru între părinți și școală în sensul că am ținut legătura în permanență cu aceștia la clasa pe care o coordonez în calitate de diriginte. Dacă în cazul vieții profesionale lucrurile au avut o evoluție anevoioasă, dar ea s-a produs totuși după vizionarea a zeci de tutoriale de utilizarea a platformelor educaționale, cursuri de formare on line, metode și tehnici de evaluare on line, de predare on line, etc, în cazul vieții personale provocarea lucrului de acasă a fost, cred, provocarea supremă. În momentul în care membrii familiei lucrează de acasă, grădinița se face în sistem on line, în același timp cu orele on line de la școală, adăugând la acestea și gestionarea eficientă a activităților casnice, totul se transformă într-o permanentă provocare căreia trebuie, cumva, să îi faci față. De asemenea, am observat din interacțiunea avută cu elevii în această perioadă a pandemiei, schimbările intervenite la nivel comunicațional, al socializării, între și cu elevii, aspect greu de remediat în viitorul apropiat, impactul este și mai mare în cazul copiilor care nu au avut posibilitatea participării la orele on line, unde decalajele sunt evidente și greu de recuperat.

Cred, că efortul meu este și efortul tuturor cadrelor didactice care au susținut în permanență activitatea didactică, precum și calitatea actului educativ, indiferent de condiții și constrângeri. Trebuie să ne amintim constant că serviciul este doar o parte foarte importantă din viața noastră, nu cea mai

importantă. Chiar dacă acesta tinde să preia și să consume mare parte din timpul nostru, trebuie să găsim un echilibru între carieră și viața privată, care să ne ferească de stresul de la birou și să ne permită să ne bucurăm de viața personală.

Bibliografie/Siteografie:

1. **„Viață profesională vs viață personală – provocări noi în pandemia de COVID-19. Educație și formare pentru egalitate de șanse”**- Eveniment on line organizat de Centrul Regional Francofon de Cercetări Avansate în Științe Sociale în parteneriat cu Facultatea de Sociologie și Asistență Socială și Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării ale Universității din București.

2., **„Work-life balance- Echilibru dintre viața personală și cea profesională”**-hippo.ro

DRUMUL CĂTRE MINE

Coord. Educațional – Diana Aliman, București

Mi-am dorit, de când îmi amintesc, să fiu cadru didactic. Organizam păpușile în rând și făceam ”lecții” cu ele. Ulterior, crescând și mergând la școală, organizam copii mai mici, de prin vecini și le ”predam” fel de fel de lecții, spre distracția adulților din jurul nostru. Am urmat drumul către domeniul educațional, însă am ajuns acolo abia după nașterea primului meu copil, când am luat contact cu educația Montessori și percepția mea asupra copilului s-a schimbat radical. Au ajutat studiile în psihologie, e adevărat, însă și oamenii extraordinari, pe care am fost norocoasă să-i întâlnesc în drumul meu.

Privită din exterior, meseria de pedagog poate părea facilă, dezirabilă, generatoare doar de bucurie și mulțumire...însă, este mult mai mult de atât și nu întotdeauna într-un sens pozitiv.

Lucrând cu copii, am devenit mult mai atentă la mine, la nevoile mele, la reacțiile mele și la ceea ce simt. Am început să observ cum, acțiunile copiilor trezeau în mine emoții și reacții pe care aveam nevoie să mi le explic cumva.

Totodată, cele două roluri, de pedagog și părinte, se întrepătrundeau deseori și nu întotdeauna cu cele mai potrivite consecințe. Încercând să descopăr cum să păstrez echilibrul între viața personală și profesională am devenit mai atentă și mai conștientă și de nevoile adulților din jur, de provocările prin care treceau, fiecare, încercând să găsească acest echilibru.

Am observat, astfel, că rolul de pedagog, nu se termină atunci când pleci de la serviciu. El continuă dincolo de porțile instituției, prin nevoia și dorința cadrelor didactice de formare continuă, prin preocuparea , aproape permanentă, de evoluția copiilor sau dificultățile pe care aceștia le întâmpină și dorința unei colaborări deschise și oneste cu părinții.

Tot acest efort psihic, adăugat la provocările vieții de familie, pot lăsa cadrele didactice expuse unei game largi de provocări emoționale, prin care am trecut și eu, la rândul meu și în urma cărora am înțeles care ar putea fi câteva instrumente , ce ar trebui puse la dispoziția cadrelor didactice, astfel încât acestea să beneficieze de cât mai multe premise, pentru găsirea unui echilibru între viața personală și profesională, pentru stabilirea unor limite clare și sănătoase între cele două.

Una dintre modalitățile de care am beneficiat ca și cadru didactic, au fost întâlnirile , de grup, cu un terapeut, ce oferea suport instituției, fie punctual , pe anumite situații, fie venea cu diverse propuneri

de teme, sau activități, menite să ajute la coeziunea grupului sau la identificarea unor provocări profesionale, pentru care pedagogii aveau nevoie de susținere sau ghidare.

Pe lângă aceasta, ședințele de terapie individuală și de dezvoltare personală mi-au fost de un real ajutor, însă, poate cel mai important lucru, a fost suportul pe care l-am simțit din partea colegelor mele, ceea ce m-a ajutat să înțeleg cum pot să obțin și să păstrez acest echilibru, de care am nevoie.

Astfel, drumul meu a continuat către partea de coordonare educațională, unde, una dintre responsabilitățile mele, stabilite de comun acord cu managementul, era susținerea unor ședințe de dezvoltare personală cu echipa educațională.

Pot afirma, că am văzut impactul acestor întâlniri, la fiecare pedagog în parte. Sigur, o intervenție în acest mod, poate fi făcută numai dacă echipa este dispusă să investească, timp și disponibilitate, pentru propria dezvoltare.

Din nefericire, am întâlnit și cazuri în care atitudinea pedagogilor a fost, nu doar sceptică ci chiar de respingere, caz în care, acest proces, ca și un proces terapeutic, nu ar fi avut succes.

Însă, cu toate piedicile și cu toată reticența, este un proces care dă roade, care ajută la o conștientizare profundă a sinelui și a posibilităților acestuia, precum și la o poziționare eficientă, atât în cadrul grupului profesional, cât și în viața personală.

Există o anume depersonalizare a meseriei de pedagog, care a devenit evidentă, mai ales acum, în această perioadă de pandemie, datorită așteptărilor comunicate de către autorități, de către părinți, de către familie, către un om, cu multe roluri, nu toate complementare, fără a i se acorda un răgaz, un timp, în care să le proceseze, în care să se organizeze. Am observat mulți părinți care au așteptarea ca pedagogii ”să știe, domnule!” ce poate fi făcut pentru a ameliora consecințele stării de pandemie, mai ales, asupra copiilor. Realitatea este că, nimeni nu știe. Nici părinții, nici pedagogii, nici autoritățile, nici medicii...este o situație excepțională, căreia încercăm, cu toții, să ne adaptăm.

Toate aceste situații pun o presiune suplimentară pe pedagogi, oameni și ei, făcând evidentă necesitatea unei susțineri suplimentare atât în viața personală cât și profesională.

Câteva metode prin care putem încerca să stabilim aceste limite, ar putea fi:

1. Întâlniri periodice cu un profesionist în domeniul comunicării sau dezvoltării personale.
2. Lucrul apropiat cu un coach, care să ajute la stabilirea unor obiective clare, cu un progres măsurabil.
3. Implicarea părinților în activitățile didactice, atât cât poate permite abordarea educațională folosită sau programa școlară.

4. Stabilirea unui program zilnic, de urmat, care să cuprindă activitățile în funcție de importanța acestora, precum și de termenele limită ale fiecăreia.
5. Responsabilizarea elevilor, încă de la începutul educației timpurii, în ceea ce privește independența funcțională și emoțională.
6. Dezvoltarea, în cadrul instituțiilor, a unor programe de mentorship, prin care, cadrele didactice fără experiență, să găsească sprijin și ghidaj în meseria aleasă.
7. Dezvoltarea unor programe de coeziune a grupului.
8. Timp, alocat conștient, pentru sine și pentru familie.

Sigur, ar mai fi de adăugat și în funcție de specificul activităților educaționale desfășurate de instituție (creșă, grădiniță, școală). Acestea pot fi individualizate, pot fi personalizate, pot fi dezvoltate, astfel încât să răspundă nevoilor specifice ale unității de învățământ.

Important este să facem primul pas...care este , de multe ori, cel mai dificil și să ne schimbăm modul de vedea lucrurile. Din păcate, am observat că, deși este mai ușor să fii pasiv și să aștepti ca lucrurile să se întâmple sau să fie făcute de ceilalți, cel mai sănătos, este să fim proactivi și să facem, chiar noi, lucrurile să se întâmple. Iar asta cere efort susținut și conștient, însă, nu așa începe schimbarea?

ȘCOALA DE ACASĂ PENTRU COPIII CU NEVOI SPECIALE.

SFATURI PRACTICE PENTRU PĂRINȚI ȘI CADRE DIDACTICE

Profesor consilier Carmen Silvia Andrei
CJRAE Constanța-Liceul Teoretic „Callatis”

Din martie 2020, pe fondul pandemiei de Covid-19, ca o măsură de protecție luată de autorități, școala s-a „mutat” în on-line, biroul elevilor devenind banca de acasă. Dacă până la acel moment toți specialiștii recomandau limitarea timpului în fața ecranelor, acum copiii sunt obligați să susțină cursurile în acest mod, petrecând cel puțin jumătate de zi de lucru în fața unui monitor.

Cu siguranță, vor exista consecințe, pentru toți copiii, însă cel mai mult vor avea de suferit copiii cu nevoi speciale, copiii cu ADHD fiind în principal afectați.

Tulburarea neurobiologică de hiperactivitate și deficit de atenție, sau, pe scurt, ADHD, se caracterizează prin hiperactivitate, impulsivitate și lipsă de atenție.

Tulburarea ADHD este de două tipuri: fie predominant de neatenție, fie predominant de hiperactivitate-impulsivitate.

Există și cazuri în care se remarcă o combinație a acestor două tipuri.

În cazul unui ADHD predominant de neatenție, copilului îi lipsește persistența asupra unei activități, prezintă dificultăți de concentrare pe termen lung, își pierde atenția pentru sarcinile școlare, este dezorganizat.

Copilul cu ADHD predominant de hiperactivitate și impulsivitate simte nevoia să se miște constant, excesiv, vorbește mult, este neliniștit, agitat, nu are răbdare, se implică în activități riscante, fără să se gândească la posibile repercusiuni.

Având aceste elemente la baza cunoașterii mecanismului tulburării ADHD, este ușor de înțeles că, pentru un copil cu dificultăți de autoreglare emoțională, impulsivitate verbală și comportamentală, școala online reprezintă realmente o provocare.

Expunerea prelungită în fața ecranului diminuează capacitatea acestor copii de a face față efortului mental susținut, distractibilitatea fiind accentuată și de zgomotele aferente transmisiei online și de activitățile inerente ale membrilor familiei.

Pe fondul pandemiei, autoritățile au introdus regulile de distanțare socială. Pentru toți copiii, dar mai ales pentru copiii cu ADHD, schimbarea rutinelor școlare (întâlnirile cu colegii, alergatul în recreații, schimbarea laboratoarelor de studiu pentru fiecare curs) a contribuit la creșterea frustrării.

De aceea, părinții și cadrele didactice au datoria de a identifica pentru acești copii metode alternative de relaxare și flexibilizare pentru ca noile rutine să fie acceptate și integrate în programul de zi cu zi al școlii on-line.

Acomodarea copiilor la noile reguli se va realiza dacă acestea vor fi prezentate pe înțelesul copiilor, răbdarea și calmul fiind caracteristici esențiale pentru adulți.

Acasă, părinții vor crea un *spațiu prietenos*, copilul cu ADHD având un spațiu personal numai al lui, în care să nu fie distras de activitățile familiei, în care să se poată concentra și să își găsească ritmul de lucru.

Pentru ca situațiile de furie ale copilului să fie controlate, părinții și cadrele didactice trebuie să acorde atenție factorilor declanșatori ai conflictului, să prevină situațiile de mare încărcătură emoțională.

Părinții copiilor cu ADHD trebuie să mizeze pe *stabilirea unui program zilnic*, cu ore clare de culcare și trezire, pe menținerea unui orar fix de masă, precum și pe acordarea de timp pentru exerciții fizice și relaxare, pe lângă programul școlar. Rutina zilnică creează un simț al controlului, un mediu previzibil și structurat, dând sentimentul de siguranță și confort, lucru extrem de important în această perioadă plină de incertitudini. Este totuși de acceptat o întrerupere a rutinei create, dacă un copil are nevoie de atenție suplimentară pentru gestionarea emoțiilor.

Un aspect important de luat în calcul în pandemie, este scăderea motivației copiilor de a învăța și de a respecta regulile stabilite acasă și în școala on-line, de fiecare cadru didactic. Copiii cu ADHD au o dificultate în a-și păstra motivația în activități și, de aceea, *oferirea de recompense* poate chiar să ajute, în acest sens. Pentru copiii mici, părinții pot crea, împreună cu aceștia, un set de recompense care să cuprindă activitățile lor preferate, oferind întotdeauna un feedback verbal pozitiv pentru îndeplinirea activităților cerute. La copiii mai mari și la adolescenți, în stabilirea recompenselor, este important ca părintele să țină cont de dorințele acestora, care pot să fie variate, de la cea de a avea mai mult timp liber, până la cea de a comunica cu grupul de aceeași vârstă. În plus, ajută dacă părinții își pun în practică abilitățile de comunicare, cu ascultare activă a copilului și argumentarea regulilor stabilite.

Sprijinul și înțelegerea oferită de un cadru didactic bine informat cu privire la ADHD pot fi extrem de benefice pentru copil în școala on-line. Acordarea unui timp suplimentar pentru formularea răspunsului la întrebări, vorbirea clară și furnizarea informațiilor precise în volume mici, dublarea instrucțiunilor și predării verbale cu materiale desenate/scrise, recompense imediate și feedback pentru îndeplinirea sarcinilor de lucru, alternarea secvențelor didactice care solicită concentrare maximă, cu cele în care elevii se pot mișca, pot vorbi sau pot urmări activități care sunt mai dinamice, oferirea de feedback pentru comportamentele pozitive chiar dacă situația este una critică - cel mult o afirmație despre

comportamentul problematic al copilului și în rest feedback legat de comportamentele pozitive (*S-a străduit să rămână așezat în fața dispozitivului; a participat activ la ora de curs; nu s-a certat cu nimeni*), verificarea permanentă a notării temelor și necesarului didactic pentru ora următoare.

Atât părinții, cadrele didactice, cât și copiii, trebuie să nu uite că această perioadă este una trecătoare și să încerce să se bucure de fiecare zi. Păstrarea pozitivității în interacțiune cu prevenția conflictelor, stabilirea rutinelor previzibile, cu exprimarea clară a așteptărilor și acordarea de empatie, pot ajuta în depășirea acestei perioade.

Până la depășirea pandemiei, școala de acasă, rămâne soluția optimă pentru a continua educația, până când totul va fi bine și omenirea va relua circuitul normalității.

Bibliografie:

1. Kieran Egan, Ștefan Popenici, Educația elevilor hiperactivi și cu deficit de atenție, Ghid pentru părinți și cadre didactice din învățământul preuniversitar, Editura Press, București, 2007.
2. Dopfner M., Copilul hiperactiv și încăpățânat, Ed. Romanian Psychological Testing Services, 2004.
3. Dopfner M, Schurmann S, Frolich J, Program terapeutic pentru copii cu tulburare hiperchinetica si comportamente de tip opozitional (THOP), Editura Romanian Psychological Testing Services.

DESCHIDEREA SPRE NOILE TEHNOLOGII INFORMAȚIONALE ÎN ȘCOALĂ ȘI ÎN ȘCOALA DE ACASĂ

Profesor Andrei Simona

Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Rm. Vâlcea

Școala este și va rămâne un domeniu, o zonă de comunicare intensă pe toate palierele. În cadrul ei elevul asimilează valori umane, sociale, își formează deprinderi, atitudini, comportamente, își educă personalitatea. De aceea, se pune accentul pe formarea și educarea comunicării, fiecare disciplină aducându-și propria contribuție.

Societatea contemporană este marcată de un dinamism accentuat, căruia educația trebuie să-i facă față prin obiective, conținuturi, modalități de realizare, uzând de capacitățile sale de reglare și autoreglare. O schimbare vine și din partea tehnologiei informaționale și de comunicare, de inserția ei în activitatea instructiv-educativă. Este recunoscut faptul că aceasta este caracteristica cea mai importantă a perioadei școlii on-line.

Pătrunderea noilor tehnologii se datorează nu numai deschiderii către nou, ci și necesității de a le folosi pe o scară largă, având un rol important în dezvoltarea viitoare a învățământului. Din acest motiv se impune o redefinire a modelului actual de învățământ, care să constituie o alternativă la cel tradițional, clasic. Studiile de specialitate au demonstrat că noile tehnologii devin componente de bază ale sistemului de învățământ, ale educației. Astfel, T. Bates (1999), specialist în tehnologie de ordin informatic, afirma că „valoarea unei tehnologii educaționale provine din modul inteligent în care este încorporată în procesul de învățământ pentru a-i conferi acestuia noi capacități menite să-l îmbunătățească.”

Putem vorbi astăzi despre inserțiile tehnologice în sistemul tradițional de învățământ, adică utilizarea calculatorului, instruirea asistată de calculator (IAC) și învățarea electronică (e-learning), privită ca învățare asistată de calculator și internet.

Toate acestea implică instruirea programată, o metodă ce își are originea în instruirea asistată de calculator, algoritimizarea, demonstrația, utilizarea modelelor, dialogul elev-calculator, cu scopul de a aduce o serie de clarificări, aprofundarea cunoștințelor, integrarea lor în structuri variate, cu un grad mai mare de complexitate.

Consider că instruirea asistată de calculator are un rol important, având potențial pedagogic pentru instruirea elevului. Apreciez că ea își aduce contribuția la regândirea, reînnoirea modalităților de

predare , respectiv învățare, dar și la creșterea eficienței activității instructiv- educative. Prezintă avantajul tratării în mod interdisciplinar a conținuturilor , prin surprinderea legăturilor dintre diferite discipline de învățământ , prin deschiderea pe care o oferă spre domenii noi. Cunoștințele noi sunt prezentate în mod interactiv, prin diferitele tipuri de întrebări adresate elevilor, contribuind la înțelegerea materiei, la lărgirea sferei cunoașterii. Se poate aduce în discuție și dialogul pe care îl facilitează între elev-calculator, adică un mod prin excelență conversativ de lucru. Trebuie subliniat faptul că acesta determină elevul să se implice în actul învățării, să se implice activ, să înțeleagă și să rezolve probleme. Din perspectivă psihologică, se consideră că ajută la analiza și interpretarea datelor , la emiterea de ipoteze , la găsirea unor soluții în plan mintal , la formarea conceptelor științifice, a gândirii abstracte , a creativității , imaginației, la surprinderea legăturilor de tipul cauză-efect. Totodată, le dezvoltă elevilor perspicacitatea, inteligența, atenția distributivă, capacitatea de concentrare. Foarte important este feedbackul imediat pe care îl oferă, evidențiind dificultățile și greșelile comise de elevi , ajută la corectarea acestora , menținând astfel motivația pentru învățare. În contextul școlii de acasă ajută elevul să învețe cum să învețe, să încerce să -și dezvolte abilitățile cognitive, să-și formeze capacitatea de autocontrol și autoevaluare. Astfel, elevul devine conștient că trebuie să fie responsabil pentru propria învățare. De altfel, aceasta este tendința educației contemporane, de a face din elev un participant activ la propria formare, dezvoltare.

Se recunoaște faptul că în general, softurile educaționale se pliază pe stilul de învățare al fiecărui elev, mențin studiul individual independent. Tehnicile de muncă independentă sunt considerate „unelte ale viitorului”.

Formele de evaluare sunt noi, punând accent pe aplicații tip problemă și pe teste de progres. Posibilitatea de control al rezultatelor este evidentă , reducându-se intervenția factorilor perturbatori de natură subiectivă care intervin în notare.

Utilizarea noilor tehnologii în contextul școlii de acasă contribuie și la punerea bazelor educației permanente, a educației extinse pe tot parcursul vieții. Aceasta deoarece creează un mediu nou de învățare axat pe comunicarea elev- calculator.

De asemenea, consider că învățarea electronică (e-learning) , ca metodă nouă de lucru, oferă elevilor posibilitatea de a învăța oricând și oriunde în contextul educației on-line. Autorul Ioan Cerghit considera că” asigură o comunicare în esență multimedia care îmbină textul cu imaginea și grafica, cu sunetul și cuvântul și interactivă sau dialogată , totodată”(2002).

Elevii își pot îmbogăți cunoștințele într-un domeniu care îi interesează, își dezvoltă modalități de procesare a informației într-un spațiu virtual, trecând uneori în imaginar , anticipând în plan mintal

strategiile de rezolvare a problemelor. Asimilarea informațiilor se realizează în funcție de ritmul propriu al fiecărui elev.

Oferă elevului un grad ridicat de autonomie și independență, este un sprijin real în actualizarea cunoștințelor , sporește deprinderea de a lucra cu calculatorul.

BIBLIOGRAFIE: - CERGHIT IOAN –Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura Polirom, Iași, 2008

- CUCOȘ CONSTANTIN- Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2002.

PROVOCĂRILE EDUCAȚIEI CONTEMPORANE

Prof. înv. primar Ioana-Antoaneta Armășelu

Școala Gimnazială Nr. 25 Brașov

Motto:

„Schimbarea se prăvălește peste capetele noastre ca o avalanșă și majoritatea oamenilor sunt complet nepregătiți pentru a-i face față.” (Alvin Toffler)

„Există o singură soluție. Creativitatea. Fără creativitate, apelăm mereu la aceleași procedee răsuflete. Creativitatea nu este o jucărie frumoasă, ci un factor de supraviețuire.” (Brian Clegg, Paul Birch)

Educația a pus profesorul în fața unor provocări, indiferent de timpul istoric. De gestionarea lor de către cadru didactic depinde eficiența demersului didactic. Menirea de dascăl prezintă unicitate pentru că este o meserie care presupune îndeplinirea unor roluri variate și pentru că se poartă mereu în suflet, desființându-se, deseori, barierele dintre viața profesională și viața personală. Profesorul trebuie să fie capabil să creeze un echilibru, necesar atât pentru sine, cât și pentru discipolii săi.

Ritmurile accelerate ale schimbării contemporane, vizibile în toate domeniile vieții, inclusiv în cel al educației, îl transportă pe profesor într-o lume nouă, a cărei caracteristică este tranziția. Marea complexitate a societății marchează adânc existența educatorului, provocându-l să-și reevalueze permanent deciziile pe care trebuie să le ia pentru a-și îndeplini responsabilitățile aferente statusului profesional. Profesia de dascăl este într-o continuă dinamică, având solicitări complexe, de multe ori generând situații de criză în activitatea profesională și extraprofesională.

În ultimul timp, schimbările din educație vizează două paliere, punând în fața profesorului provocări pe care acesta trebuie să le gestioneze. Pe de o parte, educația trebuie să țină pasul cu avalanșa informațională de la nivel mondial. Învechirea rapidă a cunoștințelor și prelungirea duratei vieții ne arată în mod clar că tehnicile învățate în tinerețe vor fi complet depășite pe măsură ce înaintăm în vârstă. Societatea așteaptă de la educație un răspuns la această problemă. „Educația trebuie să fie anticipativă și prospectivă” (Cucoș, 2006, p.160). Dar, cum e foarte greu de imaginat viitorul, atunci singura anticipare pertinentă este că viitorul înseamnă schimbare, deci educația trebuie să devină o educație pentru schimbare care să urmărească formarea unei personalități autonome și creative, pregătind individul pentru evoluția rapidă a societății prin dezvoltarea a două aptitudini esențiale: educabilitatea și adaptabilitatea. Școala are menirea să-i învețe pe elevi cum să învețe, cum să se adapteze schimbărilor

rapide, cum să facă față acestor provocări. Pentru îndeplinirea acestui deziderat, profesorul însuși trebuie să fie capabil să se adapteze reinventându-se și perfecționându-se continuu.

Pe de altă parte, recenta pandemie a impus o redimensionare a viziunii asupra educației. Așa cum preciza Academia Română, „învățământul la distanță, mediat de tehnologie a apărut ca soluție de avarie” pentru continuarea demersului educațional în context pandemic. Profesorul a fost nevoit să învețe instrumentele educației on-line: cum să gestioneze o platformă de învățare, cum să organizeze colectivul de elevi, cum să adapteze strategiile didactice. Școala s-a mutat acasă, punând profesorul în situația de a transforma spațiul casei în sală de clasă, de a adapta tehnologia la nevoile educației on-line. Mai mult decât oricând, au fost exersate adaptabilitatea și flexibilitatea actorilor educaționali, în contextul schimbării rapide a mediului: educația s-a mutat de acasă la școală și de la școală acasă, trecându-se, astfel, de la educația directă la cea on-line și de la cea on-line la cea directă. „Folosirea tehnologiilor digitale în procesul de educație presupune o schimbare de paradigmă pentru dascăli, o modificare a modului de organizare și prezentare a lecțiilor, însoțite de eforturi suplimentare și de o infrastructură performantă, eficientă.” (Academia Română, 2020)

Evoluția amețitoare a societății în context pandemic – constând în perimarea accelerată a cunoștințelor și a competențelor dobândite anterior, suprasolicitarea decizională, creșterea continuă a diversității, modificările dese ale reglementărilor legale - poate genera șocul alienării individului contemporan. Aceasta este perspectiva pe care profesorul o are acum în față, iar problema stă în găsirea modalităților potrivite pentru depășirea alienării atât de către el, cât și de către elevi. Apar probleme noi, efecte nebănuite, crize complexe și contradictorii, cărora cei implicați în educație nu le mai pot răspunde cu șabloanele cunoscute și nici cu un simplu proces de adaptare. Ei trebuie să fie capabili să elaboreze altfel de soluții, unice, într-un timp relativ scurt și care să determine minimizarea efectelor negative imediate și pe termen lung. Marea complexitate a societății reclamă oameni creatori, rapid adaptabili unei societăți în continuă schimbare. Se impune dobândirea și exersarea deprinderilor de a fi proactiv și creativ. Creativitatea devine un mijloc flexibil de a depăși tranziția societății, de a împăca trecutul cu viitorul, rațiunea cu imaginația, certitudinea cu incertitudinea, simplitatea cu complexitatea, ceea ce suntem cu ceea ce încă nu suntem, dar putem fi.

Pentru ca activitatea on-line desfășurată de profesor să fie eficientă și echilibrată, astfel încât să se poată păstra limitele dintre viața profesională și cea personală, este necesară o bună organizare, care ar putea avea la bază inventarea unor reguli noi, adaptate învățării on-line, cum ar fi următoarele: căile de comunicare on-line vor fi clar stabilite, astfel încât să se evite tendința unor elevi de a posta teme în mai multe spații virtuale; se va acorda o atenție sporită timpului acordat activităților sincron și celor

asincron, în funcție de particularitățile individuale ale elevilor; activitățile de învățare vor fi modificate nu numai ca timp, scurtându-se momentele sincron, dar și ca modalitate de desfășurare, alegându-se acele resurse potrivite pentru mediul on-line; vor fi indicate datele limită de postare a temelor; va fi respectată legislația în vigoare.

Pentru a se putea adapta provocărilor educației contemporane, profesorul trebuie să construiască un echilibru între viața profesională și cea personală. Echilibrul se obține prin educație permanentă, prin organizare temeinică, prin creativitate. Demersurile dascălului prin inovare, descoperire, în general prin creativitate constituie o luptă care alungă dezordinea necunoscutului, a ignorării și a lipsei de sensibilitate și care, totodată, cucerește securitatea individului în fața universului actual și viitor. Adaptarea creativă pare a fi singura posibilitate prin care profesorul poate ține pasul cu schimbarea.

Bibliografie:

1. ACADEMIA ROMÂNĂ – Punct de vedere privind educația on-line, 28 iulie 2020
2. CUCOȘ, Constantin – *Pedagogie*, Ed. a II-a, rev. și adăug., Editura Polirom, Iași, 2006

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

*Profesor pentru învățământul preșcolar, Claudia-Mărioara Auroaică,
Grădinița cu Program Prelungit, numărul 1, Sânnicolau Mare
Profesor pentru învățământul preșcolar, Lucia Maria Cioban,
Grădinița cu Program Prelungit, numărul 1, Sânnicolau Mare*

O dată cu trecerea timpului, omul e predispus unor schimbări, e predispus unor provocări în urma cărora, se spune că ar trebui să învețe lucruri noi, atât despre el, cât și despre ceea ce înseamnă viața. Evoluția educațională are următorul traseu: primii 3 ani, copilul este bine primit în o a doua căsuță, grădinița; următorii 5 ani, școala gimnazială, sunt reprezentați de trecerea de la relația cu un singur cadru didactic, la o relație mai amplă și mai complexă; 4 ani, școala generală; iar în final, 4 ani studiile liceale. În decursul acestor perioade, copilul, elevul, pe lângă informațiile acumulate, pe lângă îmbogățirea cunoștințelor, are parte de interacțiune, învață ce înseamnă comunicarea și importanța ei în relația cu cei din jurul său.

În urmă cu un an, toate cele prezentate puțin mai sus, au dispărut din viața dascălului, din viața elevului/studentului, din activitatea școlii tradiționale. Putem spune că în contextul acestei pandemii, tot ceea ce a construit dascălul alături de “piticii” lui, s-a risipit?

Da, se poate!

Un echivalent bine folosit care să poată descrie perioada aceasta e “schimbare”. De ce? Pentru că în ultimul an, schimbările au fost cele mai des aplicate, de la școala tradițională s-a trecut la școala în mediul online, iar părinții au fost obligați să treacă de la munca la birou, la ceea ce astăzi numim “home office”.

Atât rolul de părinte, cât și rolul de profesor a devenit unul mult mai complex, cu mult mai multe responsabilități. Părintele are obligația de a gestiona activitățile de zi cu zi la un alt nivel, atât ale sale cât și ale copilului, în timp ce profesorul are obligația de a căuta modalități cât mai atrăgătoare pentru a stârni interesul copilului care stă în fața calculatorului.

Pe lângă schimbările radicale suferite de oameni, de fiecare domeniu provocate de pandemie, foarte mult de suferit a avut procesul de învățare, iar împreună cu el, bineînțeles cadrele didactice. Toate acestea au apărut în viața dascălului din cauza absenței unei finanțări responsabile; pregătirii preponderent precare în sfera digitală și bineînțeles, lipsei comunicării dintre toți participanții din această scenă a educației.

În foarte multe cazuri, în absența unui suport venit din partea statului, dascălii au fost nevoiți, au fost obligați de circumstanțe să apeleze la cursuri de pregătire din sfera tehnologiei pentru a reuși să își susțină, în continuare, orele în mediul virtual, cu scopul de a avea un rezultat cât se poate de pozitiv. În același timp, elevii au fost cei care au privit această schimbare ca pe o nouă dovadă a necesității de modernizare a formelor de predare, atât în ceea ce înseamnă întregul mecanism, cât și în ceea ce înseamnă nivelul materiei, aceasta, în cele mai multe cazuri, fiind foarte greu de asimilat, de înțeles, dar și de predat.

Deși școala din mediul online este o plăcere pentru cei mici deoarece nu sunt nevoiți să se trezească atât de dimineată; în timp ce își ascultă dascălul, își pot ocupa timpul și cu alte lucruri, pentru ei fiind mult mai interesante, pot întâmpina și probleme: cea mai întâlnită este absența interacțiunii și a comunicării dintre profesor-elev sau dintre elevi; cum am menționat mai sus, pot dezvolta un program neregulat de odihnă; distragerea lor, nivelul de interes tot mai scăzut; utilizarea tehnologiei, dar nu pentru distracție; și cea mai drastică pentru ei, fiind izolarea de colegi și de prieteni.

În același timp, cadrul didactic la rândul său întâmpină probleme care încă trebuie gestionate, fiindu-i mult mai dificilă predarea, dar și comunicarea cu elevii: în primul rând este vorba despre lipsa de experiență cu metodele de lucru online și cu ceea ce înseamnă pedagogia digitală; schimbarea mediului de predare și adaptarea la predarea existențială; lipsa metodologiilor în situații de urgență precum pandemia, și nu în ultimul rând, schimbarea programului de ore.

O singură zi din viața dascălului poate fi descrisă în doar câteva cuvinte prin “agitație”, “pregătire”, și mai puțin timp pentru sine. O singură zi poate fi descrisă ca fiind un slalom printre atribuțiile sale de profesor și cele de părinte.

Noul parteneriat educațional, dascăl-elev-părinți, abordat în contextul pandemiei se menține cel mai bine prin: comunicarea periodică, onestă și eficientă a informațiilor despre copii; cunoașterea de către părinți a cadrelor didactice și a comunității; implicarea în activități organizate de comunitate; asistarea copiilor în realizarea temelor și proiectelor; solicitarea ajutorului când e nevoie; și bineînțeles, implicarea în cunoașterea nevoilor copilului ca elev de către părinți, și cunoașterea elevului în mediul familial de către dascăli.

ȘCOALA DE ACASĂ

Profesor Violeta Bărboi

Școala Gimnazială „Constantin Săvoiu” Tg-Jiu

Momentul 11 martie 2020 când școala românească a trecut în mediul virtual, respectiv pandemia de coronavirus, a reprezentat pentru mine, un profesor de geografie la gimnaziu cu o vechime de 33 de ani, o provocare și în același timp o realitate la care a trebuit să mă adaptez repede, din mers, pentru a relaționa cât mai eficient cu elevii.

Primele zile au fost delicate, obositoare, încărcate de emoție și de întrebări legate de modul în care voi reuși să îmi desfășor activitatea, dacă mă voi conecta la timp, dacă va funcționa aplicația, dacă vor intra toți elevii. Efortul a fost și este mare, necesită timp îndelungat de lucru, de aceea am simțit nevoia reorganizării predării, învățării și evaluării și în permanență am căutat și caut să îi surprind pe elevi prin sarcini diferite de învățare, să le stimulez creativitatea. Cursurile de formare bazate pe TIC m-au ajutat foarte mult, stăpânirea tehnologiei la un nivel bun și experiența pedagogică mi-au stimulat încrederea și dorința de a învăța prin studiu individual, prin colaborare cu colegii, prin cursuri și webinarii și de a pregăti lecții care să îi atragă pe elevi și să îi țină conectați într-o măsură cât mai mare la viața școlară, am pus un accent deosebit pe învățarea în timpul lecției, toată activitatea este centrată pe elev, învață implicit și explicit, îi este stimulată gândirea și este provocat să aplice, să își dezvolte deprinderi pe care să le aplice în lumea în care trăiește.

La începutul școlii online am învățat unii de la alții, am făcut videoconferințe cu colegii pentru a fi bine pregătită din punct de vedere tehnic în fața elevilor. De un real folos mi-au fost experiențele de integrare a TIC în cadrul lecțiilor față în față, tutorialele online, resursele educaționale deschise, manualele digitale și ideile de activități cu suport digital de pe digitaledu.ro.

Școala de acasă a necesitat atât pentru mine cât și pentru elevii mei existența dispozitivelor de lucru, internet, un spațiu adecvat pentru desfășurarea lecțiilor, organizarea resurselor de lucru și a timpului. Am consiliat colectivele de elevi în ceea ce privește regulile de lucru și organizarea unei zile de școală online insistând pe necesitatea orarului de lucru, fiind acasă copiii sunt tentați de ceea ce se întâmplă prin casă și uită uneori când se termină pauza, nu au manualele și caietele pregătite, uită să încarce dispozitivele de lucru, acestea se închid în timpul orelor și astfel elevii pot rata lecția. Am întâmpinat dificultăți de conectare din partea elevilor pentru că nu stăpânesc toți tehnica de lucru sau nu au dispozitive corespunzătoare, dificultăți de comunicare cu elevii care mai au frați la școală și spațiul

de lucru de acasă este limitat sau dispozitivele sunt comune și pot spune că, în general, elevii cu rezultate bune și foarte bune și-au însușit competențele specifice conform programei, mai dificil a fost pentru elevii cu rezultate slabe.

La început, pentru câteva zile am lucrat prin intermediul grupurilor de Whatsapp sincron și asincron, am realizat că nu este suficient și apoi am trecut la videoconferințe Zoom și Meet, după care am utilizat platforma Google Classroom. Pentru fiecare oră desfășurată m-am pregătit cu seriozitate, am realizat materiale atractive și am încercat ca fiecare oră să fie diferită pentru a stârni interesul și curiozitatea elevilor. Timpul alocat pentru înțelegerea și utilizarea instrumentelor digitale a fost insuficient și a presupus un efort deosebit, am achiziționat o tabletă grafică pentru a înlocui tabla de la școală, o altă provocare pentru mine, am învățat să o utilizez colaborând cu colegii, a fost puțin dificil la început, dar nu imposibil, acum pot să spun că este ideală pentru schițe, desene, rezumate. Dispozitivul de lucru, laptopul, dă semne de oboseală deși are un an vechime, am realizat că nu este suficient de performant, lucrez cu 14 clase virtuale, iar volumul materialelor încărcate este destul de mare, de aceea am redus din materiale și am insistat pe aplicații practice menite să fixeze cunoștințe și să formeze deprinderi de lucru în timpul orei.

Din punctul meu de vedere, școala de acasă constituie o mare provocare pentru cadrele didactice, dar și pentru elevi și părinți, cred cu tărie că un rol foarte important în acest demers îl joacă motivația, dorința noastră de a proiecta și derula activități de învățare creative care să îi motiveze pe elevii noștri, pentru că trăim o perioadă de mari schimbări în care conținuturile procesului instructiv-educativ sunt puse în valoare datorită disponibilității de învățare continuă a cadrului didactic și mai ales datorită personalității acestuia.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ.

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

Prof. Înv. Preșc. Buruleanu Sidonia Gianina

Grădinița Nr.224 București

Dacă mi-ar fi spus cineva, în urmă cu câțiva ani, că vom trece printr-o perioadă ca cea pe care o traversăm, aș fi spus că nu știe ce vorbește, că visează, că nu se poate întâmpla așa ceva. Însă, din păcate, acum un an a venit peste noi acest virus care ne-a schimbat pe toți. Am fost aruncați într-un ocean al necunoașterii, al nesiguranței, ne-a făcut să ne gândim mai bine care ne sunt prioritățile, care sunt lucrurile care contează mai mult în viață.

Pentru noi, cadrele didactice, a fost și mai dificil, pentru că am fost nevoite să mutăm școala acasă, să găsim modalități și soluții pentru a menține treaz interesul copiilor pentru cunoaștere, pentru învățare. A trebuit să căutăm informații și să învățăm despre un domeniu, cel informatic, referindu-mă la platformele pe care le-am utilizat în învățarea on-line, aparent nou pentru noi, am făcut cursuri pentru a aprofunda acest domeniu. Toate acestea ne-au acaparat o bună parte din timp, poate chiar mai mare decât în perioada când eram fizic la școală/grădiniță. În același timp, familia, copiii noștri căutau în noi sprijin pentru a învăța, pentru a trece peste acest necunoscut.

În toată această perioadă ne-am autodepășit în multe privințe, dar încet, încet, am reușit să ne limităm la ce contează cu adevărat, astfel încât să împăcăm atât viața profesională, cât și cea personală.

Recunosc faptul că de mai multe ori am crezut că mă vor copleși sarcinile, problemele, atât cele profesionale, cât și cele personale, dar, am reușit să găsesc în mine acea forță, acel echilibru care să mă ajute să merg mai departe. Am învățat că foarte importantă este sănătatea, atât fizică, dar mai ales cea emoțională.

Indiferent de domeniul în care lucrezi, trebuie să găsești și să păstrezi lângă tine persoane care să te ajute să te dezvolti, să crești, să înveți.

Din fericire, majoritatea profesorilor sunt înzestrați cu acea stăpânire de sine și cu capacitatea de a găsi soluții indiferent de situația în care se află, de aceea am putut să ne adaptăm destul de repede noii vieți.

IMPORTANȚA COMUNICĂRII ÎN SITUAȚIILE DE CRIZĂ

prof. Carabă Valeria-Georgiana

Colegiul Tehnic „Mircea cel Bătrân”, București

Odinioară prezentă doar în cazuri excepționale, violența a devenit, în mediul școlar, o realitate des întâlnită; în unele școli chiar o obișnuință. Ne mișcăm ușor dezorientați între concepția sociologică a lui Norbert Elias despre civilizație ca progres social, care a dus la îmblânzirea omului prin asumarea valorilor sale, și antropologia lui Hans Peter Duerr, prin care civilizația este înțeleasă, pur și simplu, ca un veșmânt curat, pe care omul l-a îmbrăcat peste un trup pe care ori nu a vrut, ori nu a putut să-l lustruiască niciodată. Violența, observăm, este în natura lucrurilor și tindem să-i dăm mai degrabă dreptate lui Duerr, deși concepția seducătoare și sănătoasă a lui Elias e cea care ne obligă să nu abdicăm niciodată de la menirea de a deveni oameni. Ca atare, cele două direcții nu trebuie privite antagonic, ci ca fiind complementare în încercarea noastră de a înțelege și a soluționa situații de violență întâlnite în școală. Să nu privim violența ca pe o excepționalitate, ca nefirească, indignându-ne inutil prin retoricul „cum e cu putință așa ceva?” și să ne așteptăm ca ea să se producă, adică să nu ne surprindă sau să nu ne prindă nepregătiți, dar să ținem cu fermitate la convingerea că numai asumarea valorilor civilizației, în speță europeană, cu puternice rădăcini iudeo-creștine, este singura soluție viabilă.

Prevenirea și combaterea violenței în mediul școlar constituie o premisă importantă pentru crearea unui climat propice desfășurării activităților instructiv-educative, a satisfacerii cerințelor de siguranță sub multiple aspecte.

Fenomenul de violență, privit în ansamblu, este unul complex, având caracteristici particulare specifice tipului de violență despre care vorbim. Fiind o ramură a fenomenului de violență, în general, violența în școală poate fi definită ca „orice formă de manifestare a unor comportamente violente”, precum: exprimare inadecvată sau jignitoare, cum ar fi: poreclire, tachinare, ironizare, imitare, amenințare, hărțuire; bruscare, împingere, lovire, rănire; comportament care intră sub incidența legii (viol, consum și comercializare de droguri, vandalism - provocare de stricăciuni cu bună știință, furt); ofensa adusă statului/ autorității cadrului didactic (limbaj sau conduită ireverențioasă față de cadrul didactic); comportamentul școlar neadecvat: întârzierea la ore, părăsirea clasei în timpul orei, fumatul în școală și oricare comportament care contravine flagrant regulamentului școlar în vigoare.

Indiferent de problemele care apar în mediul școlar, un rol important îl are comunicarea: elev-elev, elev-diriginte, elev-profesori, profesor-profesor, elev-director, elev-consilier școlar, profesor-director etc. Toți factorii decizionali implicați trebuie să stabilească un plan de acțiune și să realizeze, la nivelul școlii, o serie de evenimente, care să aibă ca obiective:

- ❖ Prevenirea și combaterea agresiunilor fizice, verbale sau de altă natură, care pot apărea în cadrul școlii;
- ❖ Conștientizarea existenței problemei violenței în societate și în mediul școlar de către elevi, părinți, cadre didactice și crearea unui cadru formal de dezbatere a acestei probleme la nivelul școlii;
- ❖ Oferirea de alternative educaționale pentru petrecerea timpului liber prin activități extracurriculare;
- ❖ Consilierea psihopedagogică a elevilor;
- ❖ Organizarea unor activități pe teme de Managementul conflictelor etc.

În astfel de situații, identificarea valorilor pe care elevii le respectă este primul lucru care trebuie întreprins într-o încercare de apropiere sufletească de ei. Simpla impunere de sancțiuni va fi percepută ca pedeapsă, și nu ca mijloc de îndreptare. Ei au nevoie de o mână de ajutor, și nu de o pedeapsă suplimentară. Spre exemplu, valorile de natură religioasă, dacă ar fi identificate în cazul lor, ar putea juca un rol mult mai puternic în schimbarea lor comportamentală, pentru că autoritatea lui Dumnezeu nu este contestată de omul religios, indiferent de gradul său de religiozitate și indiferent că este impecabil sau nu din punct de vedere social. Problema erodării autorității este principala problemă a societății moderne și mai ales a învățământului. Cultivarea ideii de autoritate, dar nu una autoritară, ci morală, spirituală, intelectuală este esențială pentru însănătoșirea societății actuale dominată de relativism moral. Un prim pas ar fi cultivarea modelelor, practică abandonată în ultimii zeci de ani și care a dus la multiplicarea cazurilor. Își poate cineva imagina Academia fără autoritatea lui Platon sau Peripatos-ul fără cea a lui Aristotel? Din păcate, învățământul românesc pare că a uitat de autoritatea și modelul lui Spiru Haret și bâjbâie în întuneric după modelul finlandez. E cazul să vorbim despre un model românesc potrivit pentru români. Altminteri, cine-și construiește casa pe nisip să se aștepte să se dărâme!

ȘCOALA PISICILOR

Elena Chetaru

*Profesor de Limbă și literatură română (alolingvi), grad didactic I
Colegiul „Mihail Ciachir” din Comrat, Republica Moldova*

Începutul de primăvară al anului 2020 a adus nu numai mărțișorul tradițional, ci și un musafir nepoftit – virusul CORONA. Un oaspete deosebit de neplăcut la chip și suflet, dar mare amator de călătorii. Și-a plimbat el piciorușele grăsuțe prin locuri publice și, fiind foarte curios de ceva nou, a decis să-și întocmească o strategie de vizite.

Am considerat că musafirul nostru s-a lecturat (mă refer la „Descrierea Moldovei” de Dm. Cantemir) și cunoaște că pe oște poți sta 3 zile. După scurgerea celei de a 3-a zi ar fi bine să te întorci acolo de unde ai venit. Au trecut mai multe zile, oaspetele se simțea ca acasă și a decis să tulbure liniștea oamenilor. Planul său de a intra în sălile de clasă, în primăvara aceluiași an, a eșuat.

Toți am mers în izolare. Elevii s-au bucurat, cadrele didactice au rămas nedumerite, iar oaspetele - nemulțumit.

E dimineață. Mi-am preparat cafeaua, ceva mai neagră ca de obicei, și îmi îndrept pașii spre ”serviciu”. Nu mai am sala de clasă, nu mai am tablă cu creta obișnuită, nu mai am elevii în bănci.

De azi clasa mea e calculatorul, iar elevii - pisicuțele nostime din Google Meet și furnicile din Padlet. Eram dezorientată. Mă gândeam și eu la un profil de mătă serioasă ca să înțeleagă discipolii mei, care sunt adolescenți, că nu e bine să faci haz de necaz. Am avut marele noroc să nu găsesc o mătă pe plac. Mi-am postat o poză unde arătam mai înspăimântător (cel puțin așa mi se păru) pentru a le sugera ”pisicilor” mei că acesta nu e joc.

Împreună, eu cu profil de om și ei – profil de pisi, încercam să facem față provocărilor. Omul vine cu prezentări, cuvinte noi de însușit și utilizat, subiecte, texte literare și nonliterare. ”Pisicile” tac. Se uită cu o privire metalică, îmi răsfoiesc sufletul și mă doare. Și nu știu ce anume mă doare. Poate ochii de la lumina monitorului, poate spatele din cauza poziției care nu se schimbă ore la rând, poate sufletul. Din lecție în lecție se conectează pisicile taciturne. Intră în ”sala de clasă”, conectează microfonul doar pentru a răspunde salutului meu și începe marea tăcere. Le prezint subiectele, pun piesele muzicale selectate, secvențe video... și sper că dincolo de ecran ei, elevii-pisi, muncesc. Cu siguranță există o magie, uneori ”pisicile mele” postează sarcinile realizate în Classroom.

Sunt în căutare de subiecte mai simple pentru pisicile Elena, Anna, Chirill, Victor și ceva mai captivant pentru pisoii Dumitru, Vlad, Constantin și Artiom. Începe lecția sincronă. Elevii se conectează, cu aceleași profiluri de feline, ca de obicei păstrează tăcerea de mormânt. Omul-profesor vorbește, lămurește, întreabă...el întreabă și tot el răspunde. Elevii-pisici stau nemișcați. La final de lecție cuiva din pisici i se face milă de omul-profesor și scrie în chat cuvântul ăsta scund ”Clar”. Un cuvânt frumos, care pare a fi și jucăuș și întrebător, de azi nu vreau să-l aud și nici să-l citesc în chat. Începe o altă lecție, se conectează alte pisici. Mai vine una și... iar pisici. Nici nu am știut că în internet poți găsi atâtea poze ale pisicilor.

”Martie e luna pisicilor”, mi-am zis eu și mi-am căutat de lecții.

Veni aprilie, eu deja m-am obișnuit cu pisoii mei: eu vorbesc, ei tac; eu întreb, ei iarăși tac, le dau tema pentru acasă, postez subiectul în Classroom și citesc succintul ”Clar”. Noaptea sunt în Classroom, verific textele fotografiate pe diagonală și verticală, dau note, scriu comentarii...

Încerc să aduc școala în cămăruțele elevilor, casa mea deja e școală. Casa mea nu mai este casă. Am acaparat, împreună cu copiii, antreul, holul și o jumătate de bucătărie. Soțul, văzând situația, se retrage în garaj. Nici nu a încercat să opună rezistență școlii de acasă. S-a transformat într-un discipol care întreabă dacă are voie să intre pentru a lua masa sau să-și ia vreun lucru de-al său care e blocat în ”incinta școlii mele”. Regulamentul școlii de acasă cuprinde un singur rând: *Cine nu are ore, nu are drept să fie în casă în prima jumătate a zilei*. În a doua jumătate, intrând în vârful degetelor, se uimește de avatarurile cu pisici și mă întreabă dacă știu cu cine lucrez. Răspund, foarte uimită de cuvintele lui, că motanul cenușiu cu ochelari este Ivan, iar pisica albă este Vlad etc.

În aprilie pisicile mele au rupt tăcerea. Au început cu un cuvânt sau îmbinări de cuvinte, nu le place să vorbească prea mult. Peste vreo două săptămâni, au prins la curaj și au început să formuleze întrebări, cam scurte, dar încearcă să iasă din umbră. Pisicile mele au glas. Acum își expun opinia, vin cu argumente (unele forte, altele nu prea), formulează sfaturi, caracterizează personaje. Mă bucură aceste pisici cu microfoanele verzi. Vibrează profilurile de motani și mâțe, gălăgie mare. Unele scriu în chat opinia care a fost ignorată. Aud cum răsfoiesc caietele, aud cum gândesc (ai mei gândesc cu voce), aud tastatura și încerc să-i aud pe toți și pe fiecare.

Visam la aceste clipe cu elevi activi în online. Dar am realizat că a învăța pisicile vorbărețe e mai complicat decât a lucra cu pisoii taciturni. Mă bucură faptul că vorbesc, întreabă, se ceartă, încep lecția din pauză pentru a discuta lucrul de acasă. Ascult și-mi place că elevii mei au voce, chiar dacă marea majoritate nu renunță la chipurile de pisici. Și le place să se conecteze primii la lecția programată în

Google calendar, și mă uimesc că le-au plăcut unele melodii din cadrul lecțiilor, dar ar mai vrea ceva deosebit.

A venit vara care mi-a permis să găsesc ceea ce nici nu căutam – instrumente web. Acum vin cu acel ceva deosebit: aplicații, platforme, soluții și scopul este de a ordona răspunsurile ”pisicilor vorbărețe”. Pisoii mei lucrează activ în Miro, prezintă în Genially și Prezi, se joacă în Studystack, Wordwall și Learningapp. Mi-am zis și eu ca moșul din nuvela lui Ion Druță: ”Las că-i bine.”

Anul de studii a început cu prezența aceluiași oaspete nedorit care a uitat drumul spre casă. Ba mai mult, și-a adus frățiori cu diverse tulpini: britanică, braziliană, africană. Nu am permis acestor oaspeți să pună mâna pe copii și am mers în online. Elevii, foarte calmi, și-au strâns lucrurile, au luat strictul necesar din căminele studențești și au plecat. Au luat cu ei și școala.

Eu, împreună cu colegii mei, la fel de calmi ca și elevii noștri, ne-am strâns lucrușoarele și am pornit spre casă pentru a ne revedea la întruniri în format online.

Școala iarăși merge acasă.

ȘCOALA ONLINE – O „ALTFEL” DE ȘCOALĂ

Profesor. Valentina-Georgiana Ciocan

Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Tg-Jiu

Pe lângă avantajele numeroase, consider că activitatea online impune și limite în relaționarea cadru didactic-elev, limite care au impact negativ asupra învățării eficiente, întrucât o importantă latură a activității didactice față-în-față nu se poate face virtual. Sprijinul pe care în mod tradițional îl ofeream elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite.

În mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu un elev anume în contextul în care contactul nu este direct.

Platformele educaționale online facilitează comunicarea în timp real între profesor și elevii săi dar comunicarea în acest caz este oarecum artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback comunicațional real ceea ce face comunicarea autentică, iar pe de altă parte din cauza contextului incomod al plasării în spațiul virtual. Stresul profesorilor este dat de faptul că pot fi înregistrați și auziți de orice persoană, dar mai ales de faptul că au fost obligați să iasă din rutina școlii tradiționale și să intre în necunoscutul erei digitale. E greu să te schimbi dacă schimbarea nu e pregătită minuțios și, mai ales, dacă ea nu vine din interior. Și, cu atât mai mult dacă, impusă fiind de dispoziții și ordine ministeriale, schimbarea aceasta e fie imposibilă, fie “*un tramvai numit dorință*,” ca să-l parafrazez pe Tennessee Williams.

Platforma aleasă de școala la care activez este Zoom-Adservio, o platformă complexă cu multe instrumente utile în facilitarea predării și a evaluării în mediul online. Pe lângă competențele digitale formate prin utilizarea platformei, a fost necesară și crearea de noi resurse didactice adecvate acestui nou mediu de facilitare a învățării. Așadar, pe lângă orele petrecute în fața calculatorului pentru înțelegerea funcționalității tuturor instrumentelor digitale ce alcătuiesc platforma s-au adăugat cele creării noilor materiale didactice .

*Vreau la școală! ...Mi-e dor de colegi! ...*Au fost exclamații foarte des întâlnite în ultima vreme în limbajul copiilor. Dacă în trecut, foarte mulți copii afixau o atitudine mai puțin pozitivă la adresa școlii,

pandemia care s-a făcut simțită la noi a reușit să facă ceea ce zecile de modificări, metode și strategii de atragere a copiilor în clase n-au reușit.

Faptul că elevii trebuie să stea în fața calculatoarelor câte 4-6 ore pe zi, neluând în calcul că aceștia trebuie să rezolve sarcinile propuse tot cu utilizarea tehnologiilor, nu **îl** consider deloc sănătos. Este necesară limitarea timpului și respectarea normelor de lucru la calculator sau televizor, mai ales că copiii stau mai puțin timp la aer liber. Se știe că prezența copiilor în fața unui calculator sau televizor un timp îndelungat poate avea consecințe nefaste pe termen lung pentru sănătatea și echilibru emoțional al acestora.

Un aspect provocator a fost disciplina copiilor în cadrul învățării online deoarece fiecare profesor a trebuit să stabilească împreună cu elevii anumite reguli de învățare de la distanță (punctualitate, organizarea tehnică din timp, ajustarea microfoanelor pe mute când nu comunică, exprimarea politicoasă și clară etc.) și au atras sistematic atenție respectării acestora.

Totuși, necesitatea desfășurării activităților în format online cred că i-a determinat pe profesori să devină mai inventivi, propunând elevilor sarcini individuale, punând în valoare interesele lor. De exemplu, pentru a aprecia nivelul de implicare al elevilor în cadrul învățării online și a măsura emoțiile lor, eu am propus elevilor să completeze un *Jurnal reflexiv*, în care erau notate succesele și dificultățile apărute zilnic sau săptămânal, dar și starea lor emoțională. Această metodă a devenit un bun exercițiu de autoorganizare și autoapreciere, dar a devenit și un barometru de verificare a stării emoționale a copiilor în situația de criză, de tensiune și chiar panică, în special când erau nevoiți mai mult să stea în casă. Majoritatea elevilor completeau cu plăcere Jurnalul reflexiv, deoarece nu erau controlați direct și au acceptat această modalitate ca și o activitate distractivă și interesantă.

Exercițiul de învățare online a demonstrat că competențele digitale trebuie dezvoltate, pentru a contribui la crearea de sarcini, creativitate și comunicare eficientă.

Realizăm cu toții că schimbarea este singurul lucru constant în viață. Ea nu ar trebui să ne sperie și nici să ne izoleze. Schimbarea este necesară. Schimbarea de data aceasta este colacul nostru de salvare ca specie educată sau cel puțin educabilă.

Pavel Cerbușca a concluzionat: „Exercițiul de învățare de la distanță a fost urmat de un șir de invenții noi și descoperiri, creativitate și comunicare eficientă, a contribuit la consolidarea autonomiei învățării, dezvoltarea abilităților de muncă independentă, promovarea unei culturi a încrederii și a stării de bine. Totuși, majoritatea respondenților (90%) au menționat faptul că elevii și profesorii simt nevoia de interacțiune în offline și așteaptă cu nerăbdare revenirea la școală.”

Așadar, consider că școala online o poate completa pe cea fizică, normală, dar nu o poate înlocui, deoarece pe termen lung poate avea efecte nedorite asupra elevilor, dar și a cadrelor didactice, în special afectarea sănătății ochilor și emoționale.

Bibliografie:

Cerbușca, P. *Învățământul general în mod online: eficacitate și eficiență. Analiză a politicilor educaționale în condițiile stării de urgență*, Chișinău, 2020

https://www.psih.uaic.ro/wpcontent/uploads/sc_onl_rap_apr_2020.pdf

<https://www.scoalaintuitext.ro/blog/invatarea-online-si-invatarea-clasica/>

academiaabc.ro/wp-content/uploads/2020/09/Scoala-online---intre-necesitate-si-progres.pdf

SCOALA ONLINE ÎN PANDEMIE – AVANTAJE ȘI LIMITĂRI

Profesor Constantinescu Irina

Liceul Economic „Virgil Madgearu”, Constanța

Trăim vremuri în care, fie că ne dorim sau nu, tehnologia este tot mai prezentă în viețile noastre. Situația pandemică în care ne aflăm ne-a obligat să ne adaptăm unei noi situații, iar digitalizarea a făcut posibilă continuarea procesului educațional. De altfel, procesul de învățare definește ființa umană la orice vârstă. Pentru a supraviețui trebuie să învățăm: să ne cunoaștem mediul, apropiații și, mai ales, să ne autodepășim.

Continuarea procesului educațional a fost posibilă grație celei mai noi tendințe din învățământ, cunoscută și apreciată ca fiind cea mai eficientă – învățământul electronic, cunoscut ca *e-learning* sau, mai nou, *e-education*. Acesta este reprezentat de interacțiunea dintre procesul de predare – învățare și tehnologiile informaționale. În acest moment, e-learning reprezintă mai mult decât un concept, este parte din învățământul actual, permițând flexibilizarea procesului de învățământ. Profesorii și elevii trebuie să lucreze în echipă pentru crearea unui mediu de învățare prin utilizarea tehnologiilor moderne. Cel mai bun și cel mai important canal de distribuție este astăzi mediul online care sprijină abilitățile secolului XXI precum colaborarea, comunicarea și creativitatea.

Învățarea online s-ar putea defini ca o formă de învățământ în cadrul căreia se asigură continuarea procesului de predare-învățare în condiții normale sau de autoizolare, de intemperii, etc. prin intermediul diverselor instrumente informatice de comunicare la distanță. O învățare online eficientă rezultă dintr-o proiectare și planificare atentă a instruirii, ceea ce presupune timp de planificare, pregătire și dezvoltare pentru o lecție, identificarea conținutului de parcurs, precum și proiectarea atentă a tuturor tipurilor de interacțiune, cu scopul de a susține procesul de învățare. De asemenea, învățarea online trebuie adaptată particularităților de vârstă și chiar individuale ale elevilor, fiind mai potrivită pentru vârstele mari, ciclul liceal, universitar sau adulții în contexte de formare.

Deși situația actuală cu care se confruntă întreaga lume generează numeroase controverse atât din partea cadrelor didactice, cât și a elevilor și părinților, este incontestabil faptul că învățarea online are numeroase avantaje, dar și limite.

Printre avantaje, am putea enumera :

- Continuarea procesului instructiv-educativ în condiții de siguranță;

- Facilitarea dezvoltării (accelerate) competențelor digitale, acestea reprezentând una dintre cele opt competențe-cheie pentru învățarea pe parcursul întregii vieți, o competență esențială pentru secolul XXI în activitatea educativă și profesională ce oferă acces la informație și autonomie în educație;
- Distribuirea rapidă către beneficiari a materialelor didactice; aceștia intră în posesia lor rapid, având acces la toate informațiile, oriunde și oricând, putându-le accesa în ritm individual;
- Învățare personalizată, în ritm propriu – timpul de studiu este determinat de gradul și ritmul de înțelegere al fiecăruia; temele sunt realizate în funcție de interes, starea psihică, de aptitudinile și atitudinea elevului și familiei față de școală;
- Existența conținuturilor multimedia – transmiterea de imagini, videoclipuri, fișiere, orice fel de materiale virtuale care eficientizează procesul de învățare;
- Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului – datorită grupurilor, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații, pot primi feed-back în timp real, existând astfel nu numai învățare individuală, ci și interacțiune virtuală.

Dezavantajele / limitele sunt de asemenea importante :

- Dificultăți în utilizarea tehnologiei (profesori, elevi, părinți), ceea ce conduce la apariția unor probleme de utilizare și de accesare a informațiilor, de realizare a unor proiecte/teme. Toate acestea pot genera situații de confuzie și dezorientare, ceea ce poate duce la lipsa motivației.
- Lipsa comunicării reale / fizice, ceea ce conduce la “robotizare”. Prin interacțiunea față în față profesorii pot ajuta elevii să își construiască respectul de sine, încrederea și maturitatea emoțională.
- Lipsa accesului la tehnologie – nu toți elevii beneficiază de dispozitive cu conexiune internet.

Elevii beneficiază astăzi de resurse pe care le pot folosi pentru a învăța și progresa, însă este important să se ajungă la un echilibru între inovație și convenționalitate. Profesorii joacă în continuare cel mai important rol în experiența de învățare. Cu certitudine, tehnologia nu poate înlocui meseria de profesor, dar reprezintă un instrument util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru cadrul didactic, cât și pentru cursant.

Bibliografie :

1. Botnariuc P., Cucos C., Glava C., Daniel E., Iancu D., Istrate O., Velea, S - *Școala online – Elemente pentru inovarea educației*, Editura Universității din București, București, 2020, preluat de pe https://www.psih.uaic.ro/wp-content/uploads/sc_onl_rap_apr_2020.pdf

2. Făt, Silvia & Labăr, Adrian - *Eficiența utilizării noilor tehnologii în educație*, EduTIC, 2009. Raport de cercetare evaluativă, București: Centrul pentru Inovare în Educație, 2009.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

Profesor învățământ preșcolar, Claudia Cosău

Școala Gimnazială Tulgheș

Atunci când devii un căutător neîntrerupt al propriei identități profesionale

Cu toții ne-am confruntat în aceste vremuri tulburi cu dezorientarea. Ne-am simțit pentru o zi, două, trei, ”căutători de comori”. Am căutat să ne unim, pentru schimburi de idei, am căutat oportunități de perfecționare, spre a ne forma competențe digitale, am căutat în noi înșine. Și nu ne-a fost ușor. Dar ne-am ridicat și am oferit o educație de calitate, chiar dacă nu am folosit metodele cu care ne obișnuisem. Și acesta a fost succesul nostru: am ieșit din zona noastră de confort pentru a ne reinventa. Am făcut loc creativității, puterii de concentrare, capacității de asimilare a unor lucruri noi, altfel decât până atunci. Și am făcut rost de timp. De mult mai mult timp! Am adus în interiorul propriului cămin materiale, device-uri, am participat la webinarii și diverse cursuri pentru a aduce și mai multă lumină în conștiința noastră și în suflet.

Atunci când ești responsabil

Un cadru didactic bine pregătit și cu dragoste de copii dă dovadă de responsabilitate în tot ce întreprinde. Nu e suficient să te responsabilizezi doar în ceea ce privește învățarea folosirii tehnologiei moderne și utilizarea unor aplicații. Trebuie să treci dincolo de toate acestea și să creezi. Să încerci să fii original. Să nu plagiezi, să nu aștepti lucrul gata făcut, să descoperi noul dar să nu uiți trecutul.

Pentru a nu ne lăsa învinși de temeri, de invadarea parcursului nostru obișnuit, am început să înțelegem realitatea actuală și să muncim mai mult pentru binele nostru. Implicarea necondiționată a părinților mi-a fost de un real folos. Au luat de la mine, în confortul caselor lor, câte o frântură de metode care să-i ajute în înțelegerea pașilor pe care-i aveau de parcurs împreună cu ai lor copii, pentru rezolvarea unor sarcini.

I-am format pe părinți în utilizarea corectă a platformei școlare, pentru a nu pierde ”firul” activităților, i-am consiliat, apreciat și valorizat. Activitățile derulate online mi-au demonstrat că poți face educație de calitate până la un punct. Nu a lipsit atractivitatea, jocul, noutatea. Dar a lipsit interacțiunea. În esență, noi suntem ființe sociale și avem nevoie de prietenie, de priviri și cuvinte de apreciere, de mângâiere, de jocul față în față. Privit din acest unghi, ecranul ne-a creat un blocaj. Ne-am dorit cu toții să trecem de acesta și să ne întoarcem la ceea ce am lăsat în urmă cu câteva luni, să ne bucurăm unii de alții.

Atunci când vezi viitorul cu alți ochi

Obişnuiţi întrucâtva cu tot ceea ce ne-a oferit schimbarea, am început să privim altfel viitorul nostru şi al copiilor noştri. Nu de mult timp primeam sfaturi profesionale, didactice şi medicale de la autorităţi pentru evitarea folosirii de către copii a device-urilor. Erau bine cunoscute dezavantajele. În câteva luni, am înţeles că acesta este viitorul, oricât l-am respinge. Copiii noştri s-au născut şi trăiesc cu asta, hrănindu-se cu informaţii ce ”curg” mult mai lesne decât altădată. Important e să le fim alături, deopotrivă părinţi şi dascăli, pentru a-i îndruma spre ceea ce le-ar fi util a extrage din toată avalanşa de noutăţi.

Atunci când putem şi vrem să reflectăm

Când ai o temă de reflecţie, e o dovadă că te interesează. Că îţi pasă. Cred în conştiinţa părinţilor care vor binele copiilor lor, cred în conştiinţa profesională şi morală a cadrelor didactice pentru crearea unei bune temelii pe care să clădim viitorul copiilor, cred în capacitatea tinerilor de a se adapta cu uşurinţă schimbărilor şi de a se lupta pentru un trai mai bun decât al nostru. Importantă nu e doar schimbarea ci modalitatea prin care aducem modificări şi consecinţele faptelor noastre. Schimbarea stă în noi înşine! Pentru că vrem şi putem!

ASPECTE ALE PREDĂRII ONLINE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. Înv. Primar Daescu Jana

Șc. Gimn. „Alexandru Ștefulescu”, Tg-Jiu

Prof. Înv. Primar Lungu Ana-Maria

Șc. Gimn. Nr. 1 Rovinari, Jud. Gorj

Predarea online nu este o abilitate complet diferită de cea care presupune predarea față în față, dar necesită cunoașterea tehnicilor și a celor mai bune practici pentru ca lecția să-și atingă obiectivele cu succes.

Situația în care ne aflăm ne-a determinat să fim părtași ai unei schimbări radicale în abordarea procesului didactic dintr-o altă perspectivă, prin înlocuirea în totalitate a interacțiunilor face-to-face cu întâlnirile mijlocite de aplicațiile din mediul virtual.

Această nouă abordare a educației trebuie să fie direcționată în spiritul dezvoltării autoeducației, atât a cadrelor didactice, cât și a elevilor, pentru că nimeni nu a fost pregătit pentru învățarea online în totalitate. Cadrele didactice au fost provocate să se adapteze rapid, să se informeze, să se formeze, să pună în practică derularea activităților didactice exclusiv prin mijloace moderne de comunicare. Situația nou generată, neexperimentată și neadaptată s-a concretizat rapid într-o învățare de tip online, sincronă, care a fost inițial abordată cu scepticism de către cei mai mulți profesori și cu entuziasm și curiozitate de către mulți elevi.

Desfășurarea procesului educațional exclusiv online, pentru cadrele didactice din ciclul primar presupune colaborarea cu familiile elevilor, sprijin din partea acestora, deoarece copiii nu posedă deprinderile necesare pentru a lucra pe platforme sau cu aplicațiile utilizate. În același timp, pentru a preda online, un cadru didactic trebuie să-și pregătească lecțiile foarte bine și să armonizeze componentele actului educațional, astfel încât să existe o corelație între particularitățile învățării face-to-face și particularitățile învățării online. Trebuie să găsim modalități de antrenare activă a elevilor, astfel încât aceștia să-și formeze același set de competențe și valori moral-civice, indiferent de forma de predare.

În acest sens, cadrele didactice au pornit de la abordarea și experimentarea, la început mai timidă, apoi cu mai mult entuziasm, unor platforme educaționale și instrumente online precum: Google Classroom, G Suite for Education, Story Jumper, Adservio, Word Wall, Word Art, Google Earth, Kinderpedia, Genially, Canva, Jamboard, Școala Intuitext, www.didactic.ro etc.

Aplicația **Google Classroom** este un instrument complex pentru gestionarea unei clase virtuale. Când sarcinile de la toate disciplinele vin pe o singură platformă și comunicarea se realizează în același loc, este mai ușor să urmărești, să coordonezi întreaga activitate.

Avantajele oferite pentru profesori:

- organizarea optimă a lecțiilor, eficientizarea timpului;
- crearea, colectarea și notarea temelor în mediul online;
- posibilitatea cadrelor didactice de a oferi feedback direct fiecărui elev, postarea unor anunțuri și întrebări de către ambele părți.

Google Classroom ne oferă posibilitatea să-i evaluăm pe copii prin crearea de chestionare, chiar de la clasa I. Putem insera imagini suport, iar întrebările pot fi variate: cu răspuns închis, răspuns scurt, răspunsuri multiple, variante de răspuns cu selectare de casetă. Chestionarele pot fi folosite la sfârșitul unei lecții sau pot fi date în completarea temei pentru acasă.

Pentru cadrele didactice, Google Classroom vine în ajutor prin faptul că are ca instrument de organizare a documentelor, și anume Drive-ul. Folosirea calendarului este utilă, deoarece oferă o imagine de ansamblu a conținuturilor pe care le-am predat, a termenelor.

Activitatea sincron, trebuie susținută și de cea asincron. Activitatea elevilor de acasă, este foarte importantă. Cadrul didactic trebuie să aibă în vedere în stabilirea acestora cantitatea și calitatea. Munca independentă, exercițiile cu rol de consolidare, lecturile suplimentare, compunerile, proiectele, au rolul de a utiliza cunoștințele asimilate, dezvoltă creativitatea, imaginația, atenția, deprinderile de lucru cu manualul și alte surse de informare.

Pentru a face mai atractiv procesul de predare-învățare-evaluare, cadrul didactic poate folosi ajutorul pe care îl oferă unele platforme și aplicații.

Toate aceste aplicații și platforme pot fi utilizate în activitatea la clasă oricând, unele cadre didactice poate chiar le-au utilizat. Momentul acesta de răscruce (...) ne-a determinat însă pe toți să facem cunoștință cu aceste platforme și aplicații care să ne sprijine în activitatea didactică și să-i stimulăm pe elevi să rămână conectați în procesul de învățare.

Educația digitală reprezintă o oportunitate modernă și nouă al cărei rol nu este de a înlocui contactul față în față ci de a fructifica posibilități alternative de învățare. Ele nu pot substitui procesul de predare- învățare-evaluare realizat la clasă în care elevul utilizează manualul, caietul, fișele de lucru independent, proiectele de grup, scrisul la tablă, răspunsurile orale, colaborarea, socializarea. Dar, în această epocă în care digitalizarea este inevitabilă și necesară, includerea aplicațiilor își demonstrează utilitatea.

În perioada desfășurării școlii online, trebuie să ținem cont de anumite reguli. Acestea se pot aplica și în momentele de normalitate, dar care presupun și utilizarea instrumentelor digitale:

- Orarul școlar tradițional nu poate fi transferat la programul de lucru online;
- Timpul de lucru la calculator al elevilor trebuie să fie bine stabilit (la ciclul primar ora nu trebuie să depășească 35 min.);
- Pentru activitățile sincrone și asincrone trebuie alese teme, instrumente digitale, soft-uri, aplicații, ce se potrivesc cel mai bine cu planul de predare, aprofundare, exersare;
- Toate activitățile sincron trebuie planificate din timp și organizate foarte bine;
- Este necesar să prezentăm părinților și elevilor platforma, dispozitivele digitale, modul de lucru cu aplicațiile;
- Avem nevoie de: răbdare, empatie și flexibilitate, abordare treptată, conștientizare, regularitate, sprijin și comunicare continuă între elevi, părinți, colegi;
- Avantajul învățării de la distanță, asincronă, este că permite o diferențiere reală și o personalizare a sarcinilor;
- Feedback-ul este necesar și trebuie să fie din ambele părți: cadru-didactic/elevi, cadru didactic/părinți.

Scopul instrumentelor digitale este de a spori procesul de învățare prin faptul că vin în sprijinul sau în completarea celor învățate la clasă, pun la dispoziția profesorilor modalități moderne de predare și evaluare. Trebuie să ne gândim la o reinterpretare a rolului cadrelor didactice și al elevilor. Noi, cadrele didactice, suntem facilitatori, care creem contextul în care poate avea loc învățarea: prin întrebări, prin instrumente, prin crearea unei etici de muncă adecvate și prin relații umane care să transmită încredere și susținere astfel încât procesul educațional să aibă rezultatele așteptate.

Bibliografie:

- **Constantin Cucoș, Olimpiu Istrate, Ion –Ovidiu Pânișoară, Petre Bodnariuc, Simon Vela, „Școala online-elemente pentru inovarea educației” , Ed.Universității, București, 2020**
- **[http:// www.e-școala.ro/](http://www.e-școala.ro/) Proiectul Școala Online**

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

PROIECTUL CA FORMĂ DE EVALUARE

A ACTIVITĂȚII ONLINE

Prof.Înv.Primar Claudia Dan

Liceul Teoretic „Horia Hulubei” – Măgurele, Ilfov

Am traversat, în ultimii ani, niște perioade grele din cauza pandemiei de coronavirus. Am susținut activități atât față în față, cât și online, ceea ce m-a împins să caut metode alternative de evaluare la disciplinele: științe, geografie și istorie dar am consolidat anumite capitole la limba și literatura română (Părțile de vorbire/propoziție, Ortograme) și matematică (Frațiile, Elemente de geometrie, Unități de măsură).

Am considerat interesant și atractiv PROIECTUL ca metodă de evaluare și mi-am propus să vă prezint modul de abordare a acesteia, în cadrul acestui eseu.

Ce este un proiect?

Proiectul este o temă mai complexă care urmărește atingerea mai multor obiective, se realizează după o temă data/subiect, este definit temporar ca data de început și de sfârșit și se face după un plan de lucru propus de profesor/învățător.

Planul de lucru

1. Denumirea temei și a subtemelor

Exemplu: Delta Dunării - Informații generale

- Rezervații naturale
- Brațele Dunării
- Animalele și plantele existente
- Diverse

2. Realizarea proiectului : forma finală ex: - cărticică/portofoliu/lapbook

3. Documentarea/ informarea : Google – Wikipedia/ atlase/enciclopedii/you tube

4. Extragerea informațiilor considerate importante și relevante

5. Organizarea informațiilor – realizarea unor organizatori grafici – tabele/diagrame...

- transcrierea informațiilor

6. Imprimarea/decuparea unor imagini din diferite surse – organizarea acestora în

cadrul proiectului ținând cont să corespundă cu informațiile selectate

7. Realizarea/finalizarea proiectului sub forma cerută/aleasă – în acest sens se va ține cont de criteriile de evaluare și de originalitatea lucrării

8. Profesorul transmite perioada în care elevii vor realiza proiectul – Delta Dunării s-a realizat de către elevii mei în două săptămâni între 17 – 31 martie 2021.

9. Criteriile de evaluare – respectarea temei/subtemelor

- scrierea de mână
- organizarea coerentă a datelor/imaginilor
- calitatea materialelor folosite
- acuratețe
- originalitate
- încadrarea în timpul alocat.

10. Materiale necesare: manualele de Geografie/Stiințe, organizatoare grafice, harta României, coli de hârtie/carton color, foarfece, carioca, creioane colorate, imagini imprimate/decupate, enciclopedii, cărți, reviste, filme you tube, atenție, implicare și creativitate.

11. Prezentarea proiectului: în cadrul lecției, elevii și-au prezentat vizual proiectul, urmând să realizăm o expoziție, la revenirea în școală.

Profesorul le pune la dispoziție elevilor PLANUL DE LUCRU și materialele necesare pentru realizarea proiectului și explică criteriile de evaluare pe înțelesul tuturor și le transmite timpul de lucru. Pe parcursul celor două săptămâni de lucru, eu le-am acordat asistență și le-am explicat ori de câte ori mi-au solicitat ajutorul, ținând legătura atât pe ZOOM în cadrul orelor, cât și pe grupul de Whatsapp.

Având în vedere faptul că lucrez cu clasa a IV-a, am avut parte de înțelegere și apreciere din partea părinților care s-au declarat, în mare parte, mulțumiți de activitățile online, argumentând faptul că s-a prelungit timpul alocat pregătirii lecțiilor, scurtându-se timpul alocat deplasării către/de la școală.

În ceea ce privește ȘCOALA DE ACASĂ, mă declar PRO deoarece am avut la îndemână mai multe metode atractive în activitatea de predare a conținuturilor, dar și CONTRA datorită faptului că am pierdut legătura fizică cu elevii și suntem ținuiți în scaune în fața ecranului telefonului/laptopului/tabletei, ceea ce nu este sănătos.

ELEMENTE SPECIFICE ALE PROFESIEI DE EDUCATOR

Prof. Titular Grad Didactic I, Dascalu Aurelia

Liceul Tehnologic „Jacques M. Elias” Sascut, Jud. Bacău

În mod normal, după orele de lucru, oricare ar fi ocupația, un salariat ar trebui să fie preocupat de alte subiecte, care nu țin de locul de muncă. Sănătatea psihică a individului este legată, pe de o parte, de modul în care își percepe rolul și rostul în grupul profesional, generator de satisfacție a muncii, precum și de activitățile desfășurate în familie, de relaxare, de hobby-uri.

Legislația muncii prevede explicit faptul că un salariat, indiferent dacă programul său de lucru este repartizat în mod egal sau inegal pe parcursul celor 5 zile lucrătoare ale săptămânii, are dreptul la repaus zilnic, repaus săptămânal și la concediul de odihnă anual.

Însă, chiar și în condițiile în care școala se desfășura în mod clasic, face-to-face, profesorul nu putea separa total activitatea profesională de activitățile personale, mai ales în condițiile în care, elevi și profesori, dețin instrumente de comunicare smart, au un profil pe rețelele de socializare și pot comunica nonstop. Deși aflat înafara programului de lucru, profesorul gestionează mesaje de la elevii săi, care îl informează/anunță/cer sprijin/consultanță, mesaje de la părinți, de la unitatea școlară în care activează (grupuri pe diferite aplicații de comunicare), e-mailuri, scrie articole pentru diferite reviste, concepe materiale pentru zilele următoare, creează proiecte educaționale, gestionează împreună cu alți profesori proiecte finanțate din diferite surse, participă la cursuri de formare și perfecționare, de cele mai multe ori achitate din fonduri proprii, chiar dacă legislația muncii prevede ca aceste cursuri să fie desfășurate în timpul programului de muncă, iar angajatorul este obligat ca odată la 2 ani să suporte cheltuielile pentru a asigura accesul angajatului la un astfel de program.

Situația pandemică a agravat această situație, pe de o parte prin faptul că profesorul a fost nevoit să utilizeze în mare parte resursele personale pentru a-și desfășura activitatea (dispozitiv și acces la internet, spațiu de lucru), iar pe de altă parte, prin faptul că elevii au avut nevoie de o asistență mult mai susținută, ei folosind toate canalele de comunicare (telefon, whatsapp, mesageriile rețelelor de socializare, e-mail). Mai mult, cantitatea de documente care au trebuit întocmite a crescut, birocratizarea s-a accentuat. Practic, viața personală aproape nu mai există, dat fiind că profesorul nu mai are sâmbătă sau duminică, în vacanțe participă la cursuri sau la alte activități în școală, asistă la examene.

Întreaga sa existență este invadată de obligațiile de serviciu.

Desigur că munca unui profesor este una de factură integral vocațională, deci trebuie să i se dedice în totalitate.

Discuția care ar trebui purtată este: cum definim acest concept „a fi dedicat în totalitate”?

Psihologii afirmă foarte clar că, pentru asigurarea unei sănătăți psihice de durată, este necesar ca individul să alterneze activitățile profesionale, cu cele sociale și cu altele care țin de viața particulară (familie, pasiuni, etc.).

Trebuie amintit că de ceva vreme, chiar dinainte de declararea stării de pandemie, se vorbește de **sindromul burnout**, care se manifestă la unele categorii socioprofesionale, inclusiv la profesioniștii din domeniul educațional.

Acest sindrom se caracterizează printr-o puternică epuizare fizică și psihică, datorată supunerii individului la elemente de stres puternic, pe termen lung, fenomen descris pentru prima dată în anul 1974, de către psihologul american de origine germană Herbert Freudenberger (Freudenberger, 1981). Freudenberger dă exemplul medicilor și asistentelor, care se sacrifică pentru binele celor pe care îi tratează, activitatea „pârjolindu-le” practic resursele interne, lăsându-i epuizați, deprimați, incapabili să facă față în continuare muncii și activităților zilnice.

Deși nu toți specialiștii sunt într-un tot de acord, astăzi se vorbește mult de sindromul **burnout**, ca fiind prețul pe care de multe ori individul îl plătește pentru a-și asigura succesul în carieră. În mediul profesional, mai ales în cazul în care profesia cere studii superioare, competitivitatea este ridicată, ceea ce impune individului să depună eforturi suplimentare pentru a se remarca.

În general, sunt recunoscute trei simptome majore care conduc la diagnosticul de **burnout** (Heinemann, 2017):

1. Stare de epuizare avansată, individul este afectat fizic și emoțional, mereu obosit, incapabil să se mobilizeze, nu mai face față sarcinilor zilnice, prezentând uneori și manifestări precum disconfort gastroenterologic, dureri de cap;
2. Nemulțumire față de activitatea profesională, care nu-i mai furnizează satisfacție, scăderea stimei de sine, deteriorarea relațiilor cu colegii, scăderea dramatică a motivației pentru muncă;
3. Scăderea vizibilă a performanței profesionale, lipsa creativității și a implicării.

Diagnosticarea se face de obicei prin intermediul unor chestionare, iar cel mai folosit instrument de acest fel este „Maslach Burnout Inventory”, disponibil pentru diferite categorii socio-profesionale (Maslach, 2019).

Deoarece există riscul ca sindromul **burnout** să se suprapună și cu o afecțiune de tipul depresiei, este necesară expertiza specialistului.

Revenind la profesia de educator, trebuie luat în considerare și impactul psihologic al lipsei de recunoaștere socială a acestei profesii, care duce la apariția unor mecanisme compensatorii de tipul ego-ului exacerbat, al apariției vulnerabilităților psihice și al demotivării.

Lucrurile se completează cu instabilitatea locului de muncă, de multe profesorii desfășurându-și activitatea în două sau chiar 3 unități școlare într-un an, sau schimbând școala anual, ori la 2-3 ani, în funcție de viabilitatea postului, pentru cei care nu sunt titulari. Aceste schimbări sunt însoțite de procese adaptative care solicită mult resursele interne individuale.

Însumând toate aceste efecte, nu este de mirare că în fiecare an școlar, o parte dintre posturile scoase la concurs nu se ocupă, iar în toamnă ele sunt acoperite cu profesori necalificați.

Cauzele scăderii performanțelor sistemului de educație actual sunt multiple, epuizarea resursei umane fiind una dintre ele, iar împreună, aceste cauze au un efect sinergic, cu impact negativ semnificativ asupra individului angrenat în această muncă, dar și asupra elevilor și comunităților umane.

Aparent, clasa politică nu este capabilă să identifice aceste cauze și să găsească soluții, măsurile fiind în continuare schimbarea metodologiilor, chiar pe parcursul desfășurării anului școlar, ceea ce conduce la impredictibilitate, accentuarea birocratizării și politici de personal nepotrivite.

Referințe

- Freudenberger, H. R. (1981). *Burn-out: The High Cost of High Achievement*. New York: Bantam Books.
- Heinemann, L. H. (2017). Burnout Research: Emergence and scientific investigation of a contested diagnosis. *SAGE open January-March*, 1-12.
- Maslach, C. e. (2019). *Our products*. Preluat de pe Mind garden. tools for positive transformation: <https://www.mindgarden.com/117-maslach-burnout-inventory-mbi>

ȘCOALA ONLINE - O PROVOCARE

*Profesor doctor Mădălina-Violeta Dîrmină-Negreanu,
Colegiul Național Bilingv „George Coșbuc”, București*

Școala online a devenit o măsură de precauție pentru limitarea răspândirii virusului și o necesitate în societatea actuală. Trebuie menționat faptul că existența umană este condiționată de procesul de învățare. Toate aceste schimbări au determinat înlocuirea interacțiunilor *face-to-face* cu întâlnirile din mediul online. În lumea întreagă, toate instituțiile de învățământ s-au confruntat cu această situație cu toate că profesorii nu au fost pregătiți pentru predarea online. Cadrele didactice au fost nevoite să se adapteze, să găsească soluțiile optime și să-i încurajeze pe elevi să continue învățarea și să lucreze. În acest context, profesorii au fost nevoiți să adapteze conținuturile și să găsească cele mai eficiente metode pentru transmiterea acestora și totodată să asigure continuitatea și stabilitatea în procesul educativ. Atât elevii cât și cadrele didactice au fost puși în situația de a găsi diverse moduri de a continua activitățile educative, ludice precum și cele de petrecere a timpului liber. Un rol foarte important îl are părintele ca partener în învățarea online și ca suport emoțional pentru propriul copil. Părinții au fost nevoiți să fie mult mai implicați în activitățile școlare și să comunice în permanență cu cadrele didactice.

Starea de bine a elevilor și a profesorilor este foarte importantă pentru a putea vorbi de o eficiență a actului educativ și de a păstra un tonus pozitiv. Pentru a întreține această stare de bine ar trebui să ne cultivăm emoții pozitive, să medităm și să ne formulăm niște obiective pe termen scurt. O metodă foarte eficientă este metoda *WOOP*, propusă de Gabriele Oettingen, care are patru pași: vizualizarea dorinței (ce ne dorim să facem? Care sunt obiectivele și când vor fi atinse?), rezultate (ce se întâmplă dacă dorința va fi îndeplinită?), obstacole (ce ne împiedică să nu reușim să ne îndeplinim dorința?) și revizualizarea planului.

Literatura de specialitate vorbește de conceptul de *e-pregătire* în vederea implementării învățării online. Elevii și profesorii trebuie să dea dovadă de abilități de utilizare a calculatorului și de utilizare a resurselor online. *E-pregătirea* poate avea efecte pozitive (creșterea nivelului de satisfacție pentru învățare) sau negative (creșterea nivelului de stres care poate duce la sindromul de *burnout*).

Învățarea online vine în completarea învățării clasice, deoarece poate să-i ducă pe elevi într-o călătorie virtuală prin lume sau să intre în contact cu documente autentice (dacă ne referim la o limbă străină ei pot viziona un filmuleț sau pot citi articole din ziare / reviste). Elevii pot avea acces în permanență la aceste surse și le pot revizualiza atunci când au nevoie.

Evaluarea în online este o altă provocare pentru că se înlocuiește foaia de hârtie cu un document electronic. Există mai multe mijloace de evaluare cum ar fi: *Google Jamboard* (pentru răspunsurile scurte), *Kahoot*, *Google Forms* (elevii pot primi atât întrebări deschide, cât și închise, dar și cu mai multe variante de răspuns sau cu un singur răspuns) etc.

În concluzie, învățarea online nu presupune din partea profesorului numai prezența unor competențe strict metodice și academice ci și anumite sarcini de consiliere psihopedagogică care să-l ajute pe elev să se autocunoască și să treacă mult mai ușor peste această perioadă.

Bibliografie:

"WOOP: a scientific strategy to find and fulfill wishes". Gabriele Oettingen. July 2014. Home — WOOP my life, accesat pe 4.04.2021, 12:25

ÎMPREUNĂ ȘI LA DISTANȚĂ. PROVOCĂRI ALE PREDĂRII ONLINE

Prof. Dragotă Teodora- Emanuela

Liceul Tehnologic „Dimitrie Filipescu” Buzău

Învățarea digitală și învățarea la distanță prin mijloace audio-video

Adevărata școală online presupune implicarea unei echipe de programatori care transformă materia în programe de învățare digitală și dezvoltă lecții cu pași prestabiliți, unde elevii primesc feedback în timp real. Spre exemplu, există școli online în SUA, Canada sau Australia care funcționează în acest fel- elevii nu se duc la școală, au orare săptămânale, iar conectarea video reprezintă o treime din activitatea de învățare. Restul procesului presupune studiu individual și lucru la proiecte.

Pe de altă parte, *învățarea la distanță* presupune folosirea mijloacelor audio-video și adaptarea unor materiale pentru mediul online de către profesori. Scopul acestei perioade este, în primul rând, păstrarea legăturilor sociale și emoționale cu elevii, iar părinții joacă un rol important. **Aceștia** trebuie să (...) cunoască modalitățile de predare online și obiectivele de învățare în această perioadă și să știe că, odată întorși la școală, elevii vor recupera materia în timp.

Indiferent de cât de bine reușim să transmitem informația la distanță, trebuie să ne străduim să ajungem la elevi, măcar pentru a ne conecta socio-emoțional cu ei. Ei au nevoie să știe că cineva îi veghează și să se simtă parte dintr-un colectiv. Chiar dacă este foarte greu să facem mari progrese la capitolul cunoștințe și abilități noi, deprinderea zilnică a învățării de acasă, este foarte importantă pentru sănătatea lor mentală și păstrarea motivației pentru școală.

Școala la distanță a fost o provocare pentru noi toți, elevi, profesori și părinți. Învățarea nu înseamnă doar predare și ascultare, ci este un proces complex ce include relație- emoții, trăiri, percepții, experiențe. Elevi de gimnaziu au descoperit că se pot adapta mai repede, că le e dor de al doilea *acasă* și chiar de trezitul de dimineață, au învățat să-și aprecieze mai mult profesorii și au descoperit farmecul resurselor interactive online și a clipurilor video pe care le-ar lua și în școala

normală. Dacă ar fi profesori, cei mai mulți ar aduce jocuri și exerciții practice, prin care să facă învățarea mai ușoară și mai relevantă, și-ar implica toți colegii și chiar și-ar aduce la școală și părinții. Și pentru ei, lipsa de libertate a însemnat să se confrunte cu emoții neplăcute, dar interacțiunile cu profesorii i-au ajutat să se cunoască mai bine și să descopere că învățarea nu presupune doar materie multă, dificilă și teste, ci și modul cum învață să fie mai responsabili, mai organizați și să contribuie activ la propria formare.

În urma discuțiilor cu elevii am constatat că cel mai mult le-a plăcut în școala online utilizarea tehnologiei, confortul locuinței, noi metode de învățare, programul mai scurt și mai flexibil, termenele mai lungi pentru teme și proiecte și profesorii preocupați de starea lor de bine, dar și revederea, chiar mediată de ecran, cu colegii. În timpul lecțiilor online, au învățat că nu este atât de greu să înveți singur în era internetului, au aflat cum să selecteze mai bine resursele online și cât de repede se pot adapta și interacționa aproape în orice context. Am aflat totodată că cel mai mult le-a lipsit interacțiunea directă cu colegii și profesorii, zilele grele și extrem de productive, pauzele, atmosfera de la clasă și agitația de pe holurile și din curtea școlii. De asemenea, ar vrea să învețe mai mult cum să folosească eficient tehnologia în orele normale, ar prefera notițele luate direct pe dispozitive și ar apela mai puțin la caiete și manuale.

Pentru a vorbi și de limite, voi puncta că nu poți avea același feedback pe care-l ai în clasă, în preajma elevilor, chiar dacă îi vezi pe (aproape) toți prin intermediul unui monitor. Deși te pregătești mult mai mult pentru o oră online, parcă nu poți face la fel de mult ca în clasă: nu poți să treci printre bănci pentru a putea vedea ce, cum, cât notează în caiete sau lucrează, trebuie să te gândești în permanență ce sarcini, exerciții, provocări să le dai astfel încât să stea cât mai puțin (și cât mai creativ) conectați la ecrane. Unii copii care fac parte din familii mai numeroase (cu mai mulți frați) se pot conecta sau concentra mai greu, neavând întotdeauna suficiente dispozitive sau un spațiu de lucru adecvat.

Pe viitor, în funcție de cât de mult se va prelungi perioada, mă voi concentra pe lămurirea aspectelor neclare elevilor și recapitulare. Voi încuraja elevii să realizeze ei mai multe resurse educaționale, chiar dacă implică mai multă verificare și pentru mine. Provocarea de a deveni creatori în educație presupune un nivel superior de implicare, dar și de satisfacție pentru cei care își văd materialele publicate.

Bibliografie:

Szekely, Andy, *Manifestul educației*, ed. ACT și Politon, București, 2018.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ. LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

Profesor Georgiana – Cristina Gagi

Școala Gimnazială Numărul 2 „Diaconu Coresi”

Colegiul de Științe ale Naturii „Emil Racoviță”, Brașov

Pe fondul evolutiv curent al unui social care se zbate între rezistența la un fenomen pandemic surprinzător pentru întregul mapamond și continuarea procesului educațional, cultura didactică a suferit mutații din multiple perspective, atât la nivelul compozit al cadrelor didactice, cât și la cel al cumulului de materiale utilizate în cadrul orelor de curs.

Limitele implică provocări, compromisuri și adaptare la noul proces în care sunt angajați profesorii, elevii și părinții, ca participanți la vechea și, totuși, noua structură a paradigmei educaționale. O redimensionare completă, cu focus pe păstrarea calității și a instituirii stării de satisfacție a actului de predare, pe de-o parte, și a progresului prin rezultate clar definite, pe de alta.

Ca atare, în epicentrul școlii de acasă, obiectivul principal al cadrelor didactice a devenit, mai degrabă, șlefuirea competențelor elevilor din fața monitorului. Mai mult decât atât, acest secol nu numai că a determinat o serie de schimbări la nivel social și cultural, ci chiar și ajustarea programelor cu care cadrele didactice pornesc delimitarea actului de predare-învățare-evaluare. Accentul s-a transpus, în primul rând, pe practicalitatea tuturor noțiunilor transmise și a sarcinilor distribuite elevilor. Angajamentul acestora a devenit un element-cheie în succesul procedural educațional în egală măsură cu includerea de variate metode și aplicații cât mai interactive în dieta zilnică a elevilor de către profesori. Cu alte cuvinte, în contextul dat, în care există un grad mai ridicat de libertate dincolo de monitor și, totuși, scăzut din punct de vedere al controlului, se impune împărtășirea dedicației și a devotamentului ambelor părți implicate în demersul pedagogic actual.

Dacă în trecut strategia procedurală era, poate, orientată în tradiționalul unidimensional al unui conținut mai mult teoretic decât practic, astăzi este nevoie de foarte multă creativitate, originalitate și comunicare validă, autentică și concretă cu publicul-țintă. Profesorii au avut nevoie de adaptare, flexibilitate și agilitate în planificări pentru a acoperi inconvenientele determinate de lipsa unui cadru tipic educațional. Mulți dintre aceștia au participat la diferite ateliere de lucru cu multitudine de instrumente digitale și aplicații menite să construiască starea de bine a elevilor și să dezvolte cadre de lucru și evaluare pentru aceștia.

Cu precădere, dificultățile au fost resimțite de către clasele mai mici, ai căror părinți sau bunici au trebuit să își restabilească programele de lucru în vederea acordării de sprijin și îndrumare la orele de curs. Apoi, de multe ori dificultățile au vizat instalarea a numeroase platforme de lucru, absența resurselor digitale din domeniul disciplinelor, dublate de lipsa unui dispozitiv realmente performant și accesul limitat la Internet din partea adulților, tutori ai publicului-țintă. La clasele mai mari, mai conectate la realitatea virtuală, principala problemă pare să fie, însă, corecta abordare a cadrelor didactice în ceea ce privește coloristica materiei predate. Abordarea ineficientă a produs multiple sincope la nivelul stimulării interesului și a motivației elevilor în raport cu o anumită materie.

Depășirea zonei de confort, rudimentar și tradițional este complet reproductibilă și aplicabilă în ambele secțiuni implicate în procesul educațional de astăzi. Se impune, fără doar și poate, ca motivația să fie *altfel* pentru ca totul să se deruleze în atingerea scopului evolutiv al elevilor. Colaborarea dintre cei trei piloni importanți, și anume cadre didactice, elevi și părinți, devine un mecanism critic de suport pe scena educației pentru ca politica pedagogică să devină eficientă și ușor trasabilă.

Tutorialele și îndrumarea oferită în cadrul diferitelor sesiuni de informare online, organizate la nivel instituțional, colectiv în diferite grupuri pe Facebook sau asigurate de asociații, CCD-uri sau ONG-uri ca sprijin pentru educarea cadrelor didactice au fost un real ajutor pentru mulți dintre colegii mei. În calitate de profesor și om de marketing, angajat și în alt domeniu decât cel al educației, mă pot declara cu adevărat norocoasă și fericită că segmentul profesional din care fac parte s-a putut alinia la noile structuri digitale, pe care mulți dintre elevii-adolescenți le cunosc și folosesc cu succes în viața lor de zi cu zi.

Pentru unele discipline, în speță științele exacte, delimitarea câmpului educațional în mediul online constituie, poate, o adevărată provocare. În cadrul limbilor străine, în care eu însămi activez, modificarea acestuia în parametri digitali ar putea reprezenta, de fapt, o ușurare sau un avantaj suplimentar în cazul colectivelor generoase de elevi.

Calitatea de profesor de limbi străine și profesor-diriginte de clasă a V-a mă determină să oscilez între pozitivul furnizat de noul tip de învățământ și vechile sintagme ale educației de tip offline, tradițională. În mod cert, interacțiunea reală nu poate fi înlocuită de nicio aplicație sau platformă, iar raportul cu adevărat trainic dintre dascăl și elevii săi se formează în contactul zilnic, de natură socială și mai puțin virtuală. În calitate de diriginte al unui grup de clasa a V-a, cu membri mai mult sau mai puțin cunoscuți anterior, spiritul unitar, transformat într-o identitate colectivă a fost dificil de construit. Am mizat foarte mult pe empatie, comunicare și înțelegere laolaltă cu o multitudine de activități și materiale online, precum video-uri pe diferite teme sociale și culturale, teste de personalitate, jocuri și discuții

libere. De multe ori am experimentat împreună diferite aplicații, am împărtășit bucuria reușitelor de orice tip și am creat grupuri-suport, cu mini-profesori din cadrul clasei, pentru a se ajuta și sprijini reciproc în cazul disciplinelor la care au întâmpinat obstacole. Bineînțeles că această decizie a condus nu la instaurarea unui leadership agresiv sau a unei competitivități interne, ci din contră. Grupul a devenit și mai unit, mai empatic și mai axat pe succesul comun.

Fiind un profesor care predă la toate segmentele de vârstă, pot evalua detașat situația învățământului online din care fac parte. Nu pot nega varietatea de materiale existente în mediul online, care m-a ajutat să creez adevărate carusele de activități interactive și pline de culoare în cadrul orelor de limbă engleză, franceză și dirigenție. În prezent, folosesc multiple aplicații și platforme, în care sunt postate diferite materiale deja existente sau am libertatea dezvoltării de noi materiale. Recomand cu maximă încredere Liveworksheets, Wordwall, Nearpod, Kahoot, Padlet, Storyjumper, Canva, Crello, Netflix, YouTube și chiar Instagram sau Facebook. Consider că numai un dascăl cu adevărat dedicat misiunii sale poate înțelege importanța unui meniu diversificat de activități și adaptarea la interesele elevilor. Aceștia sunt fascinați de tot ce reprezintă tehnologia și, apoi, competențele digitale reprezintă una dintre cele șapte competențe-cheie ale momentului.

Este drept că și modalitățile de evaluare au suferit modificări și acestea sunt cu mult mai puțin controlabile, însă există grupuri de elevi care funcționează mult mai adecvat în mediul online decât în cel offline. Din lipsa interacțiunii efective la clasă, unii au început să scrie mai mult, să se concentreze mai asiduu asupra calității muncii lor și să experimenteze mai mult, conștientizând lacunele prezentului. Fiind un profesor bine ancorat în tot ce înseamnă noutate, mizez foarte mult pe stilul democratic și combin foarte bine toate modalitățile de evaluare ale celor patru abilități vizate în cadrul disciplinelor mele. De aceea, am conturat sarcini inedite pentru elevii mei, prin combinația celor șapte competențe-cheie și a diferitelor responsabilități pe care aceștia le pot avea pe viitor, în cariera lor profesională.

Dacă creativitatea pare să nu cunoască limite, comportamentul din fața camerei a trebuit să fie educat și educabil. Stilul democratic a implicat echilibrul a tot ce înseamnă decență, disciplină și echitate. Temele sunt postate pe Google Classroom pentru o mai bună acoperire a materiei și progresului; ședințele cu părinții se desfășoară în aceeași manieră online, dar comunicarea este permanentă la telefon sau pe WhatsApp; microcercurile și consiliile se derulează mult mai organizat și centralizat, cu informații transmise în timp util.

Școala online se poate desfășura în orice mediu, nu neapărat acasă. Scopul adevărat al acesteia este educarea publicului-țintă. Apoi, nici învățământul offline nu este perfect. Viziunea mea prinde forma unei reflecții asupra hibridizării celor două tipuri de educație pentru că nu numai tehnologia trebuie să

avanseze, ci și educația. Atâta vreme cât oamenii se află în plin proces progresist din punct de vedere social, cultural și tehnologic, consider că și învățământul, ca precept al unei societăți sănătoase, trebuie să profite de beneficiile tehnologice. În altă ordine de idei, există în Occident comunități în care școala online nu reprezintă o noutate, ci unica modalitate de furnizare a educației. Forma acesteia nu ar trebui să fie deranjabilă, ci mai degrabă îmbrățișată și exploatată în avantajul tuturor. Educația formală a devenit, așadar, non-formală din punct de vedere al transmiterii informației și al modului de lucru, din moment ce fundalul camerei de lucru este de cele mai multe ori dormitorul. Cel mai important, însă, nu este cantitatea temelor, ci calitatea acestora. Nu obiectivele stabilite la începutul orei, ci dezvoltarea competențelor elevilor cu care lucrăm. Este nevoie de practicalitate și aplicabilitate și, poate, acesta este cel mai potrivit moment să transmitem elevilor cu care colaborăm.

Sănătatea primează în cazul tuturor astfel că de la orice oră de curs nu ar trebui să lipsească empatia, exercițiul fizic și psihic, practica, acuratețea, creativitatea și colaborarea dintre participanți. Școala online este doar un alt tip de educație, iar nu lipsa acesteia, însă această idee trebuie integrată cu răbdare și acceptare în rândul tuturor celor implicați în procesul învățării. Teme reduse, dar practice și interactive. Prezența elevilor și sprijinul părinților. Comunitate unită la nivel de instituție și o gamă largă de aplicații și materiale menite să stimuleze mintea elevilor. Oamenii nu sunt doar sociali, ci sunt și vizuali și auditivi și, atunci, merită să profităm cât de mult posibil de libertatea de alegere pe care mediul online ne-o pune la dispoziție în calitate de dascăli, neuitând, totodată, că lucrăm cu oameni mai mici, cu povești diferite, ce merită continuate chiar și pe fondul zguduit de fenomenul pandemic actual.

DESCHIS SPRE SCHIMBARE

Luca Sorana Elena

Liceul cu Program Sportiv „Nicolae Rotaru” Constanța

Școala, în înțeles tradițional este o instituție publică unde se desfășoară activitatea pedagogică și educațională, unde se produce învățarea instituționalizată sau formală. De asemenea, școala este și o instituție socială unde elevii își petrec câteva ore pe zi unde interacționează și relaționează unii cu alții influențând și fiind influențați la rândul lor. Când viața lor și a noastră, a cadrelor didactice se rupe de această realitate cu care am fost obișnuiți, ajungem puși în fața unei mari provocări: să facem față schimbării cât mai bine, cu cât mai puține ”daune” posibile. Ușor nu are cum să fie. Dar, de altfel, adaptarea întotdeauna ar trebui să aducă cu sine și o ușă care se deschide către evoluție.

Pentru că școala de acasă nu se mai poate desfășura într-o organizare tradițională și pentru ca educația să fie asimilată și digerată trebuie să se realizeze pe noi orizonturi. Opinia personală este că în această nouă realitate accentul trebuie pus pe latura relațională. De această dată, educația nu se mai poate baza în mare parte pe memorie, elevii nu își mai pot umple mintea cu cunoștințe transmise pe cale virtuală ci se poate apela la educația sub forma unor **discuții** creative în care elevul are oportunitatea de a își exprima punctul de vedere, încurajând gândirea independentă. De asemenea, cu cât accentul este pus pe individualitate, pe fiecare în parte, cu atât atenția și interesul lor este captat mai tare. Care este procesul și unde se ajunge ? Printr-o asemenea acțiune ”personalizată” a profesorului, o abordare nouă, informală, se va avea ca rezultat o educație prin dezvoltarea imaginației și creativității iar riscul de a respinge informațiile noi venite va fi mult mai mic.

Școala ar trebui văzută într-o viziune pozitivă, ce formează personalități sănătoase și schimbări pozitive la nivelul comportamentului individual și social. În lipsa interacțiunii fizice, putem transmite informații cu căldura glasului, prin abordarea „de la om la om” abstractizând ecranele dispozitivelor, și punând mare accent pe puterea cuvintelor și a înțelesurilor în frazele rostite. Tot ce este nou atrage și stârnește curiozități așadar reinventarea predării este cheia cu care deschidem mintea elevilor, care poate fi de aur, strălucitoare sau veche, de fier, ruginită.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

Profesor Mihai Delia

Școala Profesională Specială „Ion Teodorescu” Slobozia

Profesor Radu Loreta Georgiana

Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională Ialomița

De mai bine de un an de zile, școala din România se desfășoară „acasă”. Luați pe nepregătite, fără să ne așezăm totul în ghiozdane, într-o situație excepțională, elevi, cadre didactice, părinți, ne-am trezit în fața unei situații fără precedent.

Cursurile școlare, la toate nivelurile sale, au fost întrerupte brusc, în mijlocul anului școlar. Cu teamă pentru ziua de mâine și pentru perioada ce va urma, cu speranța că totul se va termina cu bine, cât mai curând, ne-am căutat și ne-am regăsit în online.

Nu știam nimic despre școala online, despre cum să creăm și să accesăm resursele pentru a funcționa prin Internet. La început ne-am concentrat toată energia și dorul nostru de copii într-un proces de consiliere, de susținere.

Profesorii din România nu au stat, nu au pierdut timpul, nu au chiulit și nu s-au dat bătuți. Am făcut o punte de legătură sufletească normală între noi și elevi, între noi și familiile elevilor noștri (frați, părinți, bunici, tutori, reprezentanți legali). Nu e prea mult spus. Ne-am căutat copiii, i-am întrebat mereu cum sunt, le-am ascultat gândurile și frământările, fricile și dorințele, i-am încurajat.

I-am îndemnat să spere. I-am asigurat că vom fi cu ei, și că totul va fi bine. Nu le-am prezentat lecții din manuale, nu ne-am mai uitat în planificări, n-am mai ținut cont de programele școlare. N-am mai folosit clasicele metode pedagogice, dar le-am oferit lecții de viață. I-am învățat cum să-și petreacă timpul liber, le-am recomandat jocuri, cărți, i-am îndemnat să scrie și să deseneze toată frica și bucuria lor, le-am trimis să vizioneze/ să asculte povești vindecătoare, le-am spus cuvinte de încurajare, le-am spus că noi toți putem să ne scriem, adică să ne facem o poveste frumoasă, pe care să nu o uităm.

Apoi, încet-încet, am început să facem platforme, să intrăm online, să ne vedem, să ne auzim ca la școală. Să continuăm acasă, ce începusem la școală.

Nu vreau să ne concentrăm pe ce a fost greu, urât, pe aspectele negative sau pe eșecuri. Au făcut-o alții și, cu siguranță, vor fi destui cei care vor blama profesorii, pregătirea lor profesională și vocația, școala românească, pandemia, elevii, autoritățile, etc.

Eu vreau să vedem ce a fost bun, util, plăcut, necesar în toată această perioadă. Cum am rezistat, cum ne-am adaptat din mers, poate cu poticneli, cum astăzi putem vorbi de o continuare optimă a procesului instructiv-educativ și în online.

Avem resurse, facem lecții interactive, verificăm teme, le arătăm elevilor materiale care să-i ajute să înțeleagă și să asimileze conținuturi. Voi menționa câteva din resursele care ne-au fost la îndemână și pe care le-am folosit cu succes în activitatea noastră de învățare și terapeutică:

- *WordWall -captarea atenției, înțelegerea /consolidarea, evaluarea conținuturilor;*
- *Padlet -desfășurarea unor activități interactive cu copiii;*
- *Adobe Spark -realizarea unor prezentări și videoclipuri;*
- *Mentimeter – evaluarea gradului de satisfacție;*
- *Educația on-line – site lecții online;*
- *Quizz – chestionare, teste on-line;*
- *Twinkl – site cu resurse educaționale de calitate pentru învățământul preșcolar și primar;*
- *Liveworksheets – fișe de lucru care se pot completa on-line;*
- *Wand Education – platformă educațională cu lecții interactive;*
- *Youtube – filmulețe cu caracter educativ;*

Sigur, am învățat cu toții ceva, ceva ce vom folosi când ne vom reîntoarce, fără pandemie, la școală.

Știu, ne dorim să mergem la școală! Să ne îmbrățișăm, să ne privim în ochi fizic, nu în cel al ecranului, că așa ne merge mai bine la inimă și la creier și poate și la învățătură.

Impresiile copiilor vorbesc de la sine. Las ca o scurtă, mică și aparent nesemnificativă dovadă, câteva din impresiile copiilor :

-„Acum cred că e mai bine în online. Profesorii ne predau la fel de bine, avem filmulețe și jocuri interesante. Cu toate astea mi-e dor de colegi, de școală.”

„Îmi place școala on-line, îmi place că mă văd și aici cu profesorii și colegii, că facem activități frumoase și interesante, că avem multe filmulețe și fișe de lucru.”

„Ne-a lipsit clasa, ne-au lipsit colegii, atmosfera din clasă, discuțiile din timpul pauzei, dar am învățat să fim mai răbdători, să respectăm când ceilalți vorbesc, să fim mai atenți, să lucrăm mai mult individual.”- elev învățământ primar

„Mi-a plăcut predarea interactivă și vizuală, cu teste fulger la care primeam nota după ce le rezolvam, clipurile video, joculețele pe care le folosea doamna învățătoare.”- elev învățământ primar

„Pentru mine, e mult mai obositoare întâlnirea pe Meet decât multe ore la școală. Concentrarea nu e la fel și, parcă, nici eficiența.”- elev de gimnaziu

„Orele online mi se par foarte interesante și plăcute, dar nimic nu poate înlocui orele normale când merg la școală!”- elev de gimnaziu

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ.

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

Profesor consilier școlar, Teodora Mihăilescu

CJRAE Teleorman

Școala de acasă, școala online, telemunca la domiciliu, este noua normalitate la care profesorii și elevii, în egală măsură, nu am avut de ales și am recurs în vremea pandemiei de coronavirus. La fel ca în învățământ, telemunca a fost varianta de lucru pentru anumite domenii de activitate în această perioadă.

Indiferent de părerea pe care o avem despre acest stil de lucru, tendința este tot mai accentuată. În învățământ tranziția de la munca tradițională la clasă, la munca online a fost relativ rapid instituită, profesorii încercând să se adapteze din mers noilor recomandări, deși colaborarea directă cu elevii a dispărut și acest lucru reprezintă o mare pierdere. Este evident că această adaptare a necesitat mult efort și cheltuieli în plus atât din partea cadrelor didactice cât și a elevilor, pentru tehnologia necesară, și timp pentru a o folosi în învățarea online. Mare parte dintre cadrele didactice au fost surprinse fără o pregătire suficientă pentru etapa ce a urmat. Ca mulți dintre colegii mei am trăit și eu sentimente de neputință, de panică, de nemulțumire.

Aceia care nu au înțeles să se adapteze în mod corect la școala de acasă, și-au făcut viața dificilă.

Atunci când discutăm despre școala online, părerile sunt împărțite: pro și contra. - Cei care sunt pro argumentează prin eliminarea navetei profesorilor și elevilor între casă și școala și petrecerea timpului în familie, deci despre o mai bună balanță între muncă și viață. - Ceilalți care sunt contra, cred că această flexibilitate vine cu un cost și avertizează cu privire la eliminarea interacțiunii sociale, a comunicării nonverbale și paraverbale ce va afecta pe termen lung sănătatea emoțională, la cadrele didactice și mai ales la elevi, deci anumite riscuri ascunse.

Avem prin urmare păreri amestecate privitoare la școala desfășurată de acasă. După o perioadă inițială petrecută adaptând resursele educaționale și îmbunătățind procesul didactic, școala de acasă a fost repede resimțită ca fiind o activitate prea solitară sau izolatoare. Acest lucru a fost resimțit mai ales că foarte puțini elevi aveau camerele pornite, și, ca urmare, sentimentul de comunicare unilaterală a fost foarte accentuat. Unii dintre noi nu am fost foarte motivați, în mod natural, pentru asta și am vazut cursurile online ca o soluție de avarie. Permanent am încercat să-i scoatem pe elevi din postura de simpli spectatori și să-i provocăm prin întrebări și puncte de vedere. Dar numai dorința de a fi în preajma elevilor

și a altor colegi te încarcă cu energie pentru toată ziua. E un sentiment pe care l-am trăit și eu foarte mult timp, în timp ce speram ca lucrurile să revină la normal mai repede iar noi să ne întoarcem la școală.

Cu toate acestea, situația s-a schimbat rapid când am înțeles că situația de criză se prelungește pentru o perioadă nedeterminată. Atunci am adaptat unele spații de acasă, special pentru predare, anume o zonă liniștită pentru activități concentrate și pentru apelurile vocale și video. Am amenajat un ministudio cu un loc de studiu liniștit, luminos și relativ izolat de ceilalți.

Dacă lucrul în preajma altor persoane este important, nevoia unui stil de muncă disciplinat este pur și simplu esențială în susținerea predării online - indiferent dacă disciplina a fost autoimpusă sau impusă din exterior. La început nu am fost preocupată de disciplină. Entuziasmul inițial pentru școala de acasă m-a făcut productivă o vreme. Dar după un timp motivația a scăzut, moment în care mi-am dorit revenirea la normalitate. Școala de acasă ne-a făcut în general mai stricți, mergând zilnic în spațiile noastre special amenajate pentru predare, punându-ne deoparte telefoanele și asigurându-ne că nu ne deranjează. Desigur că tehnologia digitală le permite oamenilor să lucreze la distanță, dar poate să survină o problemă neprevăzută – disponibilitatea, greutatea de a delimita viața profesională de cea personală. Astfel poți ajunge să nu mai ai noțiunea de timp liber, să ai probleme de sănătate – Sindromul Burnout – este într-adevăr un risc ascuns al școlii de acasă. E necesar ca noi toți să fim atenți la această tendință periculoasă. Este vital să stabilim anumite limite între viața și programul de acasă și de la locul de muncă și să nu ne silim să fim disponibili în afara programului de lucru - mai ales acum, în timpul acestei crize, când mulți dintre noi vor trebui să își sprijine familia și prietenii și să facă față cât mai bine posibil predării adaptate în online.

La urma urmei, școala online la distanță ar putea deveni permanentă pentru profesori și elevi pentru o perioadă nedeterminată de timp. Numeroase școli și-au încurajat personalul didactic să își dezvolte abilități în munca online înainte de izbucnirea epidemiei de coronavirus, iar acest lucru va fi, probabil, cu atât mai necesar pentru toate cadrele didactice și toți elevii pentru a se adapta acestei crize și pentru ca învățământul să continue în mod eficient. Oricum ar fi, trebuie să fim atenți și să stabilim limite sănătoase între viața profesională și cea personală.

ȘCOALA DE ACASĂ – OPORTUNITATE DE AUTODEZVOLTARE PROFESIONALĂ

Profesor învățământ primar Paula-Carmen Mirea

Școala Gimnazială Nr. 1 Buftea, jud. Ilfov

Luni, 9 martie 2020, o zi însorită, plină de culoare. Clasa pregătitoare D (detectivii) are oaspeți: studenți în practică pedagogică. Ora se desfășoară cu voioșie, parcă elevii sunt încărcăți cu energie de la razele care intră pe ferestre. Este zumzet pentru că lucrează cum le place lor mai mult - în echipe. Studentele mă informează că au fost anunțate prin sms că practica se anulează începând cu 9 martie. Dar ele erau deja în locațiile de practică. Ce se întâmplă?!? Elevii lucrează veseli în continuare...

În ziua următoare a venit anunțul oficial că instituțiile de învățământ își suspendă activitatea până în 22 martie 2020. Miercuri, 11 martie 2020, eram bulversați de multitudinea informațiilor, însă fără a ști nimic sigur, fără a ne fi trasate niște linii directe. Norocul meu, și al copiilor, a fost faptul că eu utilizez tehnologia în procesul de predare-învățare-evaluare de foarte mulți ani, implicându-i și pe elevi, desigur. Noi aveam deja creată o clasă virtuală pe platforma Classdojo, dar o foloseam mai mult pentru acordarea de puncte / recompense și mai puțin pentru învățarea asincronă.

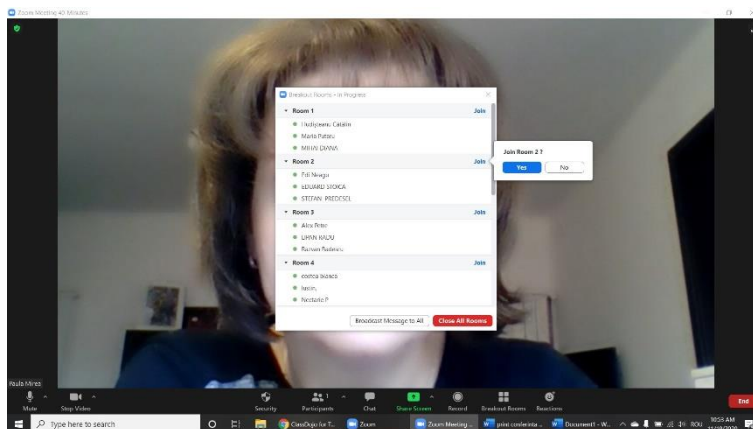
Am început să caut soluții pentru a mă putea vedea cu elevii mei, transformând **casa** mea în sală de **clasă**. Prima încercare a fost duminică, 15 martie 2020, folosind aplicația Hangouts. Bucuria revederii a fost mare, dar, din păcate, aplicația gratuită era limitată la 10 participanți.

Am continuat căutările și din ziua următoare am folosit aplicația Zoom, care s-a dovedit a fi ceea ce ne trebuia. Din profesor pentru învățământ primar, am devenit și profesor pentru părinți. Le-am transmis capturi de ecran cu toți pașii necesari pentru conectare, scriere pe chat, încărcare fișiere pentru platforma Classdojo. Mi-am făcut și un cont de elev pentru a vedea din perspectiva lor. Am îndrumat și

telefonic pe cei care nu înțelegeau din capturi. Am continuat să caut aplicații cât mai atractive pentru copii, utile din punct de vedere pedagogic, dar și ușor de folosit. **Practic școala de acasă îmi acaparase mie tot timpul.**

Dar efortul a meritat: copiii, chiar dacă aveau 7 ani, au învățat cu ușurință să folosească aplicațiile și rezolvau cu plăcere sarcinile. Au lucrat chiar și în echipe, ceea ce le plăcea foarte mult. Zumzetul s-a păstrat, dar îl auzeau doar cei din echipă. Eu oboseam „alergând” de la o echipă la alta.

Apoi această situație s-a prelungit, după cum știți, până la sfârșitul anului școlar. Am avut un moment de mare bucurie când ne-am revăzut fizic și am serbat în aer liber încheierea primului an de școlar.

A venit vacanța de vară și am sperat... Continuăm să sperăm...

CASA DE LA ȘCOALĂ TRANSFORMATĂ ÎN ȘCOALA DE ACASĂ

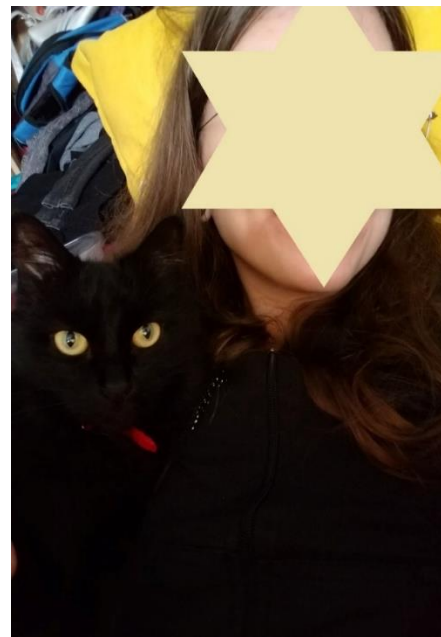
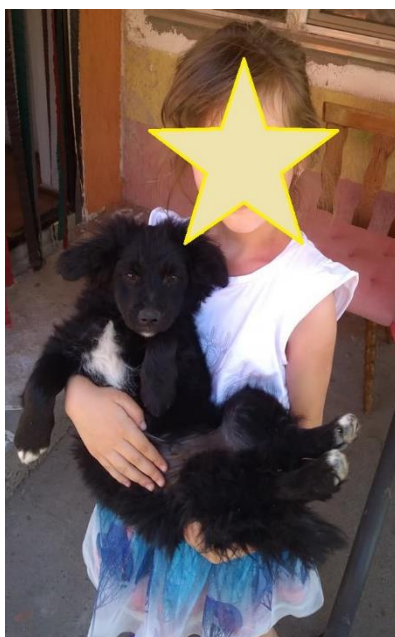
Profesor învățământ primar Claudia Daniela Moldovan-Vernica,

Liceul Tehnologic Electrotimiș, Timișoara

Trecerea la școala on-line a însemnat o mare provocare pentru noi toți și ne-a determinat să facem mari schimbări, să ne adaptăm vrând-nevrând la noile cerințe. M-a atras subiectul acestui simpozion pentru că tocmai acest aspect mi s-a părut cel mai pregnant și definitoriu în schimbările ce au avut loc și la nivelul clasei mele. Noi suntem o clasă întâi și facem parte din alternativa Step by step. Specificul alternativei Step by step este tocmai de a forma o comunitate școlară care să funcționeze ca o familie. Programul este 8-16, întâlnirea de dimineață are loc pe covor, orele se desfășoară la centre, se lucrează prin cooperare, la o masă sunt șase elevi, luăm masa de prânz împreună, avem o pauză de joacă după, sunt multe aspecte de-a lungul unei zile care conduc la sentimentul de apartenență la o familie, care transformă școala într-o adevărată casă. În fotografiile următoare sunt aspecte din sala de clasă.

Odată cu trecerea în online totul s-a schimbat, rolurile s-au inversat și provocarea a fost să integrăm școala în casa elevilor de această dată. Astfel, zi de zi, puțin câte puțin, ei ne-au primit în casele lor și ne-au prezentat jucăriile lor preferate, animalele lor preferate, camera lor, sau activitățile lor zilnice. Astfel i-am putut vedea ajutând la bucătărie, alergând prin curte, făcând oameni de zăpadă, sau le-am cunoscut animalele de companie.

Toate acestea consider că ne-au îmbogățit pe toți cu noi experiențe și au adus un plus în familia noastră, de la școală sau de acasă, deja nu mai contează, important este că ne putem adapta și putem merge mai departe împreună și tot mai puternici.

Prof.univ.dr. Ovidiu Pânișoară, director al Departamentului de Formarea Profesorilor de la Universitatea din București, relevă punctul central al unei strategii eficiente pentru succesul abordării lecțiilor la distanță: „Motivația rămâne un factor esențial în tot acest proces. Este vorba despre motivația cadrelor didactice de a proiecta și a desfășura activități de învățare semnificative, autentice, dar și de motivația elevilor pentru învățare. Diferența este că acum feedbackul elevilor este mai dificil de obținut,

iar dificultățile tehnice constituie câteodată un impediment serios. Cadrele didactice trebuie să dea dovadă de creativitate pedagogică pentru a trece dincolo de zona de confort pentru a face lucrurile ALTFEL în această perioadă.” (https://unibuc.ro/scoala-de-acasa-o-provocare-noua-pentru-elevi-si-o-oportunitate-pentru-profesori-2/?fbclid=IwAR0alYQjeAnZDk3XUxQywx2b27nI-ndnIVuIpC8xmBtY-JQbpXfKT_Ds4Xg).

În încheiere aş vrea să nu uităm de aportul părinților, fără de care, mai ales la învățământul primar, nu am fi putut cum să funcționăm, suportul lor fiind vital la început, apoi, încet, încet, elevii devenind tot mai autonomi. Oricum, această experiență ne îmbogățește pe toți și sper să profităm cu toții de aceste noi oportunități, noua generație fiind cea mai avantajată.

Bibliografie - https://unibuc.ro/scoala-de-acasa-o-provocare-noua-pentru-elevi-si-o-oportunitate-pentru-profesori-2/?fbclid=IwAR0alYQjeAnZDk3XUxQywx2b27nI-ndnIVuIpC8xmBtY-JQbpXfKT_Ds4Xg

GESTIONAREA SARCINILOR DE LUCRU

Nanu Elena

Școala Profesională Specială Nr. 3, București

Decizia de a munci peste program sau de a munci în plus , fără o motivație financiară suplimentară, poate veni din dorința de a avansa mai repede ,de a ști mai multe sau din nevoia de a-și păstra locul de muncă .

Nu de puține ori , cadrele didactice își sacrifică foarte mult timp liber în vederea pregătirii cursurilor de-a doua zi , participarea la cursuri de formare și completarea diverselor documente ce țin de orele de consiliere și orientare dar și diverse situații impuse de către managerul școlii.

Dar această situație trebuie evitată și este necesară crearea unui echilibru de zi cu zi. Cu toții ne simțim mai bine atunci când bifăm în agenda proprie sarcinile pe care le-am îndeplinit dar pentru a nu ajunge la stres și epuizare ar trebui să prioritizăm sarcinile de lucru .

Pentru a exemplifica acest lucru am identificat matricea Eisenhower ce este compusă din patru secțiuni bazate pe importanță și urgență.

Putem nota pe o agendă sarcinile de lucru apoi le putem aranja în cele patru secțiuni din matrice și bineînțeles locul în matrice va depinde de importanța sarcinilor :

- urgente și importante
- importante dar nu urgente
- urgente dar nu importante
- nici urgente , nici importante

Pe parcursul unei zile , numeroși factori ne pot distrage atenția. Pot fi lucruri mărunte, precum apelurile telefonice, răspunsurile la e-mailuri ,mesaje și altele.

Este important să reducem întreruperile exemplificate mai sus .

Instrumentele de productivitate online, cum ar fi , Asana, Basecamp si Notion, vă pot ajuta să creați liste digitale de sarcini , să gestionați sarcinile și să vă planificați ziua . De asemenea , nu ne vom implica în foarte multe activități deoarece poate apărea stresul iar productivitatea și moralul vor scădea.

Un alt aspect important este nevoia de recunoaștere și respectare a drepturilor unei persoane de a avea o viață împlinită atât la școală/ locul de muncă cât și acasă.

O parte din timp trebuie alocat familiei, prietenilor, hobby-urilor, pasiunilor, preocupărilor personale sau personale care nu se regăsesc în viața profesională și care ne definesc, de fapt, ca oameni.

Ne vom face speranțe deșarte dacă ne gândim că putem realiza foarte multe sarcini, de aceea vom crea o listă de sarcini zilnică în ordinea importanței lor.

Aplicând o strategie de organizare bine pusă la punct, vom reuși să ne apropiem de echilibru . Curajul de a spune „Nu” atunci când directorul sau un coleg ne propune implicarea într-un proiect ce nu ne privește în mod direct din punctul de vedere al disciplinei predate.

Capacitatea de a pune limite se învață, e un comportament, o atitudine ce derivă din cunoașterea de sine și din cunoașterea lumii din jurul tău .

Trebuie să înțelegem că sănătatea mentală dar și fizică a cadrelor didactice este influențată și influențează performanța în muncă .

Jeff Bezos , CEO-ul Amazon spunea că dacă suntem fericiți acasă, intrăm în birou cu o energie extraordinară și, dacă suntem fericiți la locul de muncă, venim acasă cu o energie extraordinară. Este vorba de un cer, de un echilibru între viața profesională și cea personală.

ÎNVĂȚAREA ONLINE ȘI PROGRESUL/REGRESUL ȘCOLAR

Profesor Învățăământ Primar, Păcurariu Crinișoara Adina

Școala Gimnazială Nr.7 Petroșani

Procesul de tranziție de la învățarea clasică la cea în mediul online a fost condiționat de accesul la resurse proprii (infrastructură digitală tehnologie educațională) atât al cadrelor didactice, cât și al elevilor și familiilor acestora, precum și de nivelul de competențe digitale deținut de aceștia. Această schimbare trebuie să fi fost o dislocare considerabilă atât pentru educatori, cât și pentru elevi în furnizarea de educație.

Unii consideră că trecerea la învățarea online are multe deficiențe (fără formare digitalizată, tehnologie, resurse și ghiduri suport, învățarea online va avea ca rezultat o experiență slabă a utilizatorului, care este incorectă pentru o creștere susținută, o impactare negativă asupra dezvoltării socio-afective a copiilor) iar alții susțin deja avantajele: prin apariția unui nou model hibrid de educație, cu beneficii semnificative, cum ar fi integrarea tehnologiei informației în educație, educația online va deveni în cele din urmă o componentă integrală a educației școlare.

În România putem menționa:

- lipsa competențelor digitale în rândul cadrelor didactice și al elevilor,
- lipsa accesului la internet și / sau tehnologie a unora dintre aceștia pentru a putea participa la învățarea digitală; acest lucru marchează și adâncește mai mult decalajul deja existent înainte de pandemie între cei din medii privilegiate și defavorizate și este cert că această pandemie a dezbrăcat inegalitățile profunde și durabile care afectează țara și școlile noastre.

Cursurile online au nevoie de un curriculum puternic și de practici pedagogice puternice. Profesorii trebuie să descopere ce știu elevii și cum ar putea să-i ajute să învețe o lecție nouă. Unele cercetări arată că, în medie, elevii rețin cu 25-60% mai multă informație atunci când învață online, comparativ cu doar 8- 10% într-o clasă tradițională. Învățarea electronică necesită 40-60% mai puțin timp pentru a învăța decât într- un cadru tradițional de clasă, deoarece elevii pot învăța în ritmul lor propriu, mergând înapoi și recitind, sărind sau accelerând conceptele după cum aleg. În mediul online elevii pot avea mai multe distrageri și mai puține supravegheri, ceea ce le poate reduce motivația.

Profesorul va trebui să stabilească norme pentru implicare, jocuri interactive și de stimulare a elevilor să intervină în cadrul lecțiilor, să pună în mod regulat întrebări și să răspundă colegilor lor, etc. Având în vedere aceste studii, copiii învață mai bine senzorial **facând** învățarea distractivă și eficientă prin utilizarea tehnologiei. Pentru a obține beneficii complete ale învățării online, ar trebui folosite o serie de instrumente de colaborare și metode de implicare care promovează incluziunea, creativitatea și încrederea.

Evident că această pandemie a perturbat complet un sistem de învățământ despre care mulți afirmă că și- a pierdut deja relevanța, nu numai în România, dar și la nivel global. În cartea sa, „*21 de lecții pentru secolul XXI*”, savantul Yuval Noah Harari prezintă modul în care școlile continuă să se concentreze pe abilitățile academice tradiționale și pe învățarea la distanță, mai degrabă decât pe abilități precum gândirea critică și adaptabilitatea, care vor fi mai importante pentru o societate de viitor. Am putea vedea trecerea la învățarea online drept catalizatorul pentru a crea noi metode de educație mai eficiente. În timp ce unii se îngrijorează că natura grăbită a tranziției online ar fi împiedicat acest obiectiv, alții intenționează să facă din învățarea online „normalul” după ce au experimentat beneficiile de primă mână.

Cursurile online sunt, de obicei, mai puțin eficiente ca orele de lucru față în față, dar vor fi cu siguranță mai bune decât nimic. În prezent, cursurile virtuale permit studenților să acceseze cursuri și exerciții și să interacționeze cu profesorii în moduri care ar fi fost imposibil dacă o epidemie ar fi închis școlile chiar cu un deceniu sau mai devreme. Așadar, s-ar putea să fim sceptici în ceea ce privește învățarea online, dar este timpul să o îmbrățișăm și să o îmbunătățim.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

Botnariuc, P., Cucos, C., Glava, C., Iancu, E. D., Ilie, D. M., Istrate, O., . . . Velea, S. (2020).

Școala Online - Elemente pentru inovarea educației. București: Editura Universității din București.

UNESCO. (2020, 05 25). <https://en.unesco.org/covid19/educationresponse>. Preluat de pe <https://en.unesco.org>: <https://en.unesco.org/covid19/educationresponse>

ÎNVĂȚĂM ONLINE

*Profesor Maria Pardos
Școala Gimnazială Drăguțești
Drăguțești, Județul Gorj*

Un cuvânt foarte des întâlnit în vocabularul tuturor, în ultimul an, este „online”. Învățarea online este un termen dezbătut de toată lumea. Așa cum era de așteptat, sunt păreri pro și contra. În principiu este o formă de învățământ alternativă pentru a se asigura continuitatea procesului educațional prin intermediul instrumentelor informatice de comunicare la distanță.

Învățarea online eficientă presupune adaptarea tuturor factorilor implicați în acest proces complex, la noile condiții. Planificarea atentă a învățării online vizează nu doar identificarea conținutului de parcurs, ci și proiectarea atentă a tipurilor de interacțiune, cu scopul de a susține procesul de învățare. Deasemenea, trebuie adaptată particularităților de vârstă și chiar individuale ale elevilor, pretându-se mai bine vârstelor mari, ciclului liceal, studenților și adulților în contexte de formare.

Privind cum învățarea este eficientizată prin folosirea internetului, pot fi punctate o serie de avantaje, însă pot fi enumerate și dezavantaje.

Un prim avantaj este că materialele didactice pot fi distribuite rapid. Profesorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le dorește.

Activitățile online pot fi accesate oricând și oriunde, cursanții pot alege domeniile de interes, le pot accesa în ritm individual. Timpul nu este determinat ca într-o sală de clasă, programul fiind mult mai flexibil. Fiecare elev poate parcurge în mod independent materialul propus, putând accelera procesul de învățare sau încetini.

Învățarea online permite și elevilor și profesorilor să interacționeze într-o comunitate online, fără a fi prezenți în același loc sau timp. Din altă perspectivă, elevii au posibilitatea de a prezenta mai multe informații procesate cu atenție, cu o implicare emoțională redusă.

Avantajele digitalizării școlii, o condiție prioritară pentru desfășurarea învățământului online, sunt: facilitarea continuității procesului educativ în condiții de siguranță; facilitarea dezvoltării competențelor digitale; facilitarea comunicării nonverbale; mobilizarea actorilor implicați în educație pentru achiziția și utilizarea de tehnologie modernă; creșterea interacțiunii în domeniul activităților școlare între părinți și copil pentru o implicare responsabilă în obținerea performanțelor academice; creșterea gradului de colaborare și întraajutorare între cadre didactice.

Dezavantajele au fost cel mai adesea invocate în spațiul public.

Printre acestea pot fi enumerate : posibilitatea scăzută de socializare a copiilor, fără interacțiune directă, față în față cu profesorii și colegii, chiar dacă în ultimii ani am observat o creștere a interacțiunilor tinerilor în mediul online; lipsa mijloacelor tehnice adecvate (laptop, tableta, conexiune la internet și chiar curent electric) și fluctuațiile imprevizibile ale rețelelor de internet ; pregătirea precară a utilizatorilor – profesori și elevilor / părinți pentru activitatea de predare-învățare-evaluare online; controlul dificil din partea profesorului asupra activității de învățare a copilului în timpul orei. Spațiului de acasă a devenit foarte aglomerat în condițiile telemuncii și școlii online. În familiile cu mai mulți copii sau cu un spațiu de locuit restrâns acest lucru se resimte puternic.

Pentru a compensa limitele școlii online, sunt câteva idei pe care noi toți am putea să le avem în vedere: să fim atenți la copiii noștri și să le urmărim starea emoțională, izolarea, lipsa interacțiunilor cu semenii poate provoca modificări în starea emoțională și în comportamentul lor; să îi încurajăm să comunice, să își exprime emoțiile, nevoile, gândurile; să ne implicăm în demersul educațional al copiilor și adolescenților noștri și să compensăm lipsa interacțiunii sociale din timpul școlii online prin ieșiri în parc, în natură, joc în familie, alte activități extracurriculare.

RADIOGRAFIA ȘCOLII ONLINE ÎN PERIOADA PANDEMIEI

Prof. Speranța Petcu

Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu” Tg Jiu, Gorj

Cuvinte cheie: incertitudine, teamă, nesiguranță, provocare, flexibilitate, adaptabilitate, colaborare, cooperare, comunicare, conflict.

În cariera încununată de cei 36 de ani de activitate îmi formasem un stil didactic pe care îl credeam de nezdruccinat. În martie 2020 totul a luat o altă turnură, nu numai pentru mine ci pentru toți actorii din educație: profesori-elevi-părinți. Am fost ținuiți acasă, amenințați de un virus despre care nu știam prea multe, cu multe vești contradictorii. La început am crezut că este ceva temporar, că peste o săptămână sau două ne reîntoarcem la viața noastră normală. Îmi făceam strategii cum să recuperez materia cu elevii. Sunt un profesor care îmi respect meseria, îmi respect elevii și mă implic cu mult simț de răspundere în fiecare acțiune. Predau chimia la clasele gimnaziale și încerc să determin elevii să înțeleagă fenomenele chimice și importanța acestei discipline în viața de zi cu zi. Am o relație frumoasă cu ei, iar pe cei mai pasionați îi provoc să se implice în munca de performanță. Și nu au fost puțini cei care și-au ales profilul științele naturii în învățământul secundar sau a celor care s-au orientat spre medicină în învățământul superior. În acel moment aveam doi elevi care se calificaseră la faza națională a olimpiadei de chimie și care trebuia să se desfășoare în luna aprilie. Muncisem mult pentru acest rezultat elevi-profesor, ne bucurasem pentru calificare și așteptam să începem pregătirea pentru proba practică. Așteptam să ne întoarcem la școală, dar a venit vestea că toate olimpiadele, concursurile școlare și extrașcolare se suspendă. Dezamăgire, frustrare, însă trebuie să acceptăm și să ne resemnăm. I-am încurajat spunându-le că au timp pentru performanță și de aici înainte, le-am spus că tot ceea ce au dobândit îi va ajuta pe viitor. Am depășit această barieră, dar ce fac cu aceea de a nu merge la școală, cum reușesc pe elevi să-i determin să intre online și să învețe materia care ne -a rămas până la finalul anului școlar? După vacanța de primăvară speranțele noastre de a relua școala fizic s-au ruinat. Lucrurile erau serioase, trebuia să învățăm online, să comunicăm și să pornim pe un drum total necunoscut. Elevii și părinții nu au încredere, refuză o astfel de abordare, așteaptă să vadă ce se întâmplă. Pentru mine încep frământările, căutările, atât ca profesor cât și ca diriginte al elevilor de clasa a VIII a care se pregăteau pentru examenul de Evaluare Națională. Începem să ne facem grupuri pe WhatsApp, timid începem să comunicăm însă sperăm că acest lucru nu va dura prea mult. Îi încurajez pe elevi, pe părinți, le spun că am mai trecut peste situații de criză și ne-am redresat. Așteptăm vești de la cei care ne conduc: minister, inspectorat,

directorii școlii. Constat cu dezamăgire că nimeni nu-și mai asumă nimic și fiecare se descurcă cum poate. Elevii se bucură de vacanța prelungită, se bucură că nu sunt reguli care să-i oblige să învețe online. Încep criticile asupra noastră a profesorilor, că ne luăm banii degeaba, că ar trebui să intrăm în concediu fără plată așa cum sunt mulți dintre ei. Început să caut soluții, să mă consult și cu alți colegi, să ne împărtășim din ce știam fiecare, să folosim tot ceea ce aveam la dispoziție pentru a ne continua activitatea și anul școlar să nu fie înghețat. La școala mea aveam oportunitatea de a folosi platforma Adservio încă din luna noiembrie pentru catalogul electronic. Eu sunt o persoană flexibilă și adaptabilă așa că la finalul semestrului I am trecut în catalogul electronic notele, absențele și am constatat că este ușor să depistez eventualele erori comparând catalogul scriptic cu cel electronic. Existau colegi care refuzau să-l folosească deși avantajele erau multiple. Părinții și elevii aveau informații legate de note și absențe, puteam trimite mesaje cu ușurință. Ni se pune la dispoziție zoom-ul de pe această platformă pentru orele online. Acasă am laptop și internet, dar nu știam ce presupune școala online. Nesiguranță, teamă, greșeli, dar trebuie să încercăm, să ne dăm silința să pornim la drum. Am stat câteva ore să caut pe platformă la ce îmi servește fiecare aplicație, dar proba de foc urma atunci când trebuia să generez lecții. La nivelul școlii s-au depistat elevii care nu au internet sau nu posedă aparatura necesară. Erau destul de puțini pentru că am șansa de a fi profesor la o școală bine cotată la nivelul orașului, iar familiile posedau aparatură pe care copii să o folosească. Elevii sunt îndărătnici, cei care intră pe platformă nu deschid camerele și microfoanele, mângălesc materialele pe care le împărtășeam, pun muzică în timpul orei. Mă simt neputincioasă și dezamăgită. În spatele ecranelor negre nu știam cine se află pentru că se loghează cu nume fictive, împărtășesc link-ul de acces și la alte persoane care au ocazia să-și verse focul pe școală. Sistemul nu ne oferea siguranță, nu exista posibilitatea de control, iar timpul era atât de comprimat încât pierderea lui pentru dojeni era inutil. Regulile de la școală nu mai pot fi aplicate, iar elevii fructifică din plin. Nimeni nu ne ajută, trebuie să ne ajutăm singuri! Realizez resurse digitale, descopăr importanța manualului digital, caut experimente virtuale și selectez pe cele care mă pot ajuta. Cel mai greu este procesul de evaluare pentru că mediile trebuiau încheiate. Aici lucrurile stau prost pentru că tendința de copiat, trimiterea aceleiași teme sau test împărtășit pe grupul secret al clasei, probleme rezolvate de alte persoane/aplicații de pe internet (pentru că nu respectau algoritmul pe care îl învățasem la clasă) devenea prea vizibil și supărător. Simțeam că mă lupt cu morile de vânt, le spuneam de fiecare dată că nu procedează corect față de ei înșiși, că obțin note nemeritate, dar în zadar. Doar eram sfătuiți să nu-i traumatizăm că oricum situația era destul de traumatizantă! Am reușit să parcurg toată materia conform programei. Am realizat fiecare lecție sub formă de fișă pe care doar să o lipească în caiet și să o citească. În timpul orei le explicam noțiunile din fiecare fișă și lucram aplicațiile. Elevii conștiincioși reușeau să

se descurce bine, mai greu însă era cu cei leneși și speculanți. Efectele știam că le resimțim mai târziu. Elevii la care sunt dirigintă sunt dezamăgiți că la finalul clasei a VIII a nu au parte de banchet, album foto etc. Organizăm o festivitate de absolvire pe baza sportivă, cu măști, cu distanțare, totul pe fugă, cu câteva poze în care zâmbetul este acoperit de mască. E bine și așa decât deloc! Le sugerez că ei reprezintă generația absolvenților din perioada virusului COVID-19 și au posibilitatea ca peste ani să spună nepoților că ei au absolvit cursurile gimnaziale în anul pandemiei. Reușim să dăm examenul de Evaluare Națională apoi să participăm la cel de Admitere în liceu. Cel puțin aici suntem bucuroși elevi- diriginte – părinți, rezultatele au fost bune și foarte bune! Vacanța de vară a trecut fulgerător și am ajuns pe 1 septembrie 2020 să ne confrunt cu aceeași incertitudine „cum facem școala, mergem fizic sau învățăm online?”. Între timp am învățat multe despre platformă și utilitățile ei. Acasă mi-am procurat o tabletă grafică pe care să o folosesc la scrierea formulelor chimice, reacțiilor chimice, rezolvarea problemelor. La școală apar scenariii, ordine, măsuri, regulamente, trasee, achiziționăm camere, trepiede, videoproiectoare pentru scenariu hibrid, mutăm bănci și scaune conform cerințelor venite de la minister. Cam așa au trecut cele două săptămâni cât aveam la dispoziție să pregătim localul. Descoperim dezavantajele scenariului hibrid însă interacționăm la două săptămâni cu elevii. Sunt în sala de clasă și sunt mai ușor de supravegheat la evaluări. Încep să-mi organizez mai eficient activitatea, îmi fac foldere cu materiale pentru fiecare nivel de clasă, pentru fiecare săptămână, îmi alcătuiesc tabele cu elevii ca să gestionez prezența, îi pun pe rând să citească câte o frază alternând elevii aflați în sala de clasă și cei din online. Depistez pe cei care se fac că sunt pe platformă și îi trec absenți dacă nu răspund. Creionez reguli care trebuie respectate, îi conștientizez că dacă respectăm cei trei C: Comunicare, Colaborare și Cooperare va fi bine, dar dacă apare al patrulea C adică conflictul nu va duce la nimic bun. În noiembrie toți ajungem în online. Deja învățasem multe lucruri atât noi cât și elevii. Nu mai aveam scuze. Pentru evaluare aplic o strategie de provocare pe care o numesc „Să nu ne furăm căciula!”. Realizez sarcini de lucru de 5-6 minute cu barem prestabilit. După expirarea timpului de lucru le împărtășesc rezolvarea și îi rog să-și facă autoevaluarea. Îi întreb ce punctaj au obținut. Am surpriza să constat că există elevi care se autoevaluează corect, dar și care se supraevaluează. Le amintesc cum se numește provocarea. După câteva ore extind provocarea ca modalitate de evaluare. La expirarea timpului îi pun să-mi trimită imagini cu ceea ce au lucrat și stabilesc limită de timp pentru trimiterea lor. Au posibilitatea de încărcare pe platformă sau pe WhatsApp. După primirea imaginilor am postat rezolvarea subiectelor pentru autoevaluare. Apar și scuzele la cei care nu au lucrat nimic, nu le merge telefonul, nu se încarcă pe platformă etc. La început le accept scuzele, dar le sugerez că orice problemă inclusiv cea legată de neparticiparea lor la orele de curs din diverse motive să fie anunțate la începutul orei sau în timp util.

Altfel nu le iau în calcul. După câteva ore repet provocarea însă îi numesc doar pe elevii care nu au trimis anterior rezolvarea. Le precizez că dacă nu le trimit la următoarea provocare vor avea scăzute 2 puncte din punctajul obținut. Nu au crezut și am avut surpriza ca să mai fie elevi îndărătnici, dar și elevi care au depășit timpul de trimitere cu 5-6 minute. Am luat măsurile promise și atunci au văzut că nu este de glumă. Numărul elevilor speculanți s-a diminuat. I-am încurajat permanent ca la fiecare oră de curs să pună întrebări la lucrurile neînțelese. Fiecare lecție a fost însoțită de schiță sub forma fișei de lucru trimisă înainte de oră. În completarea lecțiilor le-am încărcat diverse experimente virtuale pe care să le vizualizeze și individual. Le-am sugerat să-și facă un folder în care să salveze materialele primite, iar cei care au posibilitatea să le scoată la imprimantă și să-și alcătuiască un portofoliu. Am folosit manualele digitale, experimentele virtuale de pe internet. La lecțiile de la clasa a VII a „Soluții. Dizolvarea-factorii care influențează dizolvarea” și „Solubilitatea substanțelor” am trimis elevilor o listă cu materiale necesare, iar în timpul orei au realizat fenomenul de dizolvare și solubilitatea substanțelor avute în bucătărie. Am folosit metode alternative de evaluare precum proiectul. Fiecare proiect reprezintă o provocare – cu sarcini clare ce puteau fi realizate cu materiale avute în casă. Am echilibrat numărul temelor. Acestea trebuiau încărcate pe platformă într-un timp sugerat, le-am corectat constant și au primit plusuri care s-au transformat în note. Este adevărat că acum muncesc mai mult decât în perioada învățării în sala de clasă, petrec mult timp pe laptop pentru realizarea materialelor și corectarea temelor însă am văzut că efortul nu a fost în zadar. Elevii și-au schimbat atitudinea, au devenit colaborativi, respectuoși și implicați. Nu i-am câștigat pe toți, dar la mulți am constatat progrese semnificative. De fiecare dată le spun că cei care vor să învețe pot să o facă în orice condiție, la școală sau online. Alegerea le aparține! „Educația cea mai rea este să lași copilul să penduleze între voința lui și voința ta.” J.J Rousseau

ȘCOALA DINCOLO DE MONITOR

Profesor Mihaela Petcuță

Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Tg-Jiu

Trecuseră 20 de ani de lucru frontal profesor – elevi, când brusc, în urmă cu un an, totul s-a schimbat. Sala de clasă a devenit camera mea de zi, elevii din bănci au fost înlocuiți de buline cu nume pe ecran, tabla pe care scriam cu marker s-a transformat în document Word, iar dialogul cu elevii a devenit un monolog în fața monitorului, dublat de propria imagine deschisă în fereastra camerei laptopului.

Deschideam timid laptopul în fiecare zi, trăind un amalgam de sentimente, preponderent negative- teama de un mediu on-line, neobișnuința de a vorbi în fața unor buline mai mult sau mai puțin atente.

Mă simțeam novice, iar mintea mea se străduia să găsească soluții pentru a trece de la verificarea fișelor de lucru, trimise pe whatsapp, la predarea pe platformă.

Metodele moderne și tradiționale din cărțile de metodică au trecut într-un colț, locul lor fiind luat de metode noi, un amestec de personal și digital.

Obosisem să mai citesc sugestiile specialiștilor în materie de educație, mai toți trâmbițau că trebuie predare on-line, lucru pe platforma, achiziționare, consolidare etc.

Și am început să urmăresc tutoriale, să aplic manualul digital, să partajez ecranul pentru ca bulinele mele să vadă ceea ce vedem și eu.

Treptat, bulinele au renunțat la anonimat, s-au activat camerele, fețe curioase au apărut dincolo de ecran și a început dialogul, apoi predarea și cooperarea.

Trăiască digitalizarea!

Dintr-un simplu click se termina ora, dintr-un alt click deschideam o lecție nouă și accesam alt suport de curs digital. Și așa a intervenit comoditatea, valabilă pentru ambele părți de dincoace și dincolo de ecran..

Apoi a apărut cooperarea la efectuarea temelor și rezolvarea sarcinilor de lucru, mai toți elevii aveau rezolvări corecte, doar că a intervenit întrebarea dacă era rezultatul muncii lor 100%.

Răspunsul aflat nu era unul mulțumitor: istețimea minții noilor generații de elevi i-a determinat să speculeze intimitatea lucrului de dincolo de monitor, departe de ochiul vigilent al profesorului.

Transferul răspunsurilor s-a desfășurat cu viteza luminii de la un monitor la altul datorită unor programe inteligente.

Și a trebuit să fac față noii provocări – să le stimulez spontaneitatea și creativitatea dându-le sarcini de lucru individuale.

În concluzie, inedita școală dincolo de monitor m-a determinat să caut soluții de lucru pentru a îmi ține elevii activi și motivați să învețe și să fie informați.

ȘCOALA ONLINE – PROVOCARE MAJORĂ PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Elena Pild

Școala Profesională, com.Valea Ursului

Contextul actual și situația pandemică cu care se confruntă toată lumea a provocat noi schimbări în marea majoritate a sectoarelor de activitate , dar și în sistemul de învățământ .Un nou sistem și anume cel online avea să înlocuiască sistemul clasic cu care eram obișnuiți și familiarizați . Profesorii au mutat cursurile în mediul virtual, iar metodele clasice de predare –învățare- evaluare au fost înlocuite treptat cu platforme educaționale și noi modalități de evaluare ,jocurile video fiind transformate în unelte de învățare sau evaluare. În această perioadă am folosit mai mult manualul digital ,tabla de la clasă fiind înlocuită cu tabla virtuală dar a lipsit acea energie ,interacțiune față în față, care se creează în sala de clasă.

Privind în urmă, am încercat să caut o serie de avantaje/dezavantaje ale sistemului online în comparație cu sistemul clasic de învățământ. Sistemul digital este îndrăgit de elevi , confortul de acasă este pe placul lor, minutele petrecute în trafic pentru a ajunge la școală au fost înlocuite cu minute de dulce somn al dimineții, dar prezintă dezavantajul că elevii devin individualiști, retrași ,acaparați de jocul virtual toate fiind suprapuse peste oboseala psihică cauzată de expunerea la „micul ecran,,. Tentațiile din camera de acasă sunt mai puternice decât ora online ,asta în situația în care nici obiectul nu prezintă un interes major sau profesorul nu se ridică la nivelul așteptărilor elevului în ceea ce privește experiența digitală.

În școala online sau școala de acasă scade nivelul de interacțiune între elevi, aceștia devin izolați de ceilalți colegi de clasă, nu au activități sociale și nu dezvoltă abilități sociale, își formează un program de lucru ce încurajează sedentarismul, un program neregulat de odihnă și nu se pot concentra la ore la fel de bine ca la școală.

Un alt dezavantaj îl constituie faptul că „distanțarea și statul acasă au deconectat milioane de copii de educația tradițională și au lăsat puțin timp părinților să se pregătească pentru a susține educația copiilor lor acasă” cum era menționat într-un material de la Logischool.

Participarea elevilor la activitățile educaționale online depinde de accesul acestora la dotarea gospodăriilor cu conexiune la internet ,cu laptop ,calculator sau tabletă ,iar lipsa acestora poate să excludă unii elevi ,astfel învățarea virtuală devenind costisitoare financiar.

Un studiu Unesco Education Centre ,specializat pe cercetarea educațională din Marea Britanie subliniază faptul că „problemele familiilor sunt legate de așteptări nerealiste, dar și de lipsa tehnologiilor necesare pentru învățarea online ,mai ales când și părinții au nevoie de acces la ele pentru a lucra de acasă” .

Consecvența ,tenacitatea și răbdarea au făcut ca timpul petrecut acasă și conceptul de școală online să conducă la oportunitatea de a întări relația familie -școală atât de importantă în dezvoltarea mentală și emoțională a copiilor. Profesorii află de la părinți ,mai repede ,despre pasiunile și interesele elevilor, preocupările lor, când și cum are nevoie elevul să fie ajutat și încurajat pentru a reuși și a dezvolta un comportament pozitiv. De asemenea, această activitate online poate conduce la activități extracurriculare atractive pentru copii, ateliere digitale în care să descopere înclinații și să formeze pasiuni.

Învățarea poate fi în ritm propriu ,informațiile sunt stocate ,ușor de accesat, timpul de studiu este determinat de ritmul și priceperea elevului iar temele sunt realizate în funcție de interes și atitudinea elevului față de școală.

Învățarea online sau hibrid poate fi ceea ce au nevoie copiii, practic pentru viitorul lor: de autonomie, responsabilitate, încredere și colaborare.

Profesorii sunt provocați să se adapteze rapid la noua tehnologie și să încurajeze elevii că învățarea continuă dincolo de școală ,în mod independent , cu instrumente online accesibile tuturor .

De asemenea, pentru mine dar și pentru alți profesori această perioadă a fost dedicată studiului și acomodării cu activitatea digitală, însușirea competențelor de utilizare a noilor tehnologii și să regândesc procesul didactic în maniera de a-l face compatibil cu noua modalitate de comunicare facilitată de platformele digitale. Profesorii descoperă limitele instrumentelor de lucru și ale platformelor online prin experiență directă și indirectă, utilizate fiind Skype, Meets, Zoom și Messenger. Pentru activitățile de învățare am folosit platforme precum Google classroom și Moodle. Am întâmpinat dificultăți de natură tehnică ,de exemplu, probleme în stabilirea conexiunii online, probleme în activarea camerei, microfonului sau sunetului, probleme de încărcare a prezentărilor de către elevi. Toate acestea au condus, uneori, la deturnarea atenției elevilor și profesorului de la activitățile didactice.

Învățământul online este modern asigură diferențierea învățării, cu aplicabilități multiple dar lipsesc sentimentele, socializarea, empatia ,atmosfera de studiu și poate competiția elevilor.

VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ A CADRULUI DIDACTIC. LIMITE ȘI PROVOCĂRI

profesor învățământ primar Prelipcean Otilia-Elena

Școala Gimnazială „Bogdan Vodă” Rădăuți

În perioada nespus de grea pe care am traversat-o în ultimul an și care, din păcate, nu s-a încheiat, profesorii din toată lumea au fost supuși unui nivel de stres extrem de ridicat. Ceea ce este diferit în România față de țările occidentale este însă că majoritatea cadrelor didactice s-a confruntat cu toată această presiune enormă fără a primi ajutor din partea nimănui. Fiecare s-a descurcat cum a putut, a investit timp și bani din resursele proprii, peste limita pe care și-o putea permite, a renunțat la timp liber, la pasiuni, la momentele atât de valoroase petrecute împreună cu familia, toate acestea pentru a putea ține legătura cu elevii, pentru a nu lăsa pe niciunul în urmă, pentru a-și duce misiunea la îndeplinire.

Tot acest efort supraomenesc, lăudabil de altfel, a lăsat însă urme adânci în cazul unora dintre noi. Stresul, care era oricum prezent în viața oricărui cadru didactic dedicat și pasionat de meseria pe care o practică, s-a transformat în *burnout*. Acest sindrom este definit ca o stare de stres cronic, care apare în viața persoanelor cu performanțe înalte, pasionate de ceea ce fac, asumându-și sarcini de lucru extrem de grele și punând o presiune enormă asupra lor. Herbert Freudenberger descrie fenomenul *burnout* drept „timp excesiv petrecut la locul de muncă, asociat cu migrene, insomnie, epuizare emoțională, depersonalizare, reacții nervoase impulsive și lipsa aprecierii pentru reușitele personale.” (Druncea, 2014)

În ceea ce privește profesorii, munca lor presupune un volum mare de efort intelectual, atât pentru pregătirea de fiecare zi, cât și pentru evoluția în carieră: examene, cursuri de perfecționare. În plus, trebuie să interacționeze zilnic cu elevii, cu părinții acestora, cu colegii și cu managerii școlii, având și diverse atribuții administrative. Toate acestea presupun consum emoțional și mental. Un alt factor de stres l-au constituit schimbările permanente în politicile educaționale, lipsa predictibilității și stabilității în sistemul de învățământ. Dacă în școlile private din România, precum și în cele din Occident, fie ele de stat sau private, există grupuri de suport pentru cadrele didactice, preocupate de starea de bine a profesorilor, în școlile românești de stat profesorii sunt lăsați să se descurce singuri, fără ca starea lor de bine să intereseze pe cineva. Am avea nevoie de persoane-resursă, de persoane-suport, care să nu ne judece atunci când avem o problemă, de la care putem primi sprijin necondiționat.

Dat fiind că în România nu există studii dedicate stării de bine a profesorilor, este lăudabilă inițiativa programului „Profesori Fericiți pentru România”, care desfășoară un studiu, adresat profesorilor din preuniversitar, care vizează evaluarea și investigarea nivelului actual al stării de bine a profesorilor, după un an de pandemie și de școală preponderent online. „Motivația profesorului sau lipsa acesteia este în strânsă legătură cu reușita elevilor. Atunci când profesorii sunt stresați sau epuizați, rezultatele obținute de elevii lor vor avea de suferit, deoarece sunt mai preocupați de supraviețuirea lor personală.” (Hattie, 2013)

Specialiștii recomandă setarea de limite sănătoase între viața personală și profesională, ceea ce nu este întotdeauna ușor de îndeplinit, deoarece mare parte din activitatea profesorului se desfășoară acasă, iar în timpul școlii online s-a desfășurat doar acasă. Pentru a putea stabili limite este nevoie să comunicăm asertiv, pentru ca cei din jur să nu le vadă ca pe niște ziduri, să ne stabilim prioritățile, să ne gestionăm eficient emoțiile și să ne asumăm că vor fi și persoane nemulțumite, care nu vor înțelege nevoia noastră de libertate, de spațiu și de timp personal.

În concluzie, starea de bine a cadrului didactic și stabilirea limitelor între viața profesională și cea personală sunt foarte importante pentru procesul educațional, iar epuizarea fizică și emoțională pot fi costisitoare, atât din punct de vedere academic, cât și financiar.

Bibliografie:

Druncea, Simona, *De la stres la sindrom burnout. Simptome și soluții*, 2014

Nireștean, Aurel, *Personalitate și deschidere spirituală*, Editura University Press, Târgu Mureș, 2010

Resurse web:

<https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/sindromul-burnout-in-randul-cadrelor-didactice>

<https://iteach.ro/experiencedidactice/profesor-cu-sindromul-burnout>

<https://www.psychologies.ro/sanatate-frumuseti/de-la-stres-la-sindrom-burnout-simptome-si-solutii-2141466?v=f5b15f58cabah>

<http://www.romaniapozitiva.ro/romania-internationala/studiu-privind-starea-de-bine-a-profesorilor-in-premiera-in-romania/>

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

profesor educație fizică și sport, Diana Rotaru

Școala Gimnazială nr. 108 București

1. Impactul școlii on-line asupra activității cadrelor didactice

Aspecte pozitive ale școlii on-line:

Consider că există și aspecte pozitive asupra activității cadrelor didactice, aspecte generate odata cu apariția “noii tendințe” educaționale. Acestea sunt, în principal, în sfera necesității/nevoii cadrelor didactice de a-și dezvolta competențele digitale, profesionale, prin înscrierea la diverse cursuri, workshop-uri, seminarii. Mai apoi, un alt avantaj major este dezvoltarea independenței acelor cadre didactice care dețineau astfel de competențe și care, poate, aveau nevoie de o aplicare la o scară mai largă a acestor competențe, din punct de vedere practic.

Vorbind din proprie experiență, un alt aspect pozitiv important este posibilitatea creării (dar și a folosirii) de materiale de lucru, surse de inspirație, crearea RED fiind de real ajutor pentru cadrele didactice.

Împreună cu alte colegi care predau aceeași disciplină minunată, *Educație fizică și sport*, am reușit să ne concretizăm rapid planul de a crea RED (video-uri de lucru, materiale care conțin informații cu caracter sportiv, fișe de lucru, jurnale sportive, rebusuri sportive, etc) și de a deveni o sursă de inspirație. În acest fel, am îmbogățit substanțial baza de lucru, am creat împreună materiale, ne-am fixat și mai bine o diversitate mare de informații, am reușit, în final să ne ajutăm între noi, înainte de a ajuta elevii să treacă mai ușor peste această provocare, școala on-line.

O numesc provocare pentru că sunt sigură că această situație a ambiționat și cadrele didactice dedicate să se auto-depășească și a provocat elevii și părinții să treacă cu bine peste această experiență, cu totul nouă.

Vorbind din punctul de vedere al materiei Educație fizică și sport, după o oră reușită în on-line, dusă la bun sfârșit, simțeam la final energia dăruită copiilor, simțeam satisfacția unei ore care mă împlinește pe mine, ca și cadru didactic și îi întregeste pe ei, ca elevi. Prin materialele proprii prezentate după mișcarea efectuată, elevii reușesc mult mai bine să înțeleagă biomecanica mișcării, reușesc să își explice mai multe fapte constatate, ale efectelor exercițiilor asupra corpului, reușesc să își însușească

anumite informații cu caracter sportiv, informații de cultură generală sportivă, pe care în școala tradițională nu le puteau afla. Iată încă un avantaj al impactului școlii on-line asupra beneficiarilor educației, privit din punct de vedere al disciplinei predate.

🚦 **Aspecte negative ale școlii on-line:**

Câteva aspecte negative identificate sunt: folosirea îndelungată a mijloacelor electronice de către copii, la extrem, lipsa acestor mijloace în zonele rurale, imposibilitatea gestionării situației de către părinți, încurajarea sedentarismului și imposibilitatea socializării, interacțiunii fizice, practicării jocului, elemente esențiale, întâlnite în școala tradițională.

În rândul cadrelor didactice, exista și aici anumite aspecte negative, și anume: imposibilitatea creării unor limite sănătoase între viața personală și cea profesională, imposibilitatea găsirii echilibrului între școală și casă, școală și familie, școală și proprii copii, limitări de spațiu de lucru, de mijloace electronice adecvate, etc.

Se spune că atunci când lucrezi de acasă, lucrezi mai mult, lucru cu care sunt perfect de acord. Însă, cred totuși, că este o tendință, nu o regulă generală. Măiestria cadrului didactic, priceperea acestuia, un time-management eficient, pragmatismul propriu pot duce la transformarea acestor aspecte negative în echilibru.

2. “Școala de acasă” vs “Casa de la școală”

Expresia *Școala de acasă* vs *Casa de la școală* poate sugera exact opoziția dintre situația actuală din învățământului românesc și dorința de a ne întoarce la școala tradițională. Aceste jocuri de cuvinte sunt, în esență, expresii antonime, care scot în evidență caracteristicile școlii on-line vs caracteristicile școlii tradiționale.

Metaforic vorbind, *școala de acasă* sugerează învingerea tuturor limitărilor amintite mai sus de către părinți, elevi, profesori, sacrificiile pentru continuarea educației, iar *casa de la școală* sugerează mediul familial unic, creat doar prin contactul fizic al ființelor umane, element care lipsește școlii de acasă și care a ajuns să fie mult mai apreciat de societate, odată cu situația actuală.

Ținând cont de toate avantajele și dezavantajele prezentate mai sus, educația continuă și este nevoie ca fiecare dintre noi să contribuim la acest demers unic.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ. LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

Profesor învățământ primar Șiulea Elena Mădălina

Școala Gimnazială Nr 25 Brașov

„Trebuie să ne dăm seama că privilegiul de a munci este un dar, puterea de a munci - o binecuvântare, iar dragostea de muncă e un succes.” — David McKay
(<https://www.kudika.ro/articol/believe/55235/citate-despre-munca.html>)

Profesia de învățător este una plină de provocări. Cu toții știm cât ne gândim și cât căutăm căi, metode, strategii care să asigure succesul resurselor umane participante în procesul instructiv-educativ. Practic aproape în fiecare zi încercăm să găsim soluția optimă, atât din perspectiva elevului, cât și din perspectiva cadrului didactic, care să favorizeze învățarea.

Îmi amintesc și acum momentul în care viața noastră socială a prins un nou contur, datorită noii situații pandemice. Brusc m-am trezit că eu, un simplu învățător, trebuie să încep să predau prin intermediul tehnologiei. Cine s-ar fi gândit că vom ajunge în așa vremuri, fără nici un pic de pregătire?

La început m-am străduit să învăț să folosesc platforma recomandată. M-am înscris la cursuri, webinarii. Norocul meu a fost că am fost ajutată de soțul meu, și el profesor. Dar marea noastră problemă era faptul că toți membrii familiei depindeau de dispozitivele IT, unul personal și unul de la școala soțului meu. Eram patru (doi copii și doi profesori), care depindeam de două calculatoare. Era grea alegerea: cine să le folosească? Ca părinți ni se rupea sufletul ca propriii copii să nu aibă acces la școală. Soțul meu preda de pe calculatorul dat de școală și își petrecea zile în șir ca să ajute la introducerea datelor în platformă și simplificarea comunicării profesor-elev. Eu reușeam să postez și să corectez, gândindu-mă că va trece repede aceasta perioadă, iar copiii noștri se conectau de pe telefoane. Cum este să faci școală de pe telefon o știm cu toții: oboseală excesivă, neînțelegere. Un adevărat calvar a fost acel sfârșit de an școlar.

Începutul noului an școlar a fost fizic, lucru care m-a bucurat foarte mult și mi-a dat speranța că vom reveni la sistemul tradițional de învățământ. În scurt timp, am realizat că ne-am înșelat, deoarece am trecut prin altă experiență : școala hibrid. O parte din elevi erau la școală, iar alții acasă. În momentul în care s-a făcut prima rocadă, mi-am dat seama că nu există o uniformizare și reveneam la unele cunoștințe, capacități, lucru care era mare consumator de timp. Iar eu știu că timpul este foarte important în munca la catedră.

A urmat o altă perioadă , în care școala s-a mutat acasă. De data aceasta, am fost mult mai pregătiți din punct de vedere IT. Achiziționasem două laptop-uri acasă. Aveam propriul dispozitiv și aceasta mi-a ușurat munca. Dar acest lucru nu se întâmplase la toți elevii mei. Unii nu aveau cameră web, alții nu aveau microfon, sau aveau diverse probleme de utilizare a platformei sau conectare la internet. Pentru ca elevii mei să nu resimtă trecerea școlii acasă ca pe un șoc, am folosit o tăbliță pe care scriam , ca și în clasă. Datorită dimensiunilor reduse ale tăbliței, era necesar să o șterg des și pierdeam mult timp cu momentele în care așteptam ca elevii să termine de scris. Așa că am achiziționat o cameră portabilă performantă și o tablă mai mare. Acum totul era asemănător predării din clasă.

Dar am constatat că unii elevi urmau cursurile singuri acasă, căci părinții trebuiau să meargă la serviciu, lucru care le-a afectat atenția la ore . După evaluările făcute în sistem on-line, părea că acest sistem poate fi considerat un înlocuitor fiabil al învățământului clasic, cel puțin pe perioadă scurtă de timp.

Odată cu începerea semestrului al II-lea și cu revenirea în băncile școlii, au început să se vadă adevăratele efecte ale sistemului on-line asupra achizițiilor elevilor. La început am constatat o lipsă de concentrare și lipsa motivației de a participa la ore, de a-și face temele, fapt care nu m-a îngrijorat prea tare, gândindu-mă că este caracteristică după vacanță. Dar apoi, mi-am dat seama că elevii s-au dezobișnuit de organizarea din sistemul școlar clasic. Am început să reluăm regulile de bază (de a vorbi pe rând, de a colabora, de a asculta, de a-i respecta pe cei din jur, etc). Încet-încet, am revenit la vechile obiceiuri, dar acest lucru s-a realizat cu foarte mare efort de ambele părți. În urma evaluărilor clasice, am constatat mari curențe la noțiunile predate în sistem on-line, lucru care m-a frapat. Avusesem impresia că formarea competențelor avusese loc conform așteptărilor.

Investigând cauza acestei probleme, pot să concluzionez că un rol negativ l-a avut faptul că în perioada on-line mediul profesional al elevilor s-a suprapus cu mediul personal, fapt care le perturba atenția și care indirect afecta performanțele școlare. De asemeni, alternarea sistemului on-line cu cel clasic i-a deusolat, acest lucru reflectându-se în comportament, atenție, motivație, și indirect în rezultatele școlare. La copiii din ciclul primar recomand utilizarea sistemului on-line în completarea celui clasic și nu în înlocuirea cu acesta, chiar și pe perioade scurte.

„ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ”

PARTE DIN VIAȚA MEA, PARTE DIN VIAȚA TUTUROR!

*Profesor Laura Someșan
Colegiul Tehnic Infoel Bistrița*

2020 pandemia a lovit în forță, toți ne-am trezit sub o explozie confuză de informații. Nimeni nu s-a așteptat să treacă prin așa ceva, nimeni nu și-a dat seama cât de gravă va fi situația....”COVID 19”

2020!! Pentru toți schimbarea a început! A început cu izolarea în locuințele proprii a fiecărui cetățean al României, dar după cum se știe izolarea s-a desfășurat pe plan mondial. Nimeni nu s-a așteptat ca viteza de propagare a acestui virus să fie una accelerată și să ne determine pentru siguranța noastră, a fiecăruia dintre noi să ne adaptăm la un mediu nou, un mediu greu de acceptat, un mediu hotărâtor de....izolare. Era clar, fără contacte directe, s-a făcut trecerea de la viața normală pe care o știam până atunci la cu totul ceva nou. Asta însemna pentru fiecare dintre noi ADAPTARE!

Da, era nevoie de adaptare, situația o impunea! Fiecare dintre noi; adult, adolescent, copil cu măsurile de siguranță, pe care vremurile le impunea și gravitatea situației de pandemie în care ne aflam ne determina să încercăm să facem tot posibilul pentru a spune DA VIETȚII!!

Viața personală, viața profesională era nevoie să continue, pentru un plus de siguranță și în acel context incomod, dorința tuturor era aceea de a face lucrurile să funcționeze, până se va reveni la ”normalitate”.

Viața noastră într-un ritm alert a trecut în online. De aici fiecare dintre noi a avut provocări atât pe plan personal, cât și pe plan profesional. Astfel, alături de toate domeniile de activitate și procesul de educație a trecut print-un context atipic și plin de provocări, cu compromisuri și încercări de a face tot posibilul adaptării noilor condiții. Primul pas făcut a fost trecerea și digitalizarea demersului pedagogic.

Dacă pentru elevi a fost o provocare, pentru profesori, zic, a însemnat dezvoltare, oportunitate, în unele cazuri profesorul a devenit ”elev”, ca și în cazul meu, astfel ”școala de acasă, casa de la școală” a început să fie parte din viața mea, parte din viața tuturor celor implicați (cadre didactice, elevi, părinți MEC, ISJ, CCD, ONG-uri, companii private).

Pentru a susține activitatea la distanță atât eu, cât și elevii mei am început cu folosirea frecventă a celor mai simple aplicații (Whatsapp, Messenger, sau chiar apelurile telefonice); pentru a comunica cu clasa, dar și individual cu fiecare elev în parte, acolo unde situația o impunea.

Lucrurile nu s-au oprit aici, au evoluat pe măsură ce siguranța noastră era mai importantă, decât expunerea în mediu social, în comunitate. A luat amploare pregătirea profesională pentru mediul nou creat, pentru mediul virtual de această dată!

Nimic nou poate pentru voi, cititorii mei până aici, cu toții am trecut prin aceste momente! Unii s-au adaptat mai repede, alții s-au adaptat mai greu și încă se continuă procesul de adaptare în mediu digital al educației pe plan național și internațional, conform situației în care ne aflăm.

Pentru mine în calitate de om, părinte, soție, profesor a fost o oportunitate de dezvoltare personală și profesională, de adaptare în noul mediu. Calitatea sănătoasă a vieții ce urma să se desfășoare era mai importantă. Am simțit că e nevoie să fac ceva, altceva pentru a-mi atrage și a le stârni interesul elevilor mei de a participa la orele online, dar mai mult îmi doream să-i determin să se implice în procesul didactic desfășurat în formă virtuală!

Am urmat cursuri de pregătire profesională cu specialiști în domeniu, fiecare participare a mea era pentru mine o sursă de inspirație, astfel am avut îndrăzneala să trec de la simplele aplicații de pe telefon, la utilizarea resurselor educaționale cu un conținut digital, cum ar fi site-uri (informații, ilustrații, soft educațional, LearningApps), apoi am descoperit eficiența platformelor specializate de e-learning și aplicațiile pentru apelurile video, videoconferințele (Webex, Zoom, Meet).

Mi-am dat seama că atât eu, cât și colegii mei profesori suntem pregătiți să facem față provocărilor ce apar pe parcurs, să compensăm inconvenientul și deficiența instrumentelor digitale disponibile prin creativitate didactică, printr-o proiectare atentă și prin instruire personalizată punându-ne amprenta asupra întregului demers pedagogic.

În ceea ce privește elevii, pot spune de elevii mei, că în proporție de 80% (elevii buni) reușesc să-și formeze abilități, aptitudini, să dobândească competențe conforme curriculumului caracteristic domeniului studiat parcurgând planificarea existentă, dar mai greu este cu elevii cu rezultate slabe, reușesc doar în proporție undeva de 45-50% să țină pasul.

Dificultățile în rândul elevilor intervin și din neadaptare de studiu online, lipsa dotărilor tehnice de acasă, dificultate de conectare la o rețea cu acces la internet, nivel insuficient de utilizare a noilor tehnologii, nivelul insuficient de competențe digitale, lipsa interesului, interdicțiile din partea părinților, așa puncta și lipsa dispozitivelor (calculator, laptop, tabletă, telefon) pentru a se putea conecta în clasa virtuală.

Privind de partea cadrelor didactice mutarea în mediul ”de acasă”, desfășurarea activităților didactice de la distanță, impedimente ar fi de ordinul: lipsa dispozitivelor mai performante, greutatea de adaptare pe anumite platforme (care nu funcționează, care trebuie instalate), lipsa suportului pedagogic,

atractiv pentru realizarea de activități de învățare atractive pentru toți elevii clasei, aici aș menționa și numărul mare de elevi dintr-o clasă.

Urmărindu-l în webinarile la care am participat, pe domnul profesor universitar doctor Ovidiu Pânișoară, director al Departamentului de Formarea Profesorilor de la Universitatea din București, am ajuns la concluzia că afirmația ce îi aparține: „Motivația rămâne un factor esențial în tot acest proces. Este vorba despre motivația cadrelor didactice de a proiecta și a desfășura activități de învățare semnificative, autentice, dar și de motivația elevilor pentru învățare. Diferența este că acum feedback-ul elevilor este mai dificil de obținut, iar dificultățile tehnice constituie câteodată un impediment serios. Cadrele didactice trebuie să dea dovadă de creativitate pedagogică pentru a trece dincolo de zona de confort pentru a face lucrurile ALTFEL în această perioadă.” este în concordanță cu realitatea, este sincopa cu care ne confruntăm.

Perioada de suspendare a cursurilor față-în-față pentru mine a fost o oportunitate, motivația mea a fost să-mi formeze abilități noi și să-mi dezvolt competențele digitale atât de necesare vremurilor actuale în a implementa, desfășura și transmite în aria educativă prin activitățile desfășurate în mediul virtual. Am primit îndrumare de la: directorul școlii, ISJ, CCD, colegi cadre didactice, colegi de informatică, ONG-uri și companii private, grupurile de suport colegial precum grupuri ale profesorilor de pe Facebook, diverse tutoriale găsite online, încercările proprii utilizate anterior TIC pentru activități didactice.

Concentrarea mea a fost pe soluții, am dorit să văd partea pozitivă în demersul educativ, școala de acasă am conștientizat că este altceva, digitalizarea făcându-se rapid, știam că nu există o rețetă perfectă, important era să văd că suntem o echipă, că nu sunt singură și în toată această ecuație un rol primordial îl au elevii, venind în sprijinul acestora prin empatie și înțelegere.

Feedback-ul pozitiv primit din partea părinților, colaborarea cu aceștia, m-au determinat să fiu atentă cu fiecare dintre elevii mei, să aplic noi și noi metode de predare-învățare eficiente și creative la clasă! Să urmăresc să-i implic pe fiecare în parte, să comunic, să ascult și să le descopăr cauzele acestora.

Doar înțelegându-i, prin empatie și echilibru să vedem izolarea ca pe o oportunitate dincolo de situația de urgență în care ne aflăm.

ȘCOALA MEA ONLINE, DE ACASĂ

Prof. Stan Gabriela

Școala Gimnazială Nr.7 Petroșani

Școala mea online, de acasă este o realitate. În urmă cu un an aș fi spus că așa ceva nu este posibil. Cine ar fi crezut că vom fi nevoiți să ne transformăm o încăpere în școală, într-o sală de clasă virtuală? La început a fost greu, provocator, aproape imposibil, însă pe măsură ce timpul trecea, am realizat că va trebui să fac tot ce este posibil pentru a putea să transmit cunoștințele elevilor mei, să păstrez legătura cu ei –virtual-, să continuăm împreună procesul instructiv- educativ.

Încetul cu încetul camera în care îmi desfășor activitatea didactică a devenit sala mea de clasă, școala mea online. Așadar am propria școală! Școala mea! E greu, dar e frumos, iar faptul că elevii sunt entuziasmați în a participa la orele mele cu camera deschisă mă determină să fac tot ce este posibil pentru a le stârni mereu interesul.

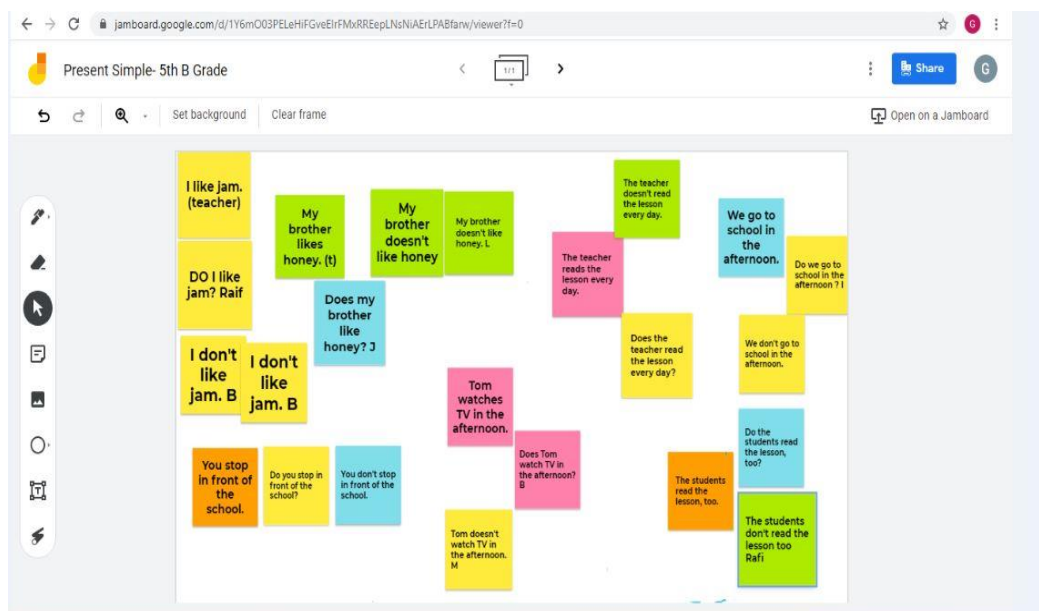
La început a fost platforma ZOOM cu care ne-am obișnuit în scurt timp, am învățat tainele share-screen-ului, jamboard-ului sau chat-ului. Am învățat aproape în același timp cu elevii mei, am accesat platforma chiar și de pe telefon (aici, recunosc că elevii sunt cei care m-au învățat). Am învățat să învățăm și să ne dezvoltăm abilitățile digitale, în același timp! Competențe prețioase, aș spune eu acum. Totul este altfel, este interactiv, iar elevii care erau mai timizi și obișnuiau să se „ascundă” în spatele colegului sau colegei, au devenit mai curajoși.

A urmat vacanța de vară care a trecut repede, am sperat că voi reveni la școala mea, la sala mea de clasă, la contactul zilnic cu elevii, că totul va fi altfel, va fi ca înainte de pandemie. A urmat o perioadă scurtă în care aceste lucruri au avut loc, ne-a plăcut tuturor, am realizat cât de mult ne place să fim fizic împreună. Dar... a trebuit să revin la școala mea de acasă, din camera- sală de clasă.

Pe parcursul verii am participat la webinarii, cursuri de perfecționare, simpozioane, toate online. Am învățat despre platforma Google Classroom care ne oferă multe facilități, am accesat multe site-uri, astfel încât activitățile să fie variate și să stimuleze dorința de învățare a elevilor.

Cred că undeva în subconștient am știut că revenirea fizică la școală pe parcursul întregului an nu va fi posibilă. Ne-am bucurat mult unii de prezența celorlalți. La școala mea, încă de la începutul anului școlar clasele de intensiv- engleză au avut 2 ore online și 2 ore față în față. Ce pot să spun?! Ne-a plăcut și am făcut tot ce era mai bine. Gramatica era predată pe tabla clasică, partea de listening și reading o

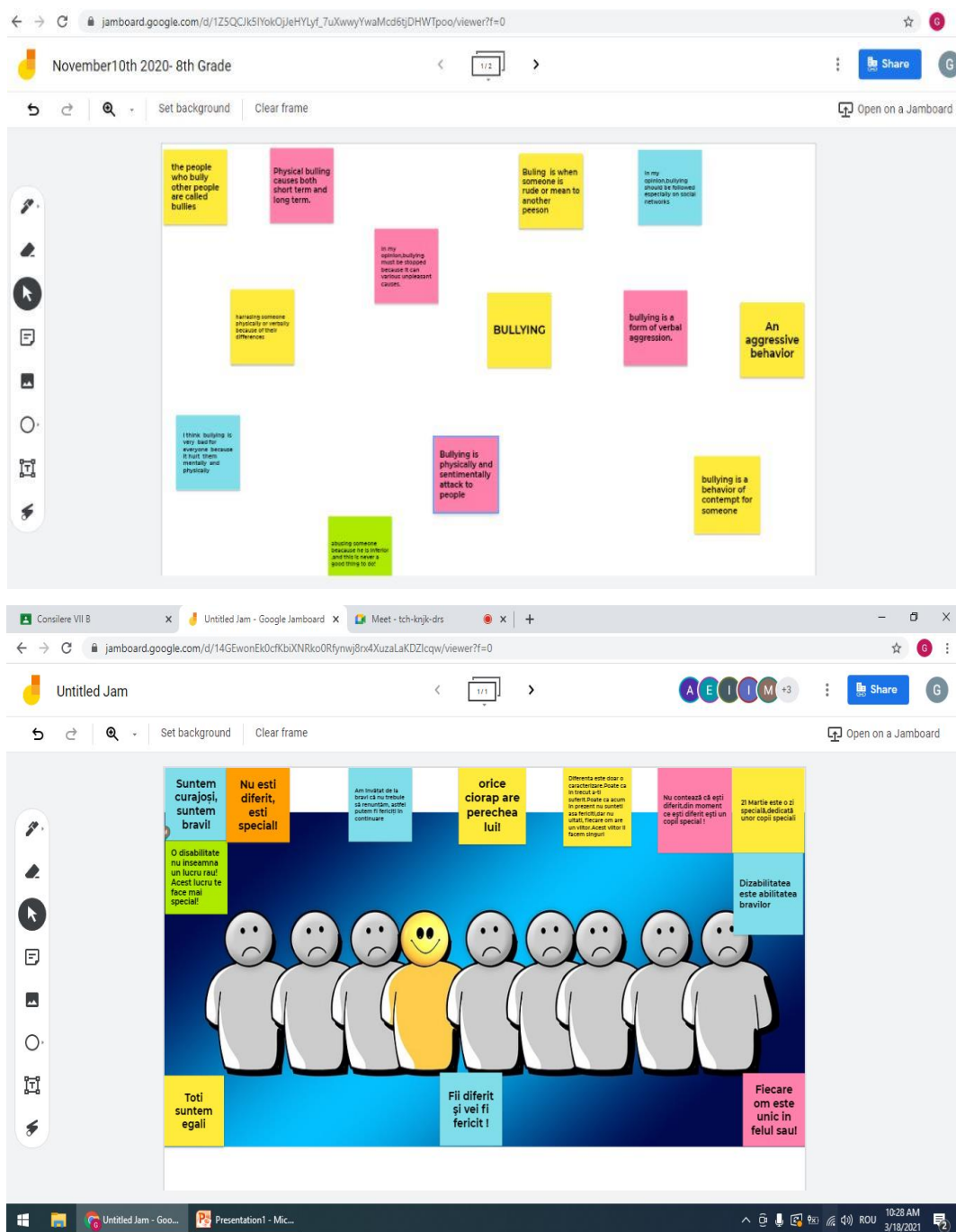
faceam la orele online, iar activitățile de speaking se desfășurau atât online cât și față în față. Pentru fixarea cunoștințelor am folosi o perioadă de timp jamboard-ul.

Accesez multe site-uri educative împreună cu elevii mei, facem schimb de roluri și trebuie să mărturisesc că este greu să fii elev în online, este provocator; elevii au fost fascinați de rolul avut, au recunoscut că nu e ușor să fii profesor, și-au ales cu mare atenție materialele pe care urmau să le prezinte, au făcut acest lucru cu mare responsabilitate și trebuie să recunosc că sunt foarte mândră de elevii mei și de faptul că iau școala online în serios. Mie mi-a fost greu să fiu elevă, dar mi-a plăcut.

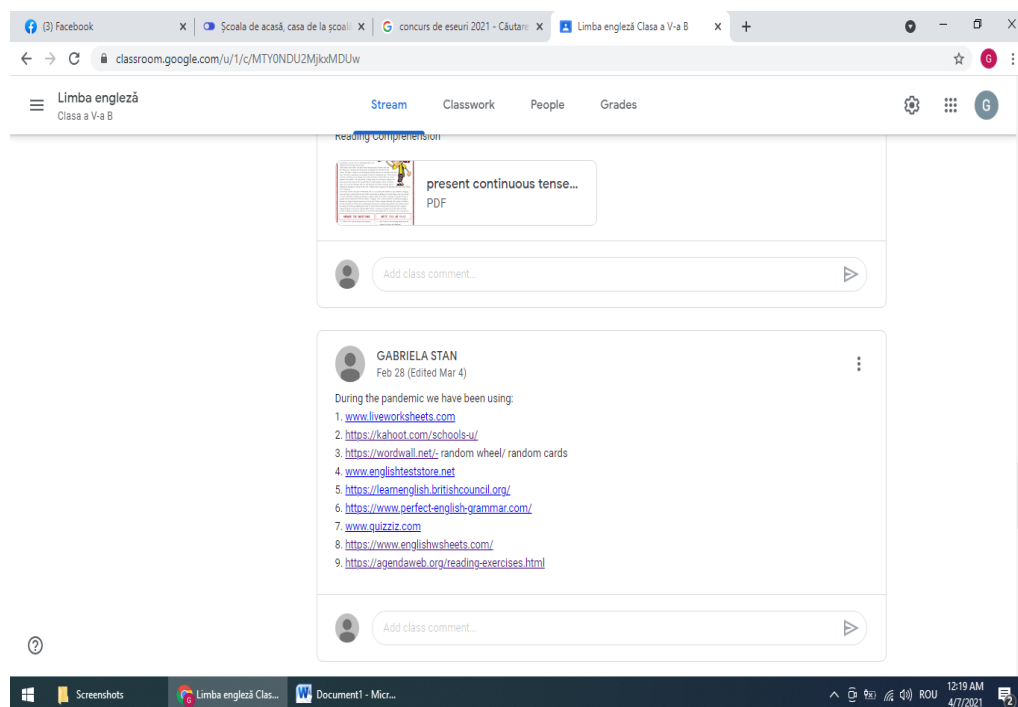
Cred că școala online are beneficii, dar și lipsuri. Mie, personal îmi lipsește contactul de la cursurile față în față, îmi lipsește zumzetul copiilor, iar ora parcă e prea scurtă. Mi-e dor de socializare, de glume, mi-e dor de tot. Merg înainte convinsă fiind că la un moment dat vom reveni la ceea ce a fost înainte!

Limba engleză este, după părerea mea, una dintre disciplinele care se pretează bine la școala online. Elevii sunt activi, participă cu drag la activitățile de engleză și la cele de consiliere școlară; se implică în proiecte și concursuri ce vizează limba engleză, activități SNAC -la nivel de unitate școlară, județean și național-, (Competiția Națională de eseuri William Shakespeare, ediția a XIII-a, Proiecte Naționale pe teme de interes general: bullying, voluntariat, Proiectul Special Olympics Romania).

Pe un perete am improvizat o tablă astfel încât elevii să se simtă în largul lor, să aibă senzația că sunt la școală în sala lor de clasă. Fac acest lucru pentru elevii din ciclul primar, mai ales; sunt încântați.

Pe fluxul clasei completez periodic site-urile pe care le-am accesat, astfel încât elevii să știe unde pot găsi materiale necesare studiului. Iată un exemplu:

Sunt printre profesorii mulțumiți de munca sa, de elevii săi și voi face tot ce este posibil pentru a-i ține pe copii aproape, pentru a le transmite cunoștințele de limba engleză și pentru a le ține interesul viu.

Este destul de greu să stabilesc limite între viața profesională și cea personală, dat fiind faptul că totul se petrece acasă, dar mă străduiesc. Întotdeauna mai am ceva de căutat, ceva de pregătit pentru școala mea de acasă, online.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ.

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

Profesor învățământ primar - Andreea Petronela Stănicoaia,

Școala Gimnazială Nr. 25, Brașov

Epidemie - un termen pe care îl cunosc, dar a cărui semnificație pentru mine este mult prea teoretică.

“Școala online” - o alăturare de cuvinte care pare logică, dar care nu reprezintă aproape nimic din perspectiva formării mele inițiale și nici măcar din perspectiva celei continue.

Un termen și o alăturare de cuvinte suficiente să îmi creeze confuzii, dar mai ales, insomnii.

Oare cu ce să încep?

Ore de căutare, ore de citit, întrebări fără răspunsuri.

Către ce mă îndrept?

Cum voi face să păstrez nivelul clasei?

Oare cât va dura?

Bombardament de informații: platforme, aplicații, situații cu posibilitățile copiilor de a intra online.

Prea mult mă simt paralizată.

Încerc să mă concentrez pe lucruri măsurabile: unde sunt cu materia, cum stau cu evaluările.

Încep să prind curaj.

Îmi amintesc că fiica mea are Evaluare Națională. Presiunea revine.

Unde oare rămăsesem cu lucrurile concrete? Deja termenul acesta mi se pare fără esență convertibilă în real.

Din nou căutări, din nou citit.

Primele ore ale dimineții..... Bine că am și ceva concluzii. Am deja o idee despre cum și cu ce pot reactiva clasa al cărui manager sunt.

Postez un material. Am deja feedback.

Complicat cu tehnologia. Nu-i problemă însă, caut cursul de TIC. Îl răsfoiesc cu monitorul în față. Asimilarea este cam lentă. În casă mai sunt și alți “dependenți de tehnologie”.

Lista de priorități: nevoia unui laptop care să îmi dea o oarecare independență de spațiu și de timp. Discuții ca să apară pe lista de achiziții.

Bugetare.

Răsturnarea listelor de priorități.

Complicată situație.

Realizez că “împrietenirea” mea cu tehnologia poate avea loc doar la ore târzii în noapte, când ceilalți utilizatori au cedat oboselii de peste zi.

Este atâta liniște.

Idei sunt. Cum fac însă să le transmit tehnologiei, care la rândul ei să le transmită elevilor.... Cred că trebuia să iau mai în serios cursul de TIC.

Încep să postez mai multe materiale pentru consolidarea materiei și câteva teste de menținere în formă. Încerc conectarea online de pe telefonul mobil, deoarece PC-ul este ocupat de fiica mea care are prioritate având în vedere apropiata Evaluare Națională. Este clar, telefonul nu face față.

O nouă lista de priorități: un nou telefon mobil.

Urgentare!

Achiziție în timp record. Reușesc conectarea online. Complicată situație dacă o raportez la ceea ce înseamnă prezența fizică la clasa, dar la finalul orelor, trag concluzia că există speranță.

Continuăm cu conectarea online, cu postări pentru consolidarea materiei și cu teste de menținere în formă. Feedback-ul este bun. Am încheiat anul școlar cu bine. Online-ul nu a influențat în mod semnificativ rezultatele finale.

A venit vacanța. Are cineva timp de recreere? Nu cred! Pregătire, achiziții, antrenamente. La finalul verii am o singură concluzie care combină în proporții egale liniște și neliniște: poate să înceapă școala, sub ce formă se va decide. Nu mai sunt străină de alăturarea de cuvinte în care sincer, încă nu cred: - “Școala online”.

A început școala cu desfășurarea activităților educative face to face. Sunt conștientă că este posibil să ”intrăm în online”, oricând. Profit cât mai mult de situație pentru a acționa asupra elementelor ce nu pot fi perfecționate în online. După șase săptămâni se revine la școala online. Trecerea este aproape.... normală....

Acum dețin o altă tehnologie: laptop nou, tabletă cu posibilitatea de scriere cu stylus.

Altă experiență de lucru online

Acum învățarea în sistem online prin intermediul tehnologiei nu mai poate fi considerată “o soluție de avarie” așa cum era percepută la finalul anului școlar trecut.

Cu toții am realizat că școala trebuie să continue – School must go on.

ȘCOALA ONLINE – PROVOCĂRI ȘI PERSPECTIVE

Profesor pentru învățământul primar Mihaela Ștefan

Școala Gimnazială Nr. 5, Sector 1, București

Cu siguranță, toți cei din domeniul educațional au auzit de ideea conform căreia trebuie să avem în vedere că formăm elevii pentru altfel de timpuri. Însă nu cred că și-a imaginat cineva că vom trăi atât de repede o realitate în care desfășurarea procesului educațional să nu se poată realiza cu prezența fizică în unitățile școlare. Poate și de aceea această pandemie ne-a găsit atât de nepregătiți.

Dacă analizăm *Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului privind competențele cheie pentru învățarea pe parcursul întregii vieți* din 2006, vom constata că s-a recomandat guvernelor UE să includă în strategiile lor predarea și învățarea a opt competențe-cheie care sunt fundamentale pentru fiecare persoană în cadrul unei societăți bazate pe cunoaștere. Între ele se regăsesc câteva competențe solicitate intens în perioada școlii online:

- competențe digitale și de utilizare a noilor tehnologii ale informației și comunicării, care implică utilizarea critică și cu încredere a mijloacelor media electronice la locul de muncă, în timpul liber și pentru comunicare;
- competențe pentru a învăța să înveți, care se referă la disponibilitatea de a organiza și reglementa propria învățare, atât individual, cât și în grup;
- competențe civice, interpersonale, interculturale și sociale, care presupun capacitatea de a manifesta solidaritate în a rezolva problemele care afectează comunitatea locală sau comunitatea largă, capacitatea de a comunica constructiv în situații sociale diferite, capacitatea de a separa între viața personală și cea profesională (chiar tema acestui simpozion).

Valorificând datele de monitorizare, în anul 2018, documentul *Recomandarea Consiliului privind competențele cheie din perspectiva învățării pe parcursul întregii vieți*, [Council Recommendation of 22 May 2018 on key competences for lifelong learning (2018/C 189/01)] lansează un nou set de competențe cheie, care regrupează, redefinesc și completează setul de competențe cheie anterior: competență de literație, competență în multilingvism, competență matematică și competențe în științe, tehnologie și inginerie, competență digitală, competență personală, socială și de a învăța să înveți, competență civică, competență antreprenorială, competență de sensibilizare și exprimare culturală.

Cu toții ne-am străduit să ne adaptăm la această situație absolut nouă, cu implicații majore pentru toate segmentele vieții noastre. Au fost afectați, în mare măsură, toți participanții la activitatea instructiv – educativă: elevi, profesori, părinți.

Omul este ființă socială, nevoia de relaționare fiind una dintre cele trei nevoi fundamentale (pe lângă nevoia de autonomie și nevoia de competență). Limitarea relaționării ne-a afectat, a generat frustrare pentru noi toți, indiferent de vârstă sau de domeniul de activitate. Cu atât mai mult pentru cei implicați în activitatea instructiv – educativă, activitate bazată foarte mult pe relaționare, interacțiune. Cu siguranță, cei mai afectați au fost copiii (în special cei mai mici), aflați în plin proces de formare, dezvoltare, cu vârste diferite, mai mult sau mai puțin autonomi, mai mult sau mai puțin dependenți de suportul adulților.

În etapa premergătoare pandemiei s-a discutat des despre necesitatea utilizării raționale a tehnologiei, evitarea expunerii în exces a copiilor în fața ecranelor de tot felul, în favoarea petrecerii timpului în aer liber, făcând mișcare, interacționând cu alți copii, în vederea respectării particularităților de vârstă. Chiar am abordat această temă în cadrul ședințelor și lectoratelor cu părinții. Am citit articole ale unor specialiști în domeniul neuro-științelor care pledau pentru însușirea citit-scrisului înainte de expunerea constantă a copiilor la tehnologie, explicând mecanismele de dezvoltare a unor arii la nivel cortical. Am constatat chiar că o parte dintre părinți aplicau deja această idee, copiii lor având acces la diferite device-uri doar ocazional. Desigur, aveam și elevi care se descurcau destul de bine în utilizarea unui computer / telefon sau a unei tablete. Cam acesta era contextul în care ne-a găsit martie 2020.

Pentru cadrele didactice, intrarea bruscă în școala online a reprezentat o provocare imensă. În primul rând, a trebuit să luăm cele mai bune decizii pentru elevii noștri bazându-ne mult pe experiența noastră profesională, într-un cadru legislativ insuficient reglementat, în care precizările autorităților au fost uneori contradictorii. Am fost puși în situația de a ne dezvolta rapid competențele digitale dobândite la unele cursuri de formare, de a învăța funcționarea unor aplicații și platforme noi, de a adapta conținuturile, strategiile didactice la o altfel de predare, de a verifica, selecta și adapta resursele digitale existente sau apărute peste noapte.

Și părinții (în special ai preșcolarilor și ai școlarilor mici) au fost puși într-o situație dificilă. Cum bine știm, la jumătatea clasei I, elevii nu dispuneau de competențe digitale și nici de dispozitive proprii, astfel încât cei mai mulți au avut nevoie de sprijinul părinților pentru a se conecta. Au existat familii care aveau mai mulți copii la școală și dispuneau de un singur laptop pe care trebuiau să-l utilizeze și în activitatea lor profesională, lucrând de la domiciliu. Mai mult, am avut și cazuri de părinți fără competențe digitale.

În aceste condiții, colaborarea școală-familie a căpătat noi valențe. Nevoile de siguranță și cele sociale (aflate spre baza piramidei trebuințelor umane realizată de Abraham Maslow) au fost puternic afectate. Pe fondul incertitudinilor, al lipsei de predictibilitate, al temerilor și al frustrărilor, consilierea constantă a elevilor și a părinților s-a impus cu necesitate.

Cel puțin în primele luni ale pandemiei, pentru majoritatea cadrelor didactice, mult timp din viața personală s-a transformat în viață profesională, apărând și suprasolicitarea. De aceea a devenit aproape imposibilă păstrarea unui echilibru între cele două domenii. Înțelegând că situația este de durată, că am început un nou an școlar cu aceleași provocări, a revenit în atenția noastră și ideea asigurării unei limite sănătoase între viața profesională și cea personală. Cred că este important să ne raportăm la un program echilibrat, pe lângă orarul stabilit al clasei/claselor la care ne desfășurăm activitatea, să ne stabilim un timp anume (interval orar) pentru comunicarea cu elevii și cu părinții sau pentru pregătirea activităților didactice. Este important să existe zilnic și momente de relaxare, deconectare, odihnă activă.

Dincolo de neajunsurile generate, școala online a determinat și un salt în ceea ce privește digitalizarea educației. S-a accelerat dotarea școlilor / elevilor cu dispozitive pentru acces la internet, iar cadrele didactice au participat în mare măsură la numeroase cursuri și webinarii pe teme de interes, au utilizat și au creat resurse digitale, îmbogățind baza existentă.

Personal, concomitent cu activitatea desfășurată pe platforma oficială a școlii (Google classroom), am folosit foarte mult grupul clasei de pe WhatsApp și am organizat videoconferințe în aplicația Zoom care permite atât activitățile frontale, cât și cele pe grupe (camere). Astfel, am reușit să integrez în continuare în activitatea didactică tradițională elemente specifice alternativei educaționale Step by step (valorificând experiența acumulată timp de 12 ani în această alternativă), foarte apreciate de către elevi și părinți, așa cum procedam și în perioada anterioară pandemiei.

Am pus accent încă de la început pe asigurarea unei stări de bine a copiilor, considerând-o o condiție pentru o învățare eficientă, o bază pe care se pot construi sisteme de cunoștințe, deprinderi, atitudini, valori. În cadrul întâlnirilor sincron am început mereu cu Întâlnirea de dimineață, elevii având posibilitatea de a se exprima liber, de a-și prezenta Noutățile, de a-și comunica ideile și emoțiile. Am pus accent pe cultivarea optimismului, pe încurajarea și motivarea elevilor pentru activitatea de învățare. De asemenea, am încurajat colaborarea dintre elevi prin organizarea unor activități pe centre și prin propunerea și derularea unor proiecte și studii tematice. La finalul acestor activități elevii și-au prezentat rezultatele, le-am evaluat și au primit feedback și de la colegi (Scaunul autorului).

În același timp, am avut în vedere și tratarea diferențiată a elevilor în funcție de particularitățile individuale, de potențialul și aptitudinile lor. Am organizat suplimentar Clubul de lectură și Clubul de

matematică distractivă.

Aceste activități s-au pliat perfect pe nevoile reale ale elevilor într-o perioadă dificilă și tensionată și au susținut continuarea învățării în Școala de acasă, care tinde să devină o nouă normalitate.

Bibliografie:

<https://www.elearning.ro/centrarea-pe-competentele-cheie-in-educatie>

<https://www.ise.ro/wp-content/uploads/2015/04/Competente-cheie-europene.pdf>

https://ro.wikipedia.org/wiki/Abraham_Maslow

<https://www.educred.ro>

ADAPTAREA – PRIMA LECȚIE ÎN VREMEA PANDEMIEI...

Prof. Georgiana Felicia Stoica, Colegiul Național „Ion Neculce”, București

Prof. Maria Daniela Aronescu, Colegiul Național „Ion Neculce”, București

Adaptarea în accepția științifică reprezintă: „capacitatea unui organism de a se modifica în raport cu schimbările intervenite în condițiile sale de viață și prin care acesta devine apt de a îndeplini funcțiunile sale.”(https://ro.wikipedia.org/wiki/Adaptare_%28biologie%29)

Adaptarea în general a fiecărui individ, indiferent de vârstă și loc de muncă, dar în speță a elevilor și a profesorilor la un nou context, dar și a întregului sistem.

Adaptarea locului de muncă, a casei ca noul loc de muncă, a metodelor, a stilului de viață, a relaționării între colegi, între părinți și profesori, între elevi și profesori ...

Acest eseu are ca punct de pornire experiența personală din perioada învățământului online, așa că vom prezenta câteva aspecte corelate cu relația profesor-elev, atât la nivel liceal, cât și la nivel gimnazial. În egală măsură, vom preciza câteva dintre întrebările ce au apărut ca rezultat al interacțiunii cu elevii preponderent în clasele virtuale și ale căror răspunsuri ar putea îmbunătăți procesul de învățare-evaluare-predare, dacă li s-ar acorda importanța cuvenită de către cei ce sunt factori decizionali.

Dincolo de toate aspectele reglementate prin actele normative existente, considerăm că fiecare cadru didactic trebuie să aibă un set de norme aplicabile în interacțiunea cu elevii, astfel încât procesul de predare-învățare-evaluare să se desfășoare în parametri optimi, cunoscuți încă de la bun început de toți participanții. Cu toate acestea, în situația actuală, putem afirma că întreaga viziune despre sistemul de învățământ ni s-a schimbat și am înțeles, mai mult ca oricând, ce înseamnă necesitatea de a îmbrățișa noi metode de lucru, de interacțiune cu clasa și, la fel de important, de evaluare a acesteia.

În cadrul ultimului an calendaristic, sistemele de învățământ din toată lumea s-au confruntat cu provocarea școlii, în mare parte, exclusiv online și, cum era de așteptat, nu puține au fost limitele acesteia. Deși această variantă a reprezentat, în perioada pandemiei, de departe o alternativă viabilă prin care, cel puțin în mediul urban, nu am pierdut complet contactul cu clasa, cu elevii, au existat numeroase și există numeroase aspecte problematice, care vizează etica oricărui cadru didactic. În acest context social, una dintre atitudinile pe care fiecare persoană le-a îmbrățișat a fost cea a adaptării, iar, la nivelul învățământului, ar trebui să vizeze cele trei componente esențiale: sistemul (nivelul macro), cadrul didactic și beneficiarul educației (la nivel micro).

De aceea, considerăm că la nivel macro adaptarea ar trebui să se realizeze printr-o politică clară, comună, legată de modalitățile prin care elevii să poată fi implicați în cadrul orelor și mai apoi evaluați corespunzător.

În ultimul an, am avut parte de un context cu care educația formală nu s-a mai confruntat vreodată și, începând cu mijlocul lunii martie 2020, singura soluție de continuare a actului didactic a stat sub semnul **adaptării** mijloacelor tradiționale, ce funcționaseră foarte bine în format clasic, în sala de clasă, la cele exclusiv tehnologie, din clasa virtuală.

Acum la un an distanță constatăm componentele de care un cadru didactic are nevoie pentru educația online:

- Activități, adaptarea și susținerea acelor activități care te ajută să transferi cunoștințe și să dezvolti abilități în mediul online;
- Participanți, managementul participanților în timpul cursurilor susținute online;
- Tehnologie, ustensile digitale pe care le ai la dispoziție pentru actul educațional.

Dintre activitățile la îndemână, pe care cu siguranță le utilizam și în formatul fizic, al prezenței în sala de clasă ar fi următoarele:

1. Întrebările

- Descriere: cadrul didactic adresează întrebări deschise în legătură cu materia.
- Utilitate: prin intermediul întrebărilor, cursanții nu simt că îți dorești să-i verifici. De aceea, trebuie să alegi acele tipuri de întrebări care oferă șansa dialogului și a comunicării cu profesorul dar și cu colegii.

2. Folosirea de obiecte / situații cunoscute

- Descriere: cadrul didactic se folosește de obiecte în predare. Chiar dacă obiectele/ situații aparent comune , care par să nu aibă legătură cu materia predată, dascălul poate face legături metaforice între acestea și cunoștințele teoretice.
- Utilitate: se captează atenția, deoarece primul lucru la care se gândesc ei este: „ce va face cu acel obiect?” sau „mi s-a întâmplat și mie situația“.

3. Implicarea cursanților prin intermediul ustensilelor online

- Descriere: cadrul didactic apelează la programe sau website-uri prin intermediul cărora elevii pot lucra colaborativ. (Ex. Mentimeter, Google Docs, Whiteboards).
- Utilitate: folosirea tehnologiei este foarte utilă, deoarece elevii sunt implicați în actul de predare într-un mod creativ.

În ceea ce privește atitudinea elevului, adaptarea ar trebui să conste în implicarea activă în timpul orelor de curs, chiar dacă sala de curs s-a mutat acasă, iar distanța fizică dintre profesor și elev este ușor de observat, deoarece în fața preadolescentului sau a adolescentului nu se mai află doar cadrul didactic și tabla, ci o întreagă lume, care poate fi accesată printr-un singur click. Raportându-ne la experiența cu clasele observate și în anii anteriori, putem afirma că atitudinea celor mai mulți dintre elevii implicați a fost aceeași pe tot parcursul școlii online, ceea ce dovedește că atunci când participă la ore ei se află, de fapt, în fața unei alegeri între implicare sau ignorare, participare sau eschivare, coerență sau superficialitate.

În concluzie, multe dintre problemele școlii online au legătură strânsă cu etica profesională și se pot îndrepta atâta timp cât se va folosi experiența cadrelor didactice implicate direct în acest proces, experiența acestora devenind punctul de pornire a schimbării, modernizării și actualizării sistemului de învățământ.

Bibliografie

https://ro.wikipedia.org/wiki/Adaptare_%28biologie%29

ȘCOALA MEA DE ACASĂ

Profesor Tănăsescu Ortenzia

Profesor Pîrvoaică Tatomirescu Georgiana

Școala Gimnazială „Alexandru Ștefulescu”, Târgu Jiu, Jud. Gorj

Trecerea de la învățarea față în față la învățarea online nu a fost simplă nici pentru noi ca profesori, dar nici pentru elevi și părinți. Înainte de a trece la acest sistem, în cadrul orelor de consiliere, dar și a discuțiilor cu părinții aveam mereu teme privind necesitatea reducerii timpului petrecut în fața calculatorului.

Aproape tot ceea ce făceam înainte de apariția acestei situații a trebuit să se schimbe din temelie. Am pierdut acea interacțiune pe care o aveam cu elevii, acele activități pe care le făceam ocazional împreună. Îmi lipsesc empatia și socializarea cu elevii.

A fost și încă este dificilă experiența predării online. Deși mi-am îmbunătățit cunoștințele digitale, faptul că a trebuit să mă bazez în întregime pe tehnologie pentru a putea să îmi desfășor activitatea nu a fost simplu și consider că mai am multe de învățat pentru a avea lecții mai reușite. De asemenea am devenit mai înțelegătoare, mai tolerantă și mai flexibilă în relația cu elevii mei.

Sistemul educațional românesc nu a fost pregătit pentru un proces educativ de predare online. Învățământul online are o largă aplicabilitate, se pot înlocui metodele clasice de predare cu unele inovative, atractive, ceea ce face ca noțiunile predate să fie mai ușor de înțeles de către unii elevi.

Ca profesor de matematică consider că în predarea online nu am avut aceleași rezultate ca în sistemul fizic. Am scăzut gradul de dificultate al aplicațiilor, a scăzut nivelul de achiziții al elevilor, nici evaluarea nu pot spune că este foarte obiectivă, lipsește o notare eficientă, o testare adecvată.

Predarea online se bazează mult pe comunicare. Aplicarea cunoștințelor este greu de verificat de profesorul care nu are elevul în față și nu îi vede caietul sau momentul în care elevul dă un test.

Mi-am desfășurat orele pe Zoom, deoarece oferă o interacțiune video cu elevii și o transmitere ușoară a materialelor de lucru. Am avut dorința de a-i ajuta pe elevi, dar acest tip de comunicare nu are eficiența celei fizice, nu pot fi înțelese noțiunile tot atât de bine ca în sala de clasă. În timpul orelor online a fost dificil să identific elevii care au nevoie de sprijin suplimentar, elevii cu dificultăți de învățare. De asemenea, în timpul orelor online este dificil să ai un control permanent, o eficiență foarte mare, existând factori perturbatori: un semnal slab la internet, cu întreruperi, elevii nu pot fi permanent supravegheați de profesor (opresc camera, nu participă la ore).

Am constatat că și elevii au păreri împărțite în ceea ce privește învățarea online. Unii au fost fericiți că au putut participa la ore de acasă, pentru ei a fost mai comod astfel. Alții susțin că au câștigat timp, deoarece îl pierdeau pe traseul casă-școală. Având și o clasă de a-VIII-a am constatat că o mare parte din elevii acestei clase susțin că sistemul online le oferă timp mai mult pentru a se pregăti la disciplinele de examen.

Nu există școală online perfectă, dar am încercat să le formez elevilor un minim de competențe. Pentru un învățământ online de calitate trebuie să determinăm elevul să devină mai responsabil decât în cazul învățării față în față, lucru care nu este foarte simplu. Am observat că elevii care aveau înainte rezultate slabe la școală se descurcă mai greu online, asimilează mai greu cunoștințele dacă nu au un sprijin în cadrul familiei.

Consider că acest sistem de învățare online trebuie să alterneze cu învățarea față în față și nu trebuie să devină un înlocuitor al învățării în clasă. Cele două modalități trebuie combinate pentru un învățământ de bună calitate. Orele desfășurate în clasă pot fi mai atractive, mai captivante folosind platformele educaționale. Dacă toți elevii dispun de tehnologie se poate face doar predarea cunoștințelor noi la clasă, iar aplicațiile să se facă în sistem online.

Consider că în cadrul învățării în clasă comunicarea profesor-elev este mai bună, evaluarea este mai obiectivă, feedback-ul e mai rapid, pot observa în timp optim punctele lor tari și slabe. În cadrul orei fizice elevii comunică mai bine, interacționează continuu și obțin răspunsuri mai repede la întrebările lor. Printr-o interacțiune față în față consider că pot ajuta elevii să își crească respectul de sine și încrederea în propriile forțe.

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ.

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

Profesor învățământ primar Uzuru Domnica

Școala Primară Corobăi, structură a Școlii Gimnaziale Ion Vîlceanu

Localitatea Drăgotești

„Școala de acasă, casa de la școală...” Încep prin a dezvolta mai mult această sintagmă, deosebit de amplă. De nenumărate ori, pentru mine, în primii ani de învățământ acest lucru se concretiza în modul în care abordam viața de zi cu zi, școala luându-mi cea mai mare parte din timp. Fiind la început de drum căutam informații pe internet, citeam tot felul de proiecte de lecții din cărți de specialitate, încercam să fiu perfecționistă, să ies din tipare, să folosesc diverse metode interactive cu elevii la clasă.

Cei care lucrează în domeniu cunosc ce presupune profesia de cadru didactic, că implică o serie de responsabilități, roluri, deziderate, calități, competențe, care fac să se distingă de multe alte profesii ale căror “obiect” al muncii este omul. Ghidându-mă după aceste deziderate, nu îmi impuneam limite de timp, pierzând aproape toată ziua căutând pe internet, decupând, adaptând modele de fișe pentru elevii de la clasă. O mare parte din salariu o cheltuiam pentru materialele necesare pentru decorarea sălii de clasă, cu listarea fișelor de lucru, a materialelor didactice pentru desfășurarea diverselor jocuri didactice. Cu trecerea timpului, îmi dădeam seama tot mai mult că școala era și ”acasă”, tot timpul meu liber fiind valorificat în favoarea job-ului.

Schimbarea a venit o dată și cu experiența acumulată la catedră. “Dimensiunile competenței profesionale cadrului didactic sunt:

- Competența de specialitate care cuprinde trei capacități principale: cunoașterea materiei, capacitatea de a stabili legături între teorie și practică, capacitatea de înnoire a conținuturilor în consens cu noile achiziții ale științei domeniului;
- Competența psihopedagogică ce rezultă următoarelor capacități: capacitatea de a cunoaște elevii și de a lua în considerare particularitățile de vârstă și individuale la proiectarea și realizarea activităților instructiv-educativ.
- Competența psihosocială și managerială presupune capacitatea de a organiza elevii în raport cu sarcinile instruirii, de a stabili relații de cooperare, un climat adecvat în grupul de elevi și de a soluționa conflicte.”(<http://tribunainvatamantului.ro/cadrul-didactic-un-profesionist-in-sistemul-de-invatamant/>)

Astfel, am reușit să creez limite cât mai realiste între viața profesională și cea personală, încercând să:

- îmi prioritizez sarcinile de lucru, scriindu-mi în agendă o listă cu evenimentele la care doresc să particip în viitor, fără a mă încărca inutil;
- îmi setez o listă de obiective pentru o zi de școală și mă țin de aceasta, fără a depăși timpul alocat;
- mă gândesc care sunt lucrurile cu adevărat importante pe care le pot face, atât la școală, cât și acasă și îmi focalizez atenția pe acestea, fără a-mi ocupa timpul cu lucruri inutile;
- încerc să rezolv sarcinile care sunt urgente și importante pentru dezvoltarea mea profesională și personală.

Decizia de a muncii peste program sau de a muncii în plus, adesea fără o motivație financiară suplimentară, poate veni din dorința de a avansa mai repede profesional, pe de o parte, sau din nevoia de a-și păstra job-ul, mai ales în conflictul economic, actual. Nu în ultimul rând există persoane pentru care job-ul este cel mai important aspect din viața de zi cu zi. Când vorbim despre învățământ este și mai dificil, deoarece lucrăm cu minți de copii, iar asta ne face să ne simțim mai responsabili, mai implicați în munca de zi cu zi a job-ului nostru.

Încercați să țineți cont că serviciul este doar o parte foarte importantă din viața noastră, nu cea mai importantă. Cu toate că aceasta tinde să preia și să consume o mare parte din timpul nostru, trebuie să găsim un echilibru între carieră și viața privată, care să ne ferească de stresul de la serviciu și să ne permită să ne bucurăm de viața personală.

Bibliografie:

1. <http://tribunainvatamantului.ro/cadrul-didactic-un-profesionist-in-sistemul-de-invatamant/>
2. <https://www.hipo.ro/locuri-de-munca/vizualizareArticol/1393/Work-life-balance:-Echilibrul-dintre-viata-personala-si-cea-profesionala>

INOVARE ȘI REFORMĂ ÎN SISTEMUL ROMÂNESC

Profesor: Vasluianu Sorina Elena
Liceul Pedagogic „Matei Basarab”, Slobozia

Profesor: Vasluianu Bogdan
Colegiul Național „Mihai Viteazul”, Slobozia

Într-o perioadă în care învățământul românesc se confruntă cu noi provocări, profesorul se descoperă prins în postura de a transforma procesul didactic într-unul cu beneficii de lungă durată. Închiderea temporară a școlilor, pune sub semnul întrebării predarea și învățarea. Poate profesorul profita și adapta „stilul Corona” contextului educațional? Poate extrage efecte pozitive pentru elevii săi? Virusul a încetinit sau a accelerat învățarea?

Cert este că întreaga perioadă a determinat o regândire atât a valorilor care ghidează profesorul, cât și a întregului sistem educațional. Astfel, pentru cadrul didactic devin prioritare:

- suportul acordat elevilor;
- predarea într-o manieră distinctă;
- efortul depus pentru propria formare.

Ca în toate domeniile, și în cel educațional soluția „școlii de acasă”, școala online a fost salvatoare. Deci, digitalizarea a cuprins și sistemul de învățare, noile tehnologii folosind la realizarea materialelor de predare-evaluare, profesorul devenind „managerul”, cel care ghidează elevul în platforma digitală, dar și cel care dă startul către nou, către ceva necunoscut. Lui îi revine rolul major de a facilita trecerea de la sala de clasă la ecranul calculatorului. În aceste context, suportul acordat elevilor se bazează pe crearea unei atmosfere „digitalizate” corespunzătoare caracteristicilor psihice ale acestora. Punând accent și dezvoltând valori precum: flexibilitate, compasiune, empatie, autoritate, profesorul poate deprinde elevii cu capacitatea de a face față dificultăților și schimbărilor, de a fi curioși, și nu anxioși în legătură cu tot ceea ce li se întâmplă nou în viață.

Astfel, nu doar orele de consiliere și orientare trebuie centrate pe activități ce prevăd autocunoașterea, ci și orele obișnuite de curs. Orice disciplină poate cuprinde dincolo de tematica de specialitate și exerciții prin care învățarea devine activă și intensă. De exemplu, un moment de reflecție poate fi constituit în felul următor:

-desenează propria palmă pe o foaie A4; scrie în mijlocul palmei o teamă, un moment tensionat prin care ai trecut; pe fiecare deget vei nota câte o acțiune pe care ai realizat-o în momentele în care teama respectivă a existat în sufletul tău; de-a lungul fiecărui deget, vei nota un număr de la 1 la 10 în funcție de gradul în care ai fost mulțumit de acțiunea respectivă.

-cu ajutorul programului Mentimeter, elevii pot răspunde la întrebările: Cum mă simt astăzi? Care sunt temerile mele?

Este foarte important ca accentul să se pună pe brainstorming, în special la începutul orei pentru a se crea o atmosferă ocrotitoare, pozitivă, un mediu care să le permită elevilor să se simtă în siguranță. Pornind de la această atmosferă exterioară, dezvoltarea abilităților de viață, dezvoltarea interioară a elevului se pot realiza mult mai ușor. Fără aceste abilități, procesul de transmitere a unor informații nu se va realiza cu succes.

Așadar, schimbările profunde și rapide ce caracterizează lumea de astăzi impun formarea unor abilități de viață independentă la elevi, deprinderi care le vor permite integrarea în comunitatea din care fac parte, participarea la viața socială într-un mod care să-i valorizeze și să-i satisfacă, în concordanță cu normele și valorile individuale și sociale. Adaptarea și deschiderea față de schimbare, valorificarea critică a informațiilor și acceptarea diferențelor, a diversității reprezintă principalele valori constituente în formarea tânărului de mâine.

Bibliografie:

- 1.Ciolan Lucian- „Proiectarea temelor integrate în cadrul curriculum-ului la decizia școlii”, în revista „Învățământul primar” nr. 1-2, 1999
2. Josan, Simona, „Lecții de management și calitatea educației” , „Tribuna învățământului” nr.649, 2005
3. „Perspective interdisciplinare în învățământul românesc” (studii de specialitate), Botoșani, 2004
4. „Tribuna învățământului” nr. 884, 2007
5. www.edu.ro/index.php/articles/c356

ȘCOALA DE ACASĂ SAU CASA DE LA ȘCOALĂ? – EXPERIENȚE PROPRII

*Educatore Zai Maria-Natalia,
Grădinița cu Program Prelungit „Degețica”, Cluj-Napoca*

„Școala de acasă sau casa de la școală ? ”- o întrebare potrivită pentru orice dascăl implicat și devotat sistemului de învățământ, dar la fel de adecvată pentru orice elev/ preșcolar.

Ne confruntăm tot mai mult în ultima perioadă cu predatul online, cu activități online, asincron sau sincron. Eu sunt educatoare la grupa mijlocie, la o grădiniță frumoasă din Cluj-Napoca și din experiența personală, pot spune că am învățat foarte multe lucruri noi în pandemie. Am încercat să ne adaptăm acestui stil de predat- online, deși pentru învățământul preșcolar este foarte dificil, iar noi, cadrele didactice nu am fost pregătite pentru asta.

Am fost plăcut surprinsă de interacțiunea copiilor, de participarea în număr mare la activități, de interesul acordat zilnic tuturor activităților sincron sau asincron, de rezolvarea „temelor” și postarea lor pe platformă. Iar atunci mi-am dat seama că totul se datorează bazelor puse în grupa mică, de implicarea mea ca și educatoare, dar și a părinților, deoarece, da, este nevoie să educăm și părinții, nu doar preșcolarii.

Părinții trebuie văzuți ca niște parteneri educaționali, iar colaborarea școală-familie a asigurat mereu buna dezvoltare a copilului în toate ariile sale. Educația părinților nu vizează schimbarea valorilor cu care operează familia, ci ea încearcă să crească, la toți membrii comunității, competențele și abilitățile educative. Scopul educației părinților este să sprijine părinții să-și dezvolte priceperile parentale și încrederea în propriile forțe și să îmbunătățească capacitățile lor de a îngriji și sprijini propriii copii. În același timp, educația părinților este o formă de interacțiune umană bazată pe schimbul de idei, experiențe și modele parentale. Deși vorbim de multe ori despre școala părinților, educația părinților este mai mult decât o simplă școală. Părinții se formează împreună și învață să se descopere pe ei, ca persoane care se pot schimba în relațiile cu proprii copii, iar educatoarea nu face altceva decât să completeze această relație, pentru binele copiilor. Iar faptul că, în urmă cu un an, am pus bazele acestei colaborări grădiniță-familie, s-a văzut în perioada de predare online. Părinții s-au dovedit a-mi fi reali parteneri, iar acasă a devenit ca o grădiniță, la fel cum înainte, grădinița a fost ca o casă caldă și primitoare pentru fiecare copil.

Implicarea părinților în educație îmbogățește calitatea relațiilor interindividuale în comunitate iar lucrul cu părinții amplifică rezultatele obținute în activitățile socioeducative desfășurate cu copiii în

școală sau în alte instituții educaționale. Educația părinților ajută enorm cadrul didactic și favorizează emanciparea adultului și a copilului în interdependență și activează autonomia, îmbogățește personalitatea, încurajează maturitatea prin dezvoltarea responsabilităților sociale.

Colaborarea cadre didactice-părinți, pentru binele copiilor, trebuie să înceapă încă de la grupa mică, la fel cum a fost și în cazul grupei mele. Transformarea părinților în reali parteneri ai actului educațional poate fi realizată prin oferte inedite ce pot fi adaptate la specificul fiecărei grădinițe, a fiecărei grupe. Activitățile îi pot surprinde pe părinți prin noutatea lor și redefinea rolului lor ca părinte. Drept exemple pentru acest tip de activități pot servi: sărbătorirea zilei grădiniței fizic sau online, zi în care copii își invită părinții la grădiniță și le dedică un program special, Ziua Mamei sau Ziua Tatălui, în care sunt invitați părinții la școală și li se dedică un program special, activități distractive sau concursuri la care participă copiii, părinții și cadrele didactice, momente de valorizare reciprocă, cadre didactice, părinți și copiii în cadrul unei întâlniri („Ziua fără NU !”), activități de genul „Școala altfel”, excursii la care participă elevii, cadrele didactice și părinții. Aceste activități ar trebui să urmărească crearea unui cadru care să faciliteze socializarea copiilor și adulților. Participanții au ocazia să discute, într-un cadru nonformal (curtea grădiniței, sala festivă, sala de sport), problemele cu care se confruntă în educația copilului, în relația părinte-copil -grădiniță. În cadrul acestor întâlniri vor fi încurajate discuțiile deschise, la care să poată asista sau interveni inclusiv copiii.

Iar acum, când am avut ocazia să ne dovedim eficiența colaborării, mărturisesc că am fost profund impresionată de implicarea activă a părinților și copiilor, în mediul online.

Bineînțeles, că în orice clasă sau grupă de copii, vor exista mereu și câțiva părinți care să nu se implice la fel de mult ca și ceilalți. Oricâte eforturi ar depune educatoarele pentru a crește eficiența comunicării cu părinții, vor fi întotdeauna câțiva părinți care nu se prezintă niciodată la ședințe fizic sau online pe platformă, nu pot fi găsiți la telefon și returnează rar orice mesaj care le-a fost trimis. Aceștia sunt, în general, părinți demotivați, „foarte ocupați”, care, în trecut, au avut experiențe nu tocmai plăcute cu cadrele didactice, etc. Nu trebuie abandonat, ci continuat cu dat telefoane, trimis mesaje sau (..) trimise scurte „rapoarte” lunare despre activitățile copilului. În principal, trebuie să fim cât se poate de pozitivi, să subliniem calitățile copilului și aprecierea pentru persoana lor, ca părinte,. astfel se va lega o legătură de colaborare sinceră. Toate acestea duc la o „școală ” bună și acasă, o continuitate, dar și la o grădiniță, un mediu, un loc, unde copiii să se simtă ca acasă, deoarece părinții în colaborare perfectă cu educatoarea sunt cei care fac să fie simple și plăcute ambele variante.

Actorii implicați în acest demers educațional sunt atât cadrele didactice, cât și copiii, părinții, iar ca totul să decurgă așa cum se impune, trebuie trasate niște limite sănătoase între viața profesională, dar

cea personală, a fiecăruia. Atâta timp cât există armonie în viața privată, va fi și eficiență în viața profesională, și invers.

Optimismul și ambiția m-au caracterizat mereu, iar atâta timp cât am avut pace în interior, am avut și inspirație, am avut și rezultate profesionale cu preșcolarii, am avut reușite . Nu trebuie să ne tulbure nimic din viața personală și să lăsăm să afecteze în vreun fel viața profesională. Trebuie să fim mereu pozitivi și veseli, deoarece asta transmitem și copilașilor.

Bibliografie:

1. manuale.edu.ro - „Ghid de bune practice pentru orele de consiliere și orientare”, Târgu-Mureș, 2019
2. „ Dezvoltare personală ”, Manuela Ciugudean

SECȚIUNEA III

ÎNVĂȚAREA DE ACASĂ ÎN PERIOADA DE PANDEMIE

-PLATFORMA ZOOM ȘI GOOGLE CLASSROOM-

prof.dr.ing. Anca Borgovan-Cuță

Liceul Tehnologic Auto, Craiova

În această perioadă fără precedent din istoria modernă a omenirii, una din problemele majore a fost generate de imposibilitatea realizării educației face to face. Această perioadă de criză fără precedent ne îndeamnă să ne antrenăm mușchii, să rezolvăm probleme, să găsim soluții și să ne deschidem mintea nu atât în beneficiul personal, cât al celui al alt. Închiderea școlilor a ridicat o nouă problemă – cum recuperăm atâtea ore pierdute?

Și aici vine răspunsul – nu trebuie să recuperăm nimic, pentru că mediul online ne permite să avem același ritm și să transmitem același flux de informații ca și când am fi la școală. Am citit zilele trecute pe undeva că trăim o perioadă în care realizăm că internetul nu ar trebui să fie un lux, ci o necesitate. Astfel, cel puțin la noi în țară, profesorii, uniți într-un efort colectiv unic, s-au mobilizat și cumva, majoritatea elevilor au avut acces la toate informațiile, iar procesul educativ s-a putut desfășura fără prea mari sincope. Să nu uităm ca de fapt statul a făcut mult prea puțin pentru bunul mers al școlii românești.

În cadrul Liceului Tehnologic Auto, Craiova, încă de la începutul pandemiei, profesorii au lucrat cu elevii pe platformele ZOOM, respective EDUS, iar ulterior, când aceștia au solicitat bani, s-a trecut pe Google Classroom.

Vreau să mai menționez faptul că folosirea acestor platforme a fost o măsură adoptată la nivelul întregii școli în care predau eu, iar lecțiile decurg astfel:

- la nivelul liceului, s-a făcut un orar adaptat numărului de clase din fiecare ciclu per profesor;
- elevii își cunosc orarul de lecții online și intră la fiecare oră pe baza codului personal Zoom al fiecărui profesor și respectivei discipline;
- după lecția online, eu trimit temele pe pagina de Google Classroom a fiecărei clase.

Voi încerca să amintesc câte ceva despre aceste platforme.

Astfel, ZOOM este o platformă de conferințe video la care pot participa până la 100 de persoane. Câteva dintre funcționalitățile aplicației sunt trimiterea de mesaje și de fișiere de orice tip, dar funcția mea preferată este *screen share*-ul. Ceea ce trebuie să facă atât elevii, cât și profesorii, este să își instaleze aplicația Zoom de pe pagina oficială, <https://zoom.us>. În continuare, fiecare își va crea un cont personal

și de aici începe adevăratul proces pentru profesor. În primul rând, este important să se cunoască codul personal sau *Meeting ID*-ul pentru că, prin intermediul acestuia, elevii se vor putea conecta cu profesorul respectiv. După ce se intră în contul personal, codul se găsește la setări, în secțiunea *Personal Meeting Room*.

O recomandare pe care pot să o fac în cazul în care codul personal nu a ajuns decât la anumiți elevi este să se debifeze opțiunea *Require a password*. Existența unei parole îngreunează procesul de intrare în conferință, așa că cel mai ușor este ca elevii să intre, pur și simplu, cu ID-ul profesorului.

Există multiple posibilități de coordonare a discuției, iar cele mai importante sunt:

- posibilitatea de a schimba vizibilitatea camerei
- posibilitatea de a schimba accesul la microfon (dacă fără cameră putem face o lecție interactivă, fără audio e imposibil).

Pentru a porni o conferință, se apasă linkul *Host a meeting* din stânga, sus, unde există 3 opțiuni – fără video, cu video sau *screen share only*, adică elevii vor vedea strict ecranul laptopului, nu și profesorul. Recomand cu video și folosirea ulterioară a *screen share*-ului.

Dacă aplicația nu este instalată, se va descărca automat. Profesorului nu îi rămâne decât să o instaleze și să o deschidă.

În bara de jos sunt diverse opțiuni – chat (care e activă în partea din dreapta a ecranului), înregistrarea conferinței (eu o folosesc în caz că simt nevoia să revin asupra unor lucruri). Și administrarea participanților e importantă – un fel de listă de prezență în care vedem și setările fiecărui elev în ceea ce privește accesul la cameră sau la microfon (tot în partea dreaptă) .

Există un risc – dacă sunt prea mulți participanți într-o conferință, pot vorbi unul peste celălalt dacă nu se organizează. Elevii mei au prevenit acest lucru și au găsit următoarea soluție – toți și-au închis microfoanele, pornindu-le în momentul în care doreau să aibă o intervenție punctuală.

O altă funcție importantă și fără de care nu mi-aș putea desfășura lecțiile normale este *screen share*-ul. Prin aceasta, participanții au ocazia să urmărească ecranul laptopului gazdei (în acest caz, al profesorului, care alege ce tab sau document dintre cele pe care le are deschise pot vedea elevii). Eu folosesc prezentări Powerpoint sau documente Word în care iau notițe de la elevi, urmând ca ei să scrie aceleași lucruri în caiete.

O altă platformă pe care o utilizăm acum, este Google Classroom. Google Classroom este un serviciu web gratuit, dezvoltat de Google pentru școli, care își propune să simplifice crearea, distribuirea și clasificarea sarcinilor într-un mod care să nu implice hârtia. Scopul principal al clasei Google este de a eficientiza procesul de partajare a fișierelor între profesori și elevi.

Google Classroom combină domeniul Google pentru crearea și distribuirea temelor, documentele, foile de calcul și prezentările Google pentru scriere, Gmail pentru comunicare și Google Calendar pentru programe. Elevii pot fi invitați să se înscrie la o clasă printr-un cod privat, sau importați automat dintr-un domeniu școlar. Fiecare clasă creează automat un folder separat în domeniul utilizatorului respectiv, unde elevul poate trimite lucrări pentru a fi notat de un profesor. Aplicațiile mobile, disponibile pentru dispozitivele iOS și Android, permit utilizatorilor să facă fotografii și să le atașeze la teme, să partajeze fișiere din alte aplicații și să acceseze informații offline. Profesorii pot monitoriza progresul pentru fiecare elev, iar după ce îi notează pe elevi, profesorii pot lăsa comentarii private pe baza temei.

Google Classroom acceptă multe sisteme de notare diferite. Profesorii au opțiunea de a atașa fișiere la o temă pe care elevii le pot vedea, edita sau obține o copie individuală. Elevii pot crea fișiere și apoi le pot atașa la temă dacă o copie a unui fișier nu a fost creată de către profesor. Profesorii au opțiunea de a monitoriza progresul fiecărui elev în cadrul temei unde pot face comentarii și pot edita. Temele predate pot fi evaluate de către profesor și trimise înapoi cu comentarii pentru a permite elevului să revizuiască tema și să o retrimită. Odată notate, temele pot fi editate numai de către profesor, cu excepția cazului în care profesorul retrimite tema înapoi manual.

Anunțurile pot fi postate de către profesori în fluxul clasei, care pot fi comentate de elevi, permițând comunicarea în două sensuri între profesor și elevi. Studenții pot posta, de asemenea, în fluxul clasei, dar nu vor avea o prioritate la fel de mare ca postarea unui profesor și pot fi moderați. Mai multe tipuri de media din produse Google, cum ar fi videoclipuri [YouTube](#) și fișierele Disc Google pot fi atașate la anunțuri și postări pentru a partaja conținut. Gmail oferă, de asemenea, opțiuni de e-mail pentru profesori pentru a trimite e-mailuri la unul sau mai mulți elevi din interfața Google Classroom. Classroom poate fi accesat pe web sau prin aplicațiile mobile Android și iOS Google Classroom.

Classroom le permite profesorilor să arhiveze cursurile la sfârșitul unui an. Când un curs este arhivat, acesta este eliminat de pe pagina de pornire și plasat în zona Clase arhivate pentru a ajuta profesorii să își organizeze clasele actuale. Când un curs este arhivat, profesorii și studenții îl pot vizualiza, dar nu vor putea să facă modificări până la restaurarea acestuia.

Trebuie menționat și faptul că spre deosebire de serviciile pentru consumatori Google, Google Classroom, ca parte a G Suite for Education, nu afișează reclame în interfața sa pentru elevi, administratori și profesori, iar datele utilizatorilor nu sunt preluate sau utilizate în scopuri publicitare.

Aceste 2 platforme analizate anterior, reprezintă doar o mica parte din toate platformele utilizate de către profesorii români, pentru care interesul elevului a contat mai mult decât orice.

Oricât de dificil a fost și mai este încă, profesorii au reușit să se adapteze, să își folosească resursele proprii pentru a-și desfășura activitatea educațională.

BIBLIOGRAFIE

1. https://en.wikipedia.org/wiki/Google_Classroom

FAMILIA CA PRIM MEDIU DE DEZVOLTARE A COPILULUI

Profesor Consilier Școlar, Petruța Marinela Crăciun

„Centrul Județean de Resurse și Asistență Educațională” Dâmbovița - Târgoviște

I. FAMILIA CA PRIM MEDIU DE DEZVOLTARE

În dicționarul de psihologie, Paul Popescu-Neveanu definea astfel familia: „FAMILIE, în pofida extremei varietăți structurale — de origine istorică — sau culturală —, nota proprie a familie, ca instituție socială avînd la bază alegerea reciprocă a partenerilor maritali este de a asigura reproducerea speciei, în condiții socioculturale determinate. Astfel, conform definiției lui CI. Levi-Strauss, familia este un grup care își are originea în căsătorie, fiind alcătuit din soț-soție și copiii născuți din unirea lor (grup căruia i se pot adăuga și alte rude), pe care-i unesc drepturi și obligații morale, juridice, economice, religioase și sociale (inclusiv drepturi sau interdicții sexuale). Ca grup social întemeiat pe alegerea reciprocă a partenerilor maritali, cu roluri și statute precise asociate membrilor lui, apoi având obiceiuri, țeluri și aspirații comune, și în cele din urmă (dar nu ca importanță) asigurînd creșterea progenerurii, componentele psihologice personale și interpersonale joacă un rol deosebit în funcționarea familiei. I. J'robleniello afirma că esențial e de cine depind întemeierea și reușita familiei iar mai departe, pe plan macrosocial, procesele demografice, formarea tinerei generații și a viitorilor cetățeni și membri adulți ai societății, constau în criteriile valorice personale de selecție a partenerilor maritali, în acordul interpersonal al cuplurilor, în coeziunea grupului în fața obstacolelor și a frustrațiilor, în climatul afectiv și moral pe care-l asigură copiii, în capacitatea de a le transmite în mod adecvat acestora obiceiuri, cunoștințe și norme de comportare, precum și în a le forma trăsături importante ale viitoarei personalități. Toate aceste probleme psihologice și multe altele de același gen au generat o problematică de cercetare vastă și diversă (ajunge să amintim că psihanaliza își trage originea din aceste probleme), în care, de regulă, psihologul s-a întâlnit cu antropologul, sociologul, demograful etc.”

<<Familia este „un grup de indivizi uniți prin legături transgeneraționale și interdependente privind elementele fundamentale ale vieții” (Dorot și Parot, 1999). Ea este unicul grup social caracterizat de determinări naturale și biologice, singurul în care legăturile de dragoste și sangvinitate capătă o importanță primordială.>> afirma Elena Bonchis în lucrarea sa („Psihologia copilului”, 2004).

Tot această autoare preciza despre familie, ca factor important al dezvoltării copilului: <<În constelația factorilor determinanți ai evoluției individului, familia ocupa un loc central dovedindu-se că „diferitele însușiri morale ale copilului cum ar fi inițiativa și fermitatea în acțiuni, curiozitatea și sociabilitatea, spiritul critic și autocritic, independența depind de o serie de trăsături pe care le are familia în care trăiește copilul” (Rudica, 1977). Mediul familial este unul afectiv și protector în măsura în care răspunde trebuințelor copilului atât de natura fiziologica cât și de natura spirituală, ea reprezentând astfel pentru copil un univers afectiv, social și cultural, care formulează cerințe, manifestă atitudini ce au consecințe durabile asupra personalității în formare.>>

Familia ca grup social a fost dintotdeauna influențată de contextul mai larg cultural, social, economic, politic al societății în care s-a constituit. Unele dintre aceste influențe au fost mai puternice, altele mai puțin vizibile ca efect direct asupra familiei. Familia prin natura ei reunește membri care au stataturi și roluri diferite, determinate atât de factori externi familiei, cât și de factori interni. Acest schimb natural între exteriorul și interiorul familiei face ca substanța raporturilor familiale să capete configurații diferite în funcție de caracteristicile societății în care trăiesc, dar și de modul de receptare a vieții în comun de către fiecare membru în parte.

Stereotipurile de gen au fost întotdeauna strâns legate de etapa de dezvoltare a societății. Analiza lor se raportează în mare măsură la statutul bărbatului și al femeii în societate, la statutul căsătoriei în societate, la statutul relației afective dintre cei doi, la statutul copilăriei și copilului în interiorul familiei. Fiecare dintre acestea au cunoscut schimbări de-a lungul timpului care s-au reflectat puternic în metabolismul relațiilor dintre membrii familiei, dar și în modul în care drepturile și responsabilitățile au fost „distribuite” între aceștia.

Lucrările de specialitate în domeniul sociologiei familiei au încercat să surprindă evoluția statutului femeii și bărbatului de-a lungul istoriei societății și să identifice dinamica lor și în funcție de evoluția istorică a familiei.

II. ROLURILE FUNDAMENTALE ALE FAMILIEI

Fiecare dintre cei doi părinți își pune amprente specifice asupra copilului lor; <<”primul mediu al copilului după naștere se limitează la mama, care e totul pentru el. Copilul depinde în asemenea măsură de mama, încât fără îndoială că se diferențiază de ea cu greutate, iar mama o ia numai treptat în ochii lui aspectul unui obiect precis și definit, pe măsură ce copilul își dă seama că se deosebește de dânsa” (Berge, 1965, apud Dumitriu, 1973, p.71). >> preciza E. Bonchis.

Mama este persoana ce realizează contactul fizic și psihic cel mai prelung cu copilul; el se raportează permanent la ea, iar ea este cea care îi acordă întreaga atenție și preocupare, pe o perioadă de timp (de preferat, cât mai prelungă, în favoarea bunei dezvoltări – evoluții a copilului), uneori cu riscul de a afecta relaționarea în cuplul din care face parte (în special pe o perioadă de câteva luni de la naștere).

E. Bonchiș susține: „Privitor la raportul mamă-copil, Sullivan descoperă o serie de caracteristici importante printre care:

- Empatia ca legătură emotivă specifică pe care se sprijină raporturile copilului cu o altă persoană importantă, mama sau doica. Aceasta relație apare foarte devreme și se bazează pe expresiile de aprobare sau dezaprobare, mulțumire sau nemulțumire pe care mama le afișează;
- Prototaxia prin care copilul intuiește în mod primitiv obiecte și situații dar care la început sunt difuz delimitate, această experiență prototaxică nu este comunicabilă și nici nu se fixează în conștiință – spune Sullivan;
- Parataxia care implică dispariția nediferențierii și apariția capacității de discriminare între sine și lumea înconjurătoare;
- Anxietatea care își are originea într-o situație care a provocat neplăcere și este transmisă pe calea empatiei, copilul își pierde starea de „euforie”. De subliniat este că tensiunea anxietății existentă la persoana care îngrijește copilul induce anxietatea de sugar.>>

M.J. Rosenthal ne-a enumerat următoarele „tipuri de mamă”:

- mama rigidă controlatoare;
- mama protectoare infantilă;
- mama excesiv de ambițioasă;
- mama pedepsitoare;
- mama denegratoare;
- mama părtinitoare;
- mama slabă și indiferentă;
- mama supraîndulgență;
- mama sănătoasă psihic și educativ adecvată.”

Mihaela Ionescu susține: „Modul de distribuție a rolurilor între părinți confirmă, din punctul de vedere al dimensiunii de gen, caracteristicile unei familii preponderent tradiționale, în care mamei îi revin în special rolurile domestice în sens generic, prin acestea înțelegând pe lângă activitățile gospodărești și

cele ce privesc educația copilului (luarea deciziilor referitor la educația copilului, participarea la ședințele cu părinții, controlul sau ajutorul în efectuarea temelor pentru acasă s.a.), precum și „purtătorul” dimensiunii expresiv-emoționale a rolului de părinte (confident, sprijin afectiv). Mama apare ca principal suport și factor de referință în comunicarea copiilor în familie.”

<<Tatăl înseamnă pentru copil dragoste și siguranță pentru mama și prin aceasta și pentru el pentru că, așa cum sublinia P. Osterrieth (1973), „mama va fi o mamă adevărată, acceptantă, securizantă, valorizantă, senină și binevoitoare, disponibilă pentru copil în măsura în care ea are un soț bun” (p.125)>> susținea E. Bonchiș.

Cât despre celălalt părinte – tatăl, <<Pentru cei mai mulți copii tatăl este un personaj plin de prestigiu, de autoritate și de forță, inspirând teamă și atracție. Cu cât un tata își petrece mai mult timp cu copilul, cu atât acesta îl va admira mai mult, inspirându-i încredere pentru că - așa cum spune R. Vincent – „el este cel care-l aruncă pe copil în sus și îl prinde din zbor și copilului nu-i e frică. El conduce mașina și el mănuieste securea când taie bușteni, el înoată până la insulă și tot el îl poartă pe copil în brațe când acesta este obosit” (1972, p.128).>> după cum ne spunea E. Bonchiș.

Schimbările social economice determină schimbări și la nivelul rolului parental de tată: <<Modificările care au avut loc în relația tată-copil în special în a doua jumătate a secolului XX au determinat ca această relație să se subsumeze din ce în ce mai mult unei logici statutare și din ce în ce mai mult unei logici rațional-afective (Stanciulescu, 1997), metafora „tatălui-cal” exprimând foarte bine această stare de lucruri, tatăl devine egal cu copilul, acesta nu de puține ori „dictează” regulile jocului, inițiază jocuri în care tatăl trebuie să se implice, ba mai mult îi reproșează că nu le cunoaște pe toate.>> - E.Bonchis.

R. Vincent a delimitat următoarele tipuri de „tați”:

- tatăl dominator;
- tatăl tiran;
- tatăl prieten;
- tatăl bomboană;
- tatăl demisionar.

<<Autoritatea care de regulă este legată de prezența tatălui în familie este una care din ce în ce mai mult se supune unei legături afective cu copilul, „o autoritate care se obține în mod cert cu un consum mai mare de timp și de energie și care este mai fragilă, putând fi repusă oricând în discuție, dar care aduce cu tot atâta certitudine cu un profit personal important deținătorului”, adică copilului” (Stanciulescu, 1997, p.119)>> susținea Elena Bonchiș.

Mihaela Ionescu preciza în lucrarea ei că << Singurul aspect care confirmă ideea unui „declin al paternității”, specific familiilor moderne, este faptul că inclusiv autoritatea de control și cea de decizie aparțin, în general, tot mamei. Aceasta, pe lângă înscrierea tatălui în portretul tradiționalist al unei angajări limitate în raporturile expresiv/emoționale cu copilul. Din această carență de implicare paternă derivă și faptul că aspirația copiilor de a primi mai multă atenție, afectivitate, înțelegere se orientează cu prioritate spre tată.”

În esență, „Dacă din perspectiva tradițională a familiei valoarea centrală este autoritatea, iar din perspectiva modernă valoarea centrală este cooperarea, din datele obținute în urma desfășurării anchetei se poate spune că există o vizibilă tendință de adoptare a unor decizii în comun sau de solidaritate în exercitarea anumitor roluri între mama și tata (precum aplicarea sancțiunilor negative sau pozitive). Atât elevii, cât și mai ales, părinții afirmă că la luarea hotărârilor în problemele care îl privesc pe copil, participă și acesta. Totuși, sunt mai puține cazurile în care ambii părinți pedepsesc frecvent copilul decât cele în care doar un părinte își asumă constant această sarcină. Dar părinții optează mai des pentru imaginea sinergiei parentale în cazul recompenselor.”, după cum afirma Mihaela Ionescu.

III. RELAȚIILE COPILULUI CU PĂRINȚII ȘI EFECTELE LOR FORMATIVE

Ambianța familială are un rol covârșitor pentru dezvoltarea normală și evoluția ascendentă a sentimentelor de dragoste pentru viitorul copil.” subliniază Carmen Ciofu în lucrarea sa, „Interacțiunea părinți – copii”.

Dacă părinții reușesc să mențină în familie o atmosferă caldă, securizantă și își manifestă autoritatea într-un mod echilibrat, acest fapt va avea rezonanțe pozitive în adaptarea propriu-zisă (copilul are o stimă de sine înaltă, e încrezător în sine, responsabil).

Copilul are nevoie de o ambianță caldă, dar și de supunere, de reguli cărora să se conformeze, stabilite în acord cu părinții. *"Cumpătarea e măsura tuturor lucrurilor"*, o dozare optimă a căldurii afective și autorității părintești fiind premisele unei bune adaptări a copilului. Invers, excesele în exercitarea autorității (un control excesiv sau insuficient), determină dificultăți în adaptarea copilului.

Un părinte prea exigent, excesiv de autoritar, îi mărește acestuia dependența de el. Copilul nu se mai simte liber, este mai puțin prietenos și spontan, va avea mari dificultăți de maturizare.

La cealaltă extremă, copiii ai căror părinți exercită un control insuficient asupra lor, fiind astfel forțați să fie prematur autonomi, sunt dezordonăți, mediocri, inadaptați la cerințele școlare.

Ce se întâmplă dacă atmosfera din familie este ostilă?

Părintele ostil și autoritar, creează copilului o supunere forțată, pasiv-agresivă. Copilul trăiește în tensiune și se simte respins, nefericit, inferior și va dezvolta teama de adulți, suspiciunea în legătura cu motivele și comportamentele altora, va avea tendința să se autopedepsească și să aibă dificultăți de relaționare.

Părintele ostil și cu control insuficient asupra copilului (genul de părinte ce spune frecvent "*I-am scăpat din mână*"), încurajează la acesta din urmă impulsivitatea și conduitele dezordonate (cazul familiilor delicvenților juvenili).

Relațiile din familie (dintre părinți și copii și dintre părinți) au consecințe în privința formării personalității copilului. Tensiunile, certurile din familie sunt traumatizante pentru copil. Trăind repetat și intens în aceste tensiuni, trebuința de securitate a copilului nu este satisfăcută, iar personalitatea copilului se va cristaliza dizarmonic, fapt ce îi afectează evoluția sa școlară. Suferința morală a copilului se reflectă în conduita școlară, determinând apatie, dezinteres față de învățătură, chiar respingere față de școală sau ostilitate. Și chiar dacă părinții nu divorțează, ambianța tensionată și nesigură are consecințe negative asupra performanțelor școlare. Climatul afectiv joacă un rol considerabil pentru elevii emotivi, tulburările afective asociindu-se cu dificultăți de adaptare.

Ambianța familială este hotărâtoare pentru modul în care copilul își fundamentează concepția generală despre lume și viață și pentru formarea personalității sale. Modul de a fi al părinților, felul lor de a gândi, de a-și exprima trăirile, va servi drept prim model pentru copil. Dacă părinții sunt capabili să-și păstreze calmul și încrederea în situații problematice, și copilul va fi capabil de autocontrol. Părintele comunicativ, afectuos, deschis îl va stimula pe copil să se deschidă și să comunice la rândul său. Atâția părinți se plâng că proprii copii nu comunică cu ei, că au rezerve și rețineri. De cele mai multe ori, realitatea este că nu i-au învățat să comunice, având ei înșiși destule dificultăți, rezerve și inhibiții în comunicare.

Pentru părinții ce își critică distructiv copiii în mod repetat și îi devalorizează, riscul este acela ca aceștia din urmă să acorde credibilitate criticilor și să le asimileze. De exemplu, copilul poate gândi: "Dacă tata zice că sunt prost, înseamnă că așa este". Copilul suferă și fiecare critică, fiecare eșec îi întărește convingerea că ceva nu este în regulă cu el, că este inferior celorlalți. Nu e de mirare că astfel devine nesigur și se subapreciază, iar comportamentul lui este un răspuns al propriilor convingeri deformate: se comportă ca un "prost", convins fiind că așa este.

Aprobarea și valorizarea părinților sunt pentru copil confirmări ale propriei valori și, în funcție de acestea, copilul se va aprecia sau subaprecia.

“Familia poate asigura cel mai bine echilibrul afectiv al membrilor ei în vederea unei atmosfere bune. Acest echilibru are la bază sentimentul că suntem acceptați și iubiți așa cum suntem, mai mult decât oriunde în lume, într-un mod unic și fără egal. Atmosfera familiei și empatia reciprocă a membrilor ei pot inspira mult curaj pentru lupta vieții, dusă, evident, în general, în afara familiei. Căminul devine locul unei comuniuni afective în special cu ocazia unor evenimente: nașterea unui copil, strângerea celor dragi în jurul mesei la zilele de naștere, aniversări, sărbători. Aceste privilegii stimulează și consolidează legăturile de apropiere și de afecțiune dintre membrii familiei.

Putem afirma, fără exagerare, că efectul educativ al atmosferei familiale este superior altor metode educative nesprijinite pe un climat de familie cald, deschis, și atrăgător.

Și aceasta pentru că atmosfera este rezultatul a ceea ce facem și cum facem, în timp ce eforturile educative se pot consuma exclusiv la nivelul instruirii verbale, fiind adeseori contrazise tocmai de faptele care vor să educe.” (2001, pag. 23 – 25, Forrai)

IV. RELAȚIILE COPILULUI CU ALȚI MEMBRI AI FAMILIEI (FRAȚI, BUNICI)

După părinți, cei mai apropiați membri ai familiei ce pot fi des sau mai des în preajma copiilor sunt bunicii și frații sau surorile lor. În ultimele două decenii se întâmplă ca cea mai mare parte din zi să fie petrecută de părinți cu bunicii lor.

Bonchis susține că bunicii <<pot influența creșterea copiilor atât în sens negativ, cât și în sens pozitiv, acest fapt fiind determinat pe de o parte de vârsta părinților care de cele mai multe ori, aflându-se la începutul vieții conjugale, au nevoie de bunici, iar pe de altă parte de vârsta bunicilor și de profesiunile acestora.

Ei apar în ochii copiilor ca personificări ale trecutului, introducând în perspectiva spirituală a celor mici noțiunea de „altădată”, dar și pe aceea de continuitate a vieții și succesiune a generațiilor (Dumitriu, 1973). Uneori bunicii pot oferi ceea ce R. Vincent numește „cămin complementar” unde copilul se bucură de atenție, afecțiune, aducând o compensație utilă pentru orice sentiment de frustrare” (1972, p.166)>>

Referindu-se la rolul pe care îl joacă bunicii în evoluția copilului, E. Bonchis afirmă că: „Nu de puține ori bunicii relativizează atât puternicia părinților, atenuând rigorismul lor uneori absolut, ei cu experiența de care dispun amintesc că există mai multe modalități de a gândi sau de a face ceva. Despovărați de grijile materiale și educative pe care le implică dezvoltarea nepoților, ei pot mai ușor să consoleze, să încurajeze, sau chiar să mustre pe nepoți atunci când este cazul. Indiferent că sunt mai

liberali sau mai severi, bunicii întotdeauna contribuie la nuanțarea imaginii și ideii de autoritate, cu alte cuvinte ei înțeleg mai bine ca raportul dintre copil și adult nu trebuie să fie nici supunere oarbă, dar nici o tovărășie, o caramaderie, ci o autoritate acceptată din respect și dragoste.”

Mihela Ionescu susținea că „În ierarhia persoanelor care sancționează și recompensează, bunicii (sau alte rude) ocupă, de regula, un loc modest. În planul pedepselor, prezența lor se face simțită cât de cât când legăturile dintre părinți slăbesc sau se rup, controlul parental prezintă mari carențe, iar statutul ocupațional, statusul socio-economic al părinților nu au un nivel prea ridicat. Intervenția lor are, totuși, un caracter de paliativ, câta vreme ei nu mai transmit, decât arareori, o cultură educațională transgenerațională. Membrii familiei extinse îi apreciază mai cu seama în calitate de persoane care recompensează.”

<<Relațiile bune ale nepoților cu bunicii mai pot fi puse și pe seama specificului dezvoltării acestora în sensul că nevoia bătrânului de afecțiune este satisfăcută de disponibilitatea copilului de a dăruia afecțiune, nevoia de cunoaștere a copilului este satisfăcută de (...) „bogata experiență” a bunicilor, existând astfel între ei un raport de complementaritate „pe măsură ce nepoții se ridică spre soare, bunicii se apleacă spre rădăcini.” (Nestor, 1977), „unii se dilată, alții se contractă”. conchide Elena Bonchis în lucrarea sa despre acest aspect.

Mulți copii se dezvoltă în familii unde sunt și frați și/sau surori, între care există, de obicei, o diferență mică de vârstă și după cum precizează Anne Birch, „ei sunt apropiați ca vârstă și stadii de dezvoltare putând deveni companioni sociali importanți cu ceilalți în mediul familial.” Tot această scriitoare ne redă date despre cea mai amplă cercetare referitoare la relațiile dintre frați și câteva dintre idile ce au rezultat din această cercetare, și anume:

- <<inevitabil, interacțiunea dintre primii copii născuți și părinții lor a scăzut atunci când s-a născut cel de-al doilea copil. Așa cum era de așteptat, mulți dintre copiii mai mari prezentau semne de gelozie din cauza că noul născut primea mai multă atenție. Părinții încercau, de obicei, să îl includă pe primul născut în activități, cum ar fi hrănirea celui mic, iar uneori, tații ofereau mai multă atenție celui mai mare, în timp ce mamele erau implicate în activități cu cel de-al doilea născut;
- Puțini dintre primii născuți erau ostili cu sugarul, aceasta manifestându-se adesea prin limbaj – de exemplu, „Bebe, bebe, Monstrule, monstrule”. Marea majoritate a primilor născuți erau interesați și își orientau afecțiunea către fratele mai mic;
- S-a observat o diversitate de răspunsuri din partea primilor născuți atunci când sugarul plângea: 14 dintre ei erau preocupați și nerăbdători să le ofere ajutor, 10 erau ambivalenți,

5 erau, uneori, veseli si 10 dintre ei au încercat să agraveze disconfortul fratelui mai mic.>>

BIBLIOGRAFIE:

- Elena Bonchiș, „Psihologia copilului”, 2004, Editura Univers, Oradea;
- Anne Birch, „Psihologia vârstelor, 2000, Editura Tehnică;
- Carmen Ciofu, „Interacțiunea părinți – copii”, “Interacțiunea părinți – copii”. Ediția a II-a. București: Editura Medicală Amaltea, 1998;
- Coord. Mihaela Ionescu, Elisabeta Negreanu, „Educația în familie – Repere și practici actuale”, Institutul de Științe ale Educației – Laboratorul teoria Educației”, 2006 București.

„NOI ȘI ȘCOALA DE ACASĂ”

Profesor Nicoleta Dicu

Școala Gimnazială „Ion Ciorănescu” Moroeni-Dâmbovița

„Profesorul este ca o lumânare care îi luminează pe alții, consumându-se pe sine.” (G. Ruffini)

Profesia didactică are o dimensiune umană extrem de puternică, fapt care implică nu doar cunoștințe și competențe, ci și atitudini, valori, etos, într-un cuvânt o conștiință profesională.

Cadrul didactic nu este doar un agent, care se supune unui sistem de norme, ci și un actor, care se investește în ceea ce face, conferă semnificații, trăiește activitatea cu elevii, cu un indice de intervenție personală importantă. Matematicianul, Pólya George *aseamănă* profesorul cu un actor, dar și cu un negustor care vrea să-și vândă marfa făcând uz de toată capacitatea sa de convingere și *compară* predarea cu „tema de variațiuni” și cu „rondo-ul” din muzică, afirmând că nimic nu e prea bun sau prea rău pentru reușita unei ore.

Calitatea actului educațional este condiționată într-o mare măsură de profesionalismul cadrului didactic. Profesionalismul cadrului didactic înseamnă dobândirea principalelor categorii de competențe care pot fi ordonate într-un model al profesiei.

În contextul pandemiei COVID-19, învățarea se realizează online, iar pentru disciplina matematică a fost o provocare pe care am acceptat-o din prima săptămână de suspendare a cursurilor și împreună cu elevii am reușit să realizăm un scenariu de lucru, într-o situație fără precedent pentru sistemul de învățământ. Toate lecțiile se desfășoară prin conferințe audio-video pe Zoom, orele de dirigenție le organizez pe Cisco, ședințele cu părinții le avem pe Zoom, iar pentru elevii care nu reușesc să se conecteze, comunicarea se realizează pe grupurile WhatsApp și Classroom, eventual și prin telefon.

În acest context am elaborat un proiect cu activități care vin în sprijinul elevilor, fiind conectați la școala de acasă, astfel reușind să fiu permanent alături de copii și de familiile acestora.

Matematica, disciplină de studiu complexă, își realizează competențele prin metoda rezolvării problemelor, pentru fixarea, aprofundarea și largirea cunoștințelor, dar și prin utilizarea cu precădere a unor exemple din viața cotidiană. În contextul actual (Covid 19) raportat la riscurile în care se află elevii (contextul socio-economic), am adaptat pentru fiecare colectiv de elevi al unității de învățământ, strategiile didactice creative cu activități și resurse didactice raportate la nevoile și interesele fiecărui copil. Chiar dacă suntem în perioada de suspendare a cursurilor, educația a continuat prin **„Școala de acasă”**, comunicând atât online cât și offline, astfel reușind să construiesc un scenariu de învățare care

să permită formarea și dezvoltarea competențelor necesare elevilor. Am urmărit dezvoltarea capacității de comunicare și interrelaționare între elevi prin diverse medii de comunicare (grupurile claselor, platforme), să le arăt că indiferent de context educația continuă, că se pot bucura de tot ce-i înconjoară și o pot face alături de prieteni, familie, colegi și profesori, iar ei trebuie să se adapteze situației.

Fiind elevi de gimnaziu, mi-am propus să realizez mai multe tipuri de activități care să-i reprezinte, să le verifice cunoștințele acumulate, dar care să-i și formeze pentru viață. Fiecare activitate se finalizează cu mesajul: „Să fim sănătoși și să ne vedem cu bine!”

În continuare voi prezenta proiectul de activitate „**Noi și Școala de acasă**”, implementat la nivelul colectivelor de elevi, în perioada activității online.

Obiectiv	Activitatea / Descrierea succintă a activității	Resurse umane	Resurse materiale	Indicatori de realizare	Metode și mijloace de evaluare
Dezvoltarea competențelor de lectură la elevii clasei a V-a în timpul suspendării cursurilor	„Alimentația sănătoasă în timpul pandemiei COVID-19 ” Se va alege un text științific (Recomandările OMS - Ce alimente trebuie să consumăm în timpul pandemiei) și folosind tehnica SINELG elevii vor trebui să: 1.identifice recomandările OMS pentru o alimentație sănătoasă, corespunzătoare acestei perioade. 2.realizeze ”Piramida alimentară” pentru un stil de viață sănătos Sarcinile de lucru vor fi postate pe grupurile clasei (Classroom și WhatsApp) și vor fi transmise în direct prin platforma Zoom	Profesor Elevii clasei a V-a	Internet Laptop Telefon mobil Coli Fișe Markere Aparat foto	Fotografii Fișe completate Participare peste 80% a elevilor la activitate Feedback pozitiv din partea elevilor și profesorilor	-fișă de observare -portofoliu individual
Îmbunătățire a cu 10% a frecvenței/ rezultatelor școlare ale elevilor aflați în risc din clasele a V-a / VII-a în	”Planeta Pământ- casa tuturor!” activitate didactică outdoor Lecție aplicativă la clasele a V-a și a VII-a: -promovează unui comportament responsabil față de mediul înconjurător -conștientizarea/responsabilizarea elevilor asupra importanței protejării mediului	Profesor Elevii Claselor V-VII	Hârtie Laptop Telefon mobil Internet Aparat foto Fructe, legume	Fotografii Brosură cu prezentarea proiectului Desene Pliante Filmulete	-fișă de observare -portofoliu individual

activitatea online	-protejarea mediului prin activitățile desfășurate de elevi în această perioadă Vor realiza următoarele activități: 1.Prepararea unei salate delicioase din frunțe/legume proaspete de sezon; 2.Plantarea de flori, semințe și răsaduri în grădina bunicii. 3. Igienizarea și ecologizarea unei zone din apropierea casei (curte, grădină) 4. Realizarea de pliante, desene, colaje folosind diverse tehnici și aplicații (Paint, Office Publisher) 5. Diseminarea activității în cadrul unei conferințe zoom		proaspete de sezon Semințe, flori Unelte, saci menajeri, mănuși de unică folosință	Feedback pozitiv din partea elevilor și profesorilor	
Creșterea motivației elevilor de la clasa a VII de a participa la activitatea online	Activitate didactică folosind platforma Zoom Se va pregăti o lecție de matematică care se va desfășura online cu elevii de la clasa a VI-a. Se va verifica conectarea elevilor la platformele Zoom și Classroom, nivelul achizițiilor anterioare. Elevii vor fi rugați să răspundă la întrebările adresate anterior. Se va aplica un test online realizat cu aplicația Google docs pentru obținerea feedback-ului.	Profesor Elevii clasei a VII-a	Internet Laptop Telefon mobil Coli Caietele elevilor Culegerea de probleme Testul pentru feedback	Fotografii Fișe completate Participare peste 80% a elevilor la activitate Feedback pozitiv din partea elevilor și părinților	-fișă de observare -portofoliu individual
Creșterea cu 10% a participării numărului de elevi la activități online de dezvoltarea a potențialului creativ și a	”Spațiul meu pentru picnic” - elevii sunt provocați să-și demonstreze creativitatea și îndemânarea, în contextul învățării online, în realizarea unui spațiu pentru picnic în apropierea casei/grădinii, utilizând diverse materiale, obiecte și instrumente de măsură. Activitățile vor fi: 1.Măsurarea terenului care va fi un dreptunghi, folosind instrumentele de măsură pentru lungime	Profesor Elevii clasei a VI-a	Hârtie Laptop Telefon mobil Internet Aparat foto Markere Instrument de măsură (metrul sau ruleta)	Fotografii Planșe Filmulețe Feedback pozitiv din partea elevilor, părinților și profesorilor	-fișă de observare - portofoliu individual

personalității copilului	2. Aflarea perimetrului și ariei acestuia și realizarea schiței corespunzătoare 3. Amenajarea terenului măsurat și realizarea spațiului pentru picnic 4. Organizarea unui picnic cu ocazia sărbătorii creștine "Înălțarea Domnului"		Materiale diverse Alimente		
--------------------------	---	--	-------------------------------	--	--

Rezultate așteptate

- Frecvență îmbunătățită a activității online cu 10 %
- Portofolii ale elevilor/filmulețe/fotografii/materiale realizate de elevi și transmise pe Classroom și/sau WhatsApp și diseminate în conferință Zoom sau Cisco
- Competențe civice: respectarea unei alimentații sănătoase, respectarea principalelor reguli de igienă, protejarea mediului înconjurător; îmbogățirea vocabularului activ și pasiv pe baza experienței, activității personale și /sau a relațiilor cu ceilalți; recunoașterea și respectarea normelor necesare integrării în viața socială, precum și reguli de securitate personală;
- Realizarea de lucrări practice inspirate din natură și viața cotidiană, valorificând deprinderile de lucru însușite.

Impactul asupra elevilor și activității didactice.

- Creșterea responsabilității civice a elevilor;
- Îmbunătățirea relațiilor elev-profesor și elev-elev;
- Creșterea stimei de sine a elevilor prin rezolvarea cu success a unor sarcini de lucru individuale și în echipă;
- Creșterea motivației pentru propria educație;
- Respectarea normelor de conviețuire socială;
- Creșterea prestigiului școlii în comunitate

În concluzie, indiferent de contextul în care predăm (online, offline), un profesor activ trebuie să aibă răspuns la orice întrebare (legată de lecție), să fie un bun organizator, să-i învețe pe elevi cum să învețe, să-i încurajeze și să-i stimuleze pentru a participa cu interes la ore, să-i formeze pentru societatea în care s-au născut și în care se dezvoltă, deoarece valorile spirituale nu se creează decât în societate și pentru societate.

ANXIETATEA SOCIALĂ ȘI COMUNICAREA ONLINE

Prof. Fănică Daniel

Școala Gimnazială Cândești

Loc. Cândești, jud. Buzău

Secolul comunicării și al revoluției tehnologice a adus după sine o dezvoltare a mediilor de comunicare online, care au devenit repede una dintre cele mai populare și mai larg răspândite moduri de interacțiune socială. În timp ce pentru unele persoane comunicarea online reprezintă o prelungire, o completare a relațiilor formate față-în-față și un mod de a extinde cercul relațiilor deja existente, pentru altele, mediul online *înlocuiește* interacțiunea tradițională, față-în-față, oferind protecție de *riscurile* pe care situațiile sociale directe le aduc.

Anxietatea socială este unul dintre factorii care pot determina oamenii să se retragă în spatele ecranului, în spatele unor poze de profil reușite și a unor răspunsuri bine gândite, compuse cu timp, în defavoarea interacțiunilor tradiționale față-în-față, spontane, imprevizibile și supuse scrutării celorlalți. Numeroase studii, printre care și cel al lui Weidman și colaboratorii (2012), scot la iveală faptul că persoanele cu anxietate socială utilizează frecvent mediile de socializare online ca substitut pentru relaționarea față în față, dar și ca o modalitate de a le evita și de a-și regla fricile pe care le trăiesc în situațiile sociale reale.

Ce anume îi face pe cei care se simt inconfortabil în situații sociale să apeleze la mijloacele media pentru a relaționa cu ceilalți? Weidman și colab. (2012) identifică 3 caracteristici ale comunicării online care o fac calitativ diferită de comunicarea față în față:

[1]. **Anonimitatea și dezindividualizarea** – mediul online nu forțează individul să dezvăluie mai multă informație personală decât este dispus să o facă. Așadar, mediul online este propice pentru detașarea de propriile defecte percepute și accentuarea acelor trăsături și caracteristici personale favorabile. Se controlează astfel în mai mare măsură evaluările pe care ceilalți le fac și opiniile pe care aceștia le formează.

[2]. **Indicii vizuale și auditive reduse** (importanța scăzută a aspectului fizic) – atunci când suntem față în față cu cineva, o mare parte a impactului pe care mesajul nostru îl are asupra interlocutorului vine din indicii non-verbali pe care îi afișăm (aspectul nostru, gestică, tonul vocii, ritmul în care vorbim etc.). Pentru că scoate din ecuație aceste neajunsuri, mediul online reduce presiunea resimțită în interacțiune și permite o comunicare mai dezinvoltă.

[3]. **Comunicare asincronă** – situațiile sociale față în față sunt dinamice, necesită spontaneitate și răspuns imediat, caracteristici care pot precipita manifestări ale anxietății sociale precum bâlbâitul, răspunsurile fugare și incomplete sau nepotrivite. În contrast, în mediile de comunicare online nu există o presiune explicită pentru a da un răspuns imediat. Astfel, persoana are răgazul de a gândi un răspuns potrivit și a-l pune în cuvinte care să transmită mai bine mesajul dorit.

Pentru că își doresc să transmită o imagine pozitivă despre sine, persoanele cu anxietate socială vor căuta acele medii în care riscurile sociale sunt minime, adică acolo unde pot fi relativ siguri că pot transmite imaginea pe care și-o doresc, controlând informația disponibilă despre ei. Ei își protejează astfel sinele de posibilele efecte negative ale interacțiunilor cu ceilalți. Mediul de comunicare online permite toate aceste lucruri și contribuie astfel la creșterea încrederii pe care o au persoanele cu anxietate socială în abilitatea lor de a se prezenta într-un mod mai favorabil, generând astfel acele opinii pozitive pe care le doresc.

În plus față de caracteristicile mediului online care permit controlul informațiilor disponibile, cercetătoarea Tamyra Pierce de la Universitatea de Stat California descoperă într-un studiu din 2009 și alte motive pentru care oamenii cu anxietate socială aleg să comunice mai ales prin intermediul tehnologiei, începând acest comportament încă din adolescență. Aceste medii de comunicare joacă un rol dublu, permițând oamenilor să evite acele aspecte sociale care îi deranjează (evaluarea directă, scrutării celorlalți, presiunea de a răspunde, roșeața, bâlbâielile, limitările fizice și interpersonale pe care le percep), în timp ce le **satisface nevoia de apartenență și contact social și le crește încrederea în abilitatea de a comunica cu ceilalți**. La acestea se adaugă și **suportul social** pe care oamenii îl percep ca venind din mediul online și care substituie, în parte, suportul social venit din relațiile față în față. Ca urmare a tuturor acestor factori, persoanele cu anxietate socială se simt mai confortabil să discute online decât față-în-față, sunt mai dispuse să vorbească despre sine prin acest canal, resimt mai multă intimitate în comunicare și mai puțină presiune socială.

În ciuda acestor efecte favorabile și a funcției pozitive pe care substituirea interacțiunilor față-în-față cu cele online le poate avea, persoanele cu anxietate socială care preferă comunicarea online nu se simt neapărat mai bine din punct de vedere psihologic. Dimpotrivă, datorită faptului că aceste persoane tind să se focalizeze mai mult pe sine, pe protecția propriului sine de amenințări sociale și mai puțin pe ceilalți (ex. răspund mai puțin la auto-dezvăluirile celorlalți), ei pot părea distanți și detașați chiar și în conversațiile online și pot provoca mai puțină satisfacție și mai puține emoții pozitive interlocutorilor. Aici se adaugă și faptul că persoanele cu anxietate socială scrutează mereu mediul social (online) pentru detectarea unor posibile amenințări din partea celorlalți și reacționează imediat (deseori

negativ) la percepția unor asemenea stimuli. Toate aceste lucruri îi poate face parteneri de conversație mai puțin doriți, iar șansele legării unor relații mai apropiate mai mici. Reacțiile negative pe care ceilalți le afișează chiar și în mediul online pot spori astfel sentimentul de izolare socială pe care persoanele cu această fobie îl resimt deseori și scad starea de bine a acestora, ne spune același studiu al lui Weidman și colaboratorii (2012).

Anxietatea socială a mai fost asociată și cu folosirea problematică a internetului, caracterizată de inabilitatea de a controla timpul petrecut online (pe chat sau în jocuri online) și retragerea comportamentală în cazul în care accesul la internet nu este posibil. La rândul lor, aceste reacții aduc după sine performanțe mai slabe la școală și la serviciu și funcționare socială mai redusă, așa cum arată Prizant-Passal, Shechner & Aderka într-un studiu din 2016. În spatele acestor comportamente stă de cele mai multe ori gândul, comun în anxietatea socială, că persoana nu poate fi iubită, respectată și apreciată la adevărata-i valoare decât în mediul online, unde are ocazia să își exprime atuurile, fără a fi cenzurat de ceilalți.

În ciuda potențialelor efecte negative pe care le poate avea, preferința persoanelor cu anxietate socială pentru mediul online poate fi folosită în avantajul lor, cu scopul de a-i ajuta să treacă peste inhibiția lor în medii sociale și să se deschidă în fața celorlalți fără a fi paralizați de teama de a fi evaluați negativ. Este vorba despre tratamentul psihologic cognitiv-comportamental, transpus în mediul online de terapeuți experți. Numeroase studii au arătat eficiența acestui tip de terapie în reducerea simptomelor de anxietate socială și creșterea calității relațiilor interpersonale pe care foști pacienți le formează mai departe.

Bibliografie:

1. Caplan, S. E. (2007). **Relations among loneliness, social anxiety, and problematic Internet use.** *CyberPsychology & Behavior*, 10(2), 234-242.
2. Pierce, T. (2009). **Social anxiety and technology: Face-to-face communication versus technological communication among teens.** *Computers in Human Behavior*, 25(6), 1367-1372.
3. Prizant-Passal, S., Shechner, T., & Aderka, I. M. (2016). **Social anxiety and internet use—A meta-analysis: What do we know? What are we missing?.** *Computers in Human Behavior*, 62, 221-229.
4. Vannucci, A., Flannery, K. M., & Ohannessian, C. M. (2017). **Social media use and anxiety in emerging adults.** *Journal of Affective Disorders*, 207, 163-166.

5. Weidman, A. C., Fernandez, K. C., Levinson, C. A., Augustine, A. A., Larsen, R. J., & Rodebaugh, T. L. (2012). **Compensatory internet use among individuals higher in social anxiety and its implications for well-being.** *Personality and Individual Differences*, 53 (3), 191-195.

IMPACTUL ÎNVĂȚĂRII ONLINE ASUPRA PERFORMANȚELOR ELEVILOR

Profesor Lucica Florea

Școala Gimnazială nr. 1 comuna Slobozia Conachi

Criza pandemică a forțat utilizarea predării și învățării online la un nivel fără precedent. Specialiștii în domeniu se întreabă dacă nu cumva această pandemie va fi punctul de plecare al unei noi abordări, mult mai consistente, legate de școala online. Este de o reală importanță identificarea rapidă de politici educaționale care pot maximiza eficiența învățării online. Cercetările recente realizate au acordat interes deosebit acestui subiect și s-a concluzionat că elevii au nevoie să fie sprijiniți pentru a face față mai bine crizei COVID 19.

Un studiu al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică- OCDE *“Strengthening online learning when schools are closed: The role of families and teachers in supporting students during the Covid 19 Crisis”*, publicat în septembrie 2020, evidențiază aspectele esențiale de avut în vedere de către toți purtătorii de interese în domeniul educațional pentru o bună gestionare și valorificare a beneficiilor educației online.

În luna aprilie 2020, considerat vârful închiderii școlilor, 90% dintre educabilii din 194 de țări au fost afectați direct. Pentru protejarea dreptului la educație, școlile au utilizat, din ce în ce mai organizat, diverse platforme și aplicații educaționale. După entuziasmul de debut, experiența a dovedit faptul că *școala online e o alternativă dezirabilă lipsei de educație dar i s-au supraestimat beneficiile*.

Studiul amintit subliniază principalele provocări și limite ale școlii online, începând cu absența accesului universal la infrastructură (hardware și software), număr redus de ore de educație primite, lipsa pregătirii adecvate a profesorilor pentru utilizarea tehnologiei și, în unele cazuri, lipsa de sprijin sau îndrumare pentru adaptarea curriculumului la noile tehnici de predare. Toate acestea, dublate de importante efecte negative asupra stării de spirit a elevilor, cadrelor didactice și părinților, reprezentate de incertitudine, angoasă, temere, grijă, și-au pus amprenta asupra calității proceselor educaționale desfășurate, cu mari eforturi, în criza pandemică.

Nu este de neglijat faptul că această criză a accentuat decalajele între elevi, între medii de rezidență, iar lipsa abilităților digitale ale elevilor provenind din medii dezavantajate, fără să fi avut acces la dispozitive sofisticate anterior, s-a resimțit în limitarea accesului lor la orele online, chiar dacă nu au beneficiat de sprijin (ex. tablete) din partea statului. S-a constatat faptul că elevii care au utilizat frecvent

dispozitive înaintea crizei COVID 19 s-au adaptat mai ușor cerințelor școlii online și tranziția către educația la distanță, sprijinită de internet și de tehnologie, s-a făcut mai ușor.

Vorbind, însă, de impactul învățării digitale asupra performanței elevilor, cercetările au concluzionat că “simpla asigurare a accesului sau utilizarea dispozitivelor digitale nu conduce automat la rezultate academice mai bune” (Escueta et al, 2017)(2). Mai mult, studiul OCED amintește alte cercetări efectuate în diverse țări care au evidențiat impactul neglijabil al utilizării tehnologiei asupra rezultatelor școlare. Falk, Mang și Woessman, citați de specialiștii OCDE, au elaborat un studiu potrivit căruia “calculatoarele din sălile de clasă au beneficii asupra rezultatelor elevilor când sunt folosite pentru căutare de informații, dar nu au o contribuție dacă se urmărește exersarea de abilități și procedură. “(Falk, Mang și Woessman, 2018)(3).” Alți cercetători arată că instrumentele digitale aduc beneficii învățării când sunt folosite pentru a completa predarea tradițională, eg. extinderea timpului de studiu și creșterea motivației elevilor.

O altă concluzie a studiului „*Strengthening online learning when schools are closed: The role of families and teachers in supporting students during the Covid 19 Crisis*“ se referă la atitudini pozitive de învățare care pot îmbunătăți performanțele elevilor la școală și îi pot menține motivați pe perioada suspendării cursurilor.

Cele 6 atitudini pozitive amintite sunt:

- ambitiția elevilor de a învăța și înțelege cât mai mult posibil (scopuri ambițioase de învățare)
- relevanța pe care o atribuie elevii școlii în viitoarea lor carieră profesională (valoarea școlii)
- simțul apartenenței la comunitatea școlară (simțul apartenenței)
- angajamentul elevilor de a munci mult și a-și îmbunătăți performanțele (motivația de a îndeplini sarcinile)
- capacitatea elevilor de a depăși dificultățile singuri (auto-eficacitate)
- satisfacția pe care elevii o au din studiu și lectură (plăcerea de a citi)

S-a dovedit că aceste atitudini au o influență mare asupra succesului elevilor și, dacă acestea se dezvoltă de la o fragedă vârstă, cresc șansele să fie dezvoltate la maturitate, oamenii devenind mai rezilienți la schimbările societății și mai înclinați către învățarea pe tot parcursul vieții.

Surse bibliografice

1.OECD, *Strengthening online learning when schools are closed: the role of families and teachers in supporting students during the COVID-19 crisis*, OECD Publishing, Paris, 2020

2. Escueta, M. et al., “Education technology: An evidence-based review”, *NBER Working Paper*, No. 23744, 2017
3. Falck, O., C. Mang and L. Woessmann, “Virtually No Effect? Different Uses of Classroom Computers and their Effect on Student Achievement”, *Oxford Bulletin of Economics and Statistics*, Vol. 80/1, pp. 1-38, 2018

CE ROL ȘI SOLUȚII AU FAMILIA ȘI ȘCOALA, CÂND COPIII ÎNVĂȚĂ ONLINE, DE ACASĂ?

Gogoci Miruna-Costina

Școala Gim. „Nicolae Efrimescu” com. Săgeata, Jud. Buzău

Dacă în martie am navigat cum am putut prin apele tulburi ale carantinei și ale învățării acasă, fără să știm încotro, odată cu întoarcerea în online, epuizarea pare și mai greu de gestionat, în timp ce încă dibuim ce funcționează mai bine pentru noi.

Un studiu Unesco Education Centre, specializat pe cercetarea educațională din Marea Britanie, sugerează că problemele familiilor sunt legate de așteptările nerealiste, dar și de lipsa tehnologiilor necesare pentru învățarea online, mai ales când și părinții au nevoie de acces la ele pentru a lucra de acasă.

Aceleași probleme sunt valabile și în România, unde resursele nu sunt disponibile și multe gospodării nu au acces la tehnologie.

La fel, Universitatea din Michigan a publicat recent rezultatele unui studiu privind provocările părinților cu școala online acasă, în timpul pandemiei:

- Aproape 50% se simt copleșiți de responsabilitatea de a educa copiii acasă
- 1 din 4 părinți simte că nu are resursele necesare să asigure educația copilului acasă
- 24% au spus că au un copil anxios și speriat, iar 30%, că este nervos și tensionat
- 71% au primit ajutor din partea școlii.

„Distanțarea și statul acasă au deconectat milioane de copii de educația tradițională și au lăsat puțin timp părinților să se pregătească pentru a susține educația copiilor lor acasă”, a declarat autoarea studiului.

Copiii resimt în mod diferit schimbarea în online. Printre cele mai mari provocări pe care le întâmpină se numără:

- Scăderea nivelului de interacțiune și comunicare dintre profesor-elev sau dintre elevi
- Pot dezvolta un program neregulat de odihnă
- Trebuie să învețe să utilizeze tehnologia nu doar pentru distracție, ci pentru studiu
- Evaluarea online poate fi subiectivă, cum arată și acest articol
- Sunt distrași și nu pot să se concentreze la fel de bine ca la școală

- Sunt izolați de colegi și de prieteni
- Nu mai fac activitate fizică și nici activități sociale
- Au nevoie de o perioadă de adaptare și de reguli potrivite.

Așa cum descrie și **raportul UNICEF** privind ”Crearea unor sisteme de educație reziliente în contextul pandemiei”, închiderea școlilor la nivel global a afectat aproape 50 de milioane de copii, de la preșcolari la liceeni.

Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social. Închiderea școlilor nu numai că a perturbat procesul de educație a copiilor, ci și accesul la mese oferite în cadrul școlii, sprijin pentru bunăstare și referire la servicii medicale și sociale de bază. (din raportul UNICEF)

Pentru că aceștia se află în proces de formare și funcționează diferit, au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități.

Dacă nu se va face față acestei provocări, impactul asupra copiilor, tinerilor, familiilor, comunităților și societăților la un nivel mai larg se va resimți pe tot parcursul vieții, atât din punct de vedere social, cât și economic. (din raportul UNICEF)

Chiar dacă nu este prima situație în care educația trece în digital, problemele cu care încă se confruntă cadrele didactice încă trebuie gestionate:

- Lipsa metodologiilor în situații de urgență precum pandemia
- Lipsa infrastructurii pentru a facilita predarea online (tehnologii)
- Lipsa de experiență cu metodele de lucru online și cu pedagogia digitală
- Schimbarea mediului de predare și adaptarea la predarea experiențială
- Schimbarea programului de ore

Cu toate acestea, ne bucurăm să vedem comunități de profesori și lideri, care se formează pentru a ajuta atât dascălii, cât și părinții și elevii, creând un mediu prietenos pentru parteneriatul dintre aceștia. Pas cu pas, se construiesc noi programe și metodologii de educație, transformând criza într-o oportunitate de creștere și adaptare la nevoile elevilor, ale profesorilor și ale părinților.

Dacă mulți părinți sunt stresați și nu fac față pentru că fie nu au cu cine lăsa copii acasă în timpul jobului, fie lucrează de acasă și nu pot supraveghea copiii în același timp, profesorii încă se adaptează la pedagogia digitală și învață, la fel ca elevii, principiile învățării online.

Trecerea de la școala tradițională la online, problemele de organizare, restricțiile, lipsa de resurse au provocat multă oboseală, dar și **o performanță scăzută în rândul elevilor, care simt izolarea și neputința mai puternic.**

În plus, școala tradițională nu se compară cu școala online, existând cercetări care arată un randament mai scăzut în educația digitală. E foarte important pentru ei să fie sprijiniți și apreciați chiar și pentru eforturi minime, zi după zi. Recunoaște-le reușitele la final de zi sau la începutul zilei următoare, ca să aibă un start bun.

Tranziția de la clasă la școală poate să fie demotivantă. E demonstrat că puterea de concentrare scade odată cu trecerea educației în digital, iar izolarea nu ajută.

Nu există proces educativ separat, el are loc acasă, la școală și în societate. De aceea, este atât de important să existe o comunitate unită, în care fiecare membru contribuie cu resurse, dar și cu compasiune, pentru același scop: binele copiilor.

BIBLIOGRAFIE

1. <https://www.logiscool.com/ro/>
2. <https://www.unicef.org/romania/ro>

PROVOCĂRI ALE EVALUĂRII LA DISTANȚĂ LA DISCIPLINA EDUCAȚIE MUZICALĂ

*Hîncu Ionela,
dr în științe ale educației,
cercetător științific, UST,
Republica Moldova*

Evaluarea la distanță, deja a devenit o preocupare pentru profesori și elevi. Indiferent dacă este autentică sau la distanță, scopul evaluării este același, de a-i ajuta pe elevi să-și prețuiască eforturile și să-și identifice domeniile forte. Prin urmare, evaluarea în mediul online permite profesorului să își reglementeze predarea și să o diferențieze în caz de necesitate, implicând muncă repetată. Pe de altă parte, elevul poate realiza mai multe versiuni ale aceleiași lucrări sau are posibilitatea de a reface exerciții similare, iar scara descriptivă ajutându-i să progreseze.

În acest context, menționăm câteva avantaje ale evaluării la distanță:

- reducerea climatului competitiv;
- găsirea echilibrului corect al volumului de muncă;
- menținerea legăturii și încrederii reciproce (elev-profesor);
- înregistrarea răspunsului (oral, scris);
- evidențierea diferențierii educaționale.

La disciplina Educație muzicală, în cadrul evaluării la distanță identificăm niște metode relevante de învățare, precum: muncă colaborativă, interacțiunea, creativitatea, analiza critică a informațiilor găsite pe internet, conectarea informațiilor și ideilor etc., care contribuie eficient la obținerea rezultatelor artistice dorite. În acest sens, se realizează *metacogniția*, adică, profesorul de educație muzicală poate evalua atât procesele cât și produsele elevilor (crearea colajelor audio și video, mixarea unor creații, interpretare la instrumente muzicale virtuale etc). De asemenea, în cadrul evaluării la distanță sunt binevenite situațiile autentice de evaluare, care mențin motivația activităților în domeniile muzicale specifice: crearea, audiția și interpretarea creațiilor muzicale, care provoacă studii de caz în modul colaborativ, astfel, încât să se aprecieze atât volumul și conținutul creațiilor, cât și capacitatea de prezentare a produselor muzicale [3].

Provocările evaluării la distanță la disciplina Educația muzicală nu sunt aceleași ca și în cazul evaluării autentice, deoarece unul dintre obiectivele prioritare ale evaluării la distanță este de a aduce

fiecare elev la un nivel artistic/cultural satisfăcător, în ritm personal și în funcție de posibilități. Complexitatea evaluării la disciplina Educație muzicală este redată astfel: de la stăpânirea tehnicilor de expresivitate, interpretare, creare, până la limbaj și creativitate, astfel, profesorul evaluând ceea ce știe elevul să facă „în” și „prin” artă.

Obiective clare și bine formulate, coerența metodelor aplicate de către cadrul didactic, resursele multi-media (aplicații, resurse digitale, teste etc.), încrederea și consimțământul elevilor, sunt principiile esențiale care predează evaluarea la distanță în domeniul artistic, Figura 1.

Întrebarea care frecvent apare în ultimul timp în rândul profesorilor de educație muzicală: „Este posibil ca în procesul de evaluare la distanță să utilizăm toate formele de evaluare autentică?” Teoretic, este posibil, însă profesorul de la distanță nu poate deține controlul asupra organizării eficiente a activității tuturor elevilor, de siguranța că toți elevii au acces la echipamentele necesare și la internet și desigur, dacă nu se plagiază. Prin urmare, diversitatea formelor și metodelor de evaluare la distanță (formativă, autoevaluarea, evaluarea de colegi, munca individuală, colectivă etc.) la disciplinele artistice poate fi mai mult decât o cale de explorat [1].

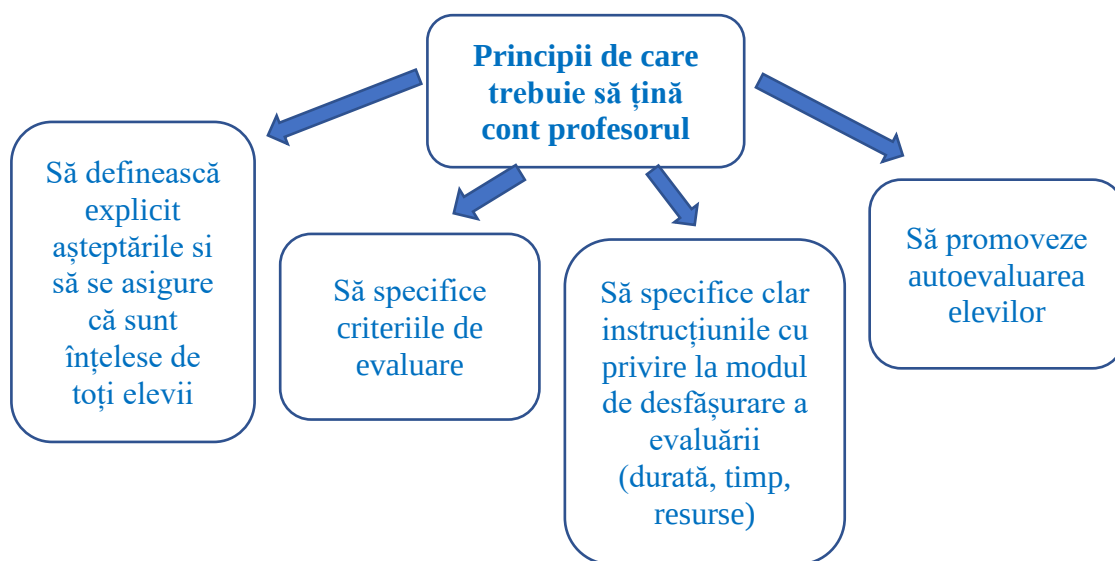

Fig. 1 Principiile evaluării la distanță din perspectiva cadrului didactic

Mai mult sau mai puțin, evaluarea la distanță la disciplina Educație muzicală își păstrează obiectivele principale: *susținerea și monitorizarea progresului elevilor și evidențierea greșelilor pe care*

le comit elevii. Dar, în același timp, un lucru este cert, profesorul trebuie să țină cont: evaluarea la distanță nu trebuie să apară ca un instrument de constrângere pentru elevi, ci trebuie să fie binevoitoare, pozitivă, liniștitoare și să contribuie la progresul acestora. Ideea precum că evaluarea online promovează „subiectivitate academică” rămâne a fi doar o percepție și nu un fapt în sine. Studiile mai demonstrează precum că evaluarea la distanță poate înlătura fenomenul de panică și stres, gestionând timpul într-un ritm mai flexibil. În acest context, considerăm că profesorul trebuie să instruiască etic elevii cu privire la ceea ce nu este permis în evaluarea la distanță, inclusiv, plagiatul și desigur, respectarea strictă a condițiilor, de aceea ar fi bine ca profesorul împreună cu elevii să elaboreze un ghid de bune practici ale evaluării la distanță. [1], [2].

În concluzie, relatăm că evaluarea la distanță la disciplina Educația muzicală se axează pe trei segmente prioritare:

- definirea clară a obiectivelor de învățare bazate pe cele trei domenii muzicale (audierea, interpretarea și crearea muzicii);
- includerea în sistemul de evaluare a feedback-ului multiplu și imediat;
- corelarea variată a celor trei domenii muzicale.

Astfel, elevii sunt scutiți de tensiune, ceea ce este perceput în evaluarea autentică, în care trebuie să-și demonstreze abilitățile într-o zonă care nu tocmai o stăpânesc foarte bine, ca de exemplu: interpretarea unui cântec. Astfel, rolul profesorului în evaluarea la distanță este de a relaxa această tensiune, de a explica și de a susține fiecare elev prin aplicarea diverselor metode clare, care ar crea încrederea elev-profesor și elev-elev. Așadar, în cadrul evaluării la distanță la disciplina Educație muzicală, profesorul trebuie să excludă toate momentele stresante, care ar stagna succesul artistic și creativ al elevilor.

Resurse bibliografice:

1. Education Musicale RA16_Emus_C4_13_enseignement_EM_PEAC_653976.pdf (education.fr)
2. Eduscol RAE_Evaluation_socle_cycle_4_643746.pdf (education.fr)
3. HEWITT, A. (2003). Levels of significance attributed to musical and non-musical factors of individual difference by classroom music teachers. *Research Studies in Music Education*, 20(June), 48-59.

PROCESELE ȘI FUNCȚIILE PSIHICE CARE REGLEAZĂ ACTIVITATEA DE ÎNVĂȚARE

Prof. Marcu Simona Lenuța

Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva

Învățarea este muncă intelectuală și fizică desfășurată în mod sistematic de către elevi și alți oameni, în vederea însușirii conținutului ideatic și formării abilităților necesare formării continue a personalității”. Învățarea se clădește pe baza experiențelor anterioare și este influențată de climatul în care se realizează. Există factori interni (motivația, atenția, afectivitatea, potențialul intelectual, etc.) și factori externi (experiențe de învățare, context, evenimentele instruirii, etc).

Deși învățarea implică întreaga dezvoltare a personalității, partea ei esențială constă în însușirea de cunoștințe, priceperi, cât și în formarea de variate capacități intelectuale. Însușirea culturii contemporane nu se poate face fără un important progres intelectual, fără formarea unui bogat și variat repertoriu de capacități caracteristice gândirii abstracte umane de astăzi. Totuși, pentru a acționa eficient, este nevoie de un scop pentru a ne determina să facem ceva, de încurajare, de o stare afectivă bună. Atenția, motivația, voința și afectivitatea sunt procesele și funcțiile psihice care reglează activitatea spre un rezultat dorit.

Atenția este descrisă ca fiind orientarea, focalizarea susținută a resurselor cognitive, asupra unor informații, în timp ce filtrează sau ignoră alte informații. În cadrul unei lecții nu poate exista un act de cunoaștere eficient și organizat fără o focalizare a conștiinței elevului asupra conținutului ce urmează a fi învățat, adică concentrarea atenției asupra acelui conținut, Atenția este funcția de baza, precursora a tuturor celorlalte funcții cognitive și neuronale. Atenția este ca o stare de “excitare”, care pune stăpânire pe minte. Focalizarea, concentrarea reprezintă esența atenției. Este foarte important să stărnim interesul elevilor în cadrul lecțiilor, pentru că este cunoscut faptul că ceea ce ne interesează ne atrage și atenția. Noutatea informațiilor, corelarea lor cu experiențele personale, sporesc atenția. Să nu uităm de stimulii vizuali : utilizarea de planșe, materiale didactice viu colorate, filmulețe, desene, machete, jocuri ce pot stârni interesul și atenția elevilor.

Motivația este o stare internă, trăită subiectiv ca o nevoie, dorință, trebuință care stârnește, direcționează și asigură persistența unui comportament. Este o condiție fundamentală pentru activitatea instructiv-educativă. Motivația considerată de psihologi a fi principalul resort intern al tuturor eforturilor omului de a se perfecționa prin învățare și face ca învățarea să se transforme dintr-o activitate rutinieră,

plicitisitoare într-o activitate interesantă, creativă, de calitate. Motivația pozitivă produsă prin stimuli pozitivi (lauda, recompensa, recunoașterea meritelor, aprecierea rezultatelor și a eforturilor) produce efecte în planul performanțelor activității. Realizată prin stimulări negative, motivația negativă (pedepsele, criticele, sancțiunile, ignorarea, etc) , .- Formele motivației cele mai importante pentru activitatea de învățare sunt motivația intrinsecă (are ca sursă însăși activitatea desfășurată și se satisface prin îndeplinirea acelei activități, iar forma de bază a acesteia este curiozitatea, îndeosebi curiozitatea epistemică, ceea ce exprimă nevoie de a ști, de a-și lărgi orizontul de cunoaștere) și motivația extrinsecă (recompense materiale, note, cadouri, etc). În mod real, activitatea de învățare este motivată atât intrinsec, cât și extrinsec.

Identificarea gradului de motivare, lucrul cu obiective dificile-adaptate, evaluarea corectă (a rezultatului, dar și a procesului), recompensa, punerea accentului pe nevoile reale ale elevului (de progres, de înțelegere, de succes, de afirmare, de prestigiu) sunt metode care duc la rezultatele dorite în învățare (note bune, gestionarea timpului și planificarea activităților corecte, apar auto motivarea și autoevaluarea, deschiderea la provocări, etc.).

Motivația este o pârghie importantă în procesul autoreglării individului, o forță motrică a întregii sale dezvoltări psihice și umane.

Voința este un proces psihic complex, determinat de un scop, gândit și trecut să spunem, prin filtrul rațiunii. Voința este strâns legată de motivație. Voința se manifestă prin încrederea omului în puterile proprii, prin hotărârea de a face acea faptă, pe care el singur o crede rațională, rezonabilă și necesară în situația concretă. Voința presupune efortul, acesta fiind cu atât mai intens, cu cât sunt mai mari greutățile de înfruntat pentru realizarea scopului propus. Fiind în interacțiune cu procesele psihice cognitive și afective, actele de voință reprezintă manifestarea unor gânduri și sentimente ale omului în acțiunile și faptele sale, de aceea voința este implicată în motivațiile conduitei.

Efortul voluntar are un rol esențial în obținerea performanțelor, deoarece înseamnă și înarmarea cu disponibilitatea sau mobilizarea elevilor, necesară în trecerea unor obstacole ivite în calea realizării sarcinilor. Efortul voluntar este o caracteristică specială și cea mai importantă în actul de voință. Putem vorbi de o educație a voinței încă din perioada copilăriei. Copiii vor avea la început sarcini ușoare de rezolvat, (în funcție de vârstă și dezvoltare), fiind motivați cumva în activitățile lor. Ei vor învăța să aibă un program și un scop în viață și astfel și rezultate școlare. Elevul trebuie îndemnat și ambiționat atunci când se observă îndoiala, frica, indiferența. Se urmărește educarea spiritului de independență, perseverență, răbdare, etc. și se încearcă combaterea anumitor trăsături negative, cum ar fi încăpățânarea, nesupunerea, capriciile, prin diferite jocuri de rol, sarcini, proiecte.

Nici un act comportamental nu apare și nu se manifestă în sine, fără o anumită direcționare și susținere energetică. Chiar în cazul absenței unui obiectiv sau scop, un comportament are la bază acțiunea unei cauze. Astfel, trebuie căutat răspunsul la întrebarea de ce?, de ce s-a produs? Asume motivația este cea, care conține întrebarea de mai sus.

Întotdeauna procesele afective au, ca și forța (...) fizică, direcție și sens, și reprezintă latura dinamică a psihicului. Afectivitatea este foarte importantă în orice activitate umană și mai ales în cea de învățare. Aceasta are capacitatea de a influența învățarea, fie pozitiv (când materialul place elevului, acesta îl memorează mai ușor) fie negativ (dacă elevul nu are o stare afectivă corespunzătoare, dacă este supărat, nu poate înțelege ceea ce i se transmite, nu poate învăța).

Dacă au fost atinse toate obiectivele, a existat motivație și voință în realizarea unor sarcini de învățare, atunci rezultatul trebuie să fie unul favorabil. Procesele afective pot fi sub formă de trăire internă, afectivă (fericire, furie, frică, speranță, disperare), manifestări comportamentale (mimica, gesturi, poziția corpului, râsul, plânsul, țipatul) sau modificări organice (adică stări afective mai intense, precum tremuratul, transpirația, bătăi de inimă accelerate, stări de greață, etc.).

Este important să se mențină un mediu primitor, plăcut, curat, necesar învățării, pentru a ajuta la îmbunătățirea stării de sănătate, dispozițiilor afective, în vederea reglării activității pentru obținerea unor rezultate bune în învățare.

MATRICEA DECIZIONALĂ – INSTRUMENT DE FORMARE A DECIZIEI ETICE

*Doctor în pedagogie, conferențiar universitar, Aliona PANIȘ,
Institutul de Științe ale Educației, Republica Moldova*

În aceste timpuri de pandemie, tot mai des societatea este în fața dilemelor etice. Astfel, Emanuel Socaciu, profesor dr. în filosofie morală, pro-decanul Facultății de filosofie a Universității București, invitat la postul de radio *Știința 360*, la 21 aprilie 2020, în interviul acordat, susține că "Ce se întâmplă în situația actuală nu este neapărat o schimbare a registrului normelor și obligațiilor morale cât mai curând o schimbare a intensității cu care percepem că avem probleme morale!" [7]

În acest context, **Sfetcu N.** susține că, *în medicină*, în general, se respectă etica medicală kantiană sau, altfel spus, viziunea noastră obișnuită privind respectul față de persoane ca indivizi.. Dar în pandemie, când resursele sunt sărace, trebuie făcute alegeri profunde, de viață și moarte. În aceste situații principiile utilitarismului oferă cel mai bun răspuns, cu trecerea de la un model de gândire centrat pe pacient la un model de gândire centrat pe societate. [6]

Din perspectiva *eticii profesionale*, e știut că se impune stabilirea unor reguli interne în fiecare profesiune, care pot lua forma "bunelor practici", "codurilor etice" sau "codurilor deontologice".

În această ordine de idei, considerăm că **etica trebuie să însoțească întregul proces de luare a deciziei în toate etapele sale**. Totodată, o **decizie etică** devine mai ușor de luat și asumat dacă se aplică un proces structurat pentru a analiza motivele *pro* și *contra* unei soluții. De exemplu: individ vs. comunitate, colectivitate; imparțialitate, dreptate vs. milă; adevăr vs. loialitate; mai bine contra binelui; consens contra compromis; asumarea riscului vs. liniștea personală etc.

Din moment ce decizia este legată de anumite entități concrete, înainte de a lua o decizie un bun manager verifică dacă situația respectivă este reală. În cazul în care situația este reală, decizia etică va implica următoarele *valori*: dreptatea, căutarea adevărului, echitatea, imparțialitatea, cinstea și respectul față de oameni, utilitatea pentru toți membrii instituției, nu doar pentru unii; înainte de orice să nu faci rău (împotriva cuiva).

Pentru ca managerii să poată elabora și lua decizii etice și apoi să le implementeze în mediul instituției educaționale, ei trebuie să dispună de o calificare ce vine cu experiența și prin auto/instruire. Cei care au nevoie doar de o putere mai mare, care sunt orientați spre valorile economice, sunt mai mult expuși la urmărirea interesului personal și luarea unor *decizii nonetice*, adică bazate pe *nonvalori*.

Cunoașterea cauzelor comportamentului nonetic poate ajuta la prevenirea lui. Dintre *cauzele acestuia cele mai reprezentative sunt următoarele*:

- *Câștigul* (dorința de obținere a profitului maxim) care duce la numeroase tentații, mai ales atunci când se anticipează un câștig consistent;
- *Conflictul de roluri*. Multe dileme etice care apar în instituțiile educaționale sunt, în realitate, forme ale conflictului de roluri care ajung să fie rezolvate imoral. O formă răspândită de conflict a rolurilor care generează comportamente imorale apare atunci când „rolul birocratic” al angajatului într-o instituție educațională intră în contradicție cu rolul de „membru al unui corp profesional”. De exemplu, cadrele didactice declară de multe ori că asupra lor, ca angajați, se fac diverse presiuni care sunt în contradicție cu interesele elevilor, părinților.
- *Competiția* puternică pentru obținerea de resurse deficitare, de exemplu, cadre didactice de calitate, poate stimula un comportament imoral.
- *Factori individuali*
- *Judecăți morale*
- *Comportament imoral* prin acte ilegale reale în care se constată încălcarea legislației
- *Factori organizaționali* (cultura organizațională, sistemele de recompense, presiunile organizaționale, sistemele de informare).

Prin urmare, menționăm că, în instituțiile din sistemul educational, relațiile dintre persoane trebuie să se bazeze atât pe prevederile regulamentelor de ordine internă, cât și pe unele principii de etică: conștiința profesională, simțul responsabilității, profesionalismul, legislația, confidențialitatea informației, loialitatea și buna-credință, evitarea conflictelor de interes și apelarea la arbitri neutri pentru rezolvarea lor, transparența, echitatea, respectarea drepturilor și libertăților celorlalți, evitarea discriminării de orice fel, respectarea personalității umane [5, p.99].

Unii cercetători [1, 2, 4] consideră că pentru instituție consecințele unui comportament nonetic pot fi: pierderea încrederii partenerilor și angajaților, comunicare redusă, lipsă de implicare, loialitate redusă; pierderea reputației; pierderea renumelui, a imaginii instituției, a beneficiarilor și colaboratorilor valoroși etc., iar pentru un angajat pot fi: pierderea unor promovări, avantaje, premii, aprecieri; pierderea locului de muncă, a unor procente din salariu; pierderea încrederii, a respectului și demnității; retrogradări; izolare, marginalizare, excludere din grupul profesional; pierderea aprecierilor din partea șefului, colegilor, părinților etc.

În acest context, propunem un instrument util și relevant pentru formarea/dezvoltarea deciziei etice a cadrelor didactice/manageriale - ***Matricea decizională (Anexa 1)***, care exprimă o *potențare*

dezvoltativă prin antrenarea *gândirii laser*. Pentru completarea căsuțelor matricei în baza indicațiilor mai întâi se va formula corect problema decizională, apoi se vor scrie toate variantele de soluționare a problemei și după aceasta se vor analiza consecințele pozitive și negative pentru fiecare variantă propusă, iar la sfârșit se vor evidenția soluțiile propuse. [3, p.100]

Anexa 1.

MATRICEA DECIZIONALĂ

- Formulați o problemă etică ce urmează a fi soluționată și completați tabelul în baza ei.

PROBLEMA: _____

Nr. r.	Variante de soluționare (V)	Consecințe pozitive (CP)	Consecințe negative (CN)	Soluții (S)
	1	2	3	4
1	V 1	CP1 CP2	CN	S1
2	V 2	CP1 CP2	CN	S2
3	V3	CP1 CP2	CN	S3

Astfel, poate fi alcătuită o listă de probleme formulate pentru dezvoltarea profesională din perspectiva deciziei etice, de exemplu, și propunerea de soluții diverse, demonstrând cum poate

profesorul să-și direcționeze sarcinile de formare și ce contexte sunt preferabile, cum are loc rezolvarea diverselor tipuri de probleme și situații, cum are loc reconsiderarea rolului consecințelor pozitive și negative etc. În această consecutivitate de acțiuni, subiecții vor proiecta anumite priorități, în baza cunoașterii empirice și a celei științifice, și vor construi, prin completarea căsuțelor matricei decizionale, o variantă optimală a priorităților.

Problemele pentru dezvoltarea profesională din perspectiva deciziei etice, pot implica următoarele aspecte:

- *Ca să corespund cerințelor profesionale actuale, trebuie să mă perfecționez mereu în toate domeniile;*
- *Ca să mă responsabilizez profesional, trebuie, în primul rând, să mă informez referitor la formularea obiectivelor;*
- *Pentru formarea deciziei etice este foarte importantă documentarea științifică;*
- *Ca să pot fi modern în profesie, trebuie să studiez foarte bine calculatorul pentru a putea prezenta lecții în variantă electronică;*
- *Ca să decid etic, trebuie să mă documentez foarte serios în domeniul de motivare a învățării elevilor etc.*

Prin urmare, s-a conturat un șir de variante de identificare a priorităților în dezvoltarea profesională. Aici trebuie să precizăm că, în felul acesta, beneficiarii matricei decizionale își formează o competență decizională prin acțiune directă, asimilând pe parcurs cunoștințe și noțiuni tot mai clar percepute. Se va pune în valoare rolul autoreglării, al structurii reflecției, analiza corectitudinii prin *corect/ incorect* având nu doar scopul de a clasifica rezultatele, ci și de a arăta unde, la ce nivel de formare se află subiecții în formarea competenței decizionale în raport cu dezvoltarea lor profesională și cu configurarea imaginii lor de profesori decidenți etic.

Completarea cu succes a *Matricei decizionale* reflectă justetea ideii că formarea trebuie să vizeze nemijlocit experiența cadrelor didactice, că propunerea de sarcini autentice este un factor determinant în luarea unei decizii etice, că reconsiderarea rolului profesorului în propria formare și responsabilizarea lui în formarea constructivă este foarte importantă în procesul de dezvoltare profesională. Oportunitățile oferite prin această tehnologie formativă sunt consemnate de faptul că subiecții ajung la idei centrale de orientare în decizie, necesare apoi generalizării în vederea acțiunii concrete.

În concluzie, constat că, mergând prin câteva variante de soluționare a unei probleme etice, subiectul va construi anumite sensuri pentru înțelegerea posibilităților de soluționare a problemei, explicându-și sie, în primul rând, avantajele acestor puncte de vedere, intuind posibilitatea de adaptare a

acțiunilor în baza opțiunilor reale, chiar flexibilizând, după interes, unele sau alte variante. Această flexibilizare a acțiunii demonstrează conștientizarea valorică a acțiunilor proiectate, organizând și realizând experiențe cognitive, ipotetice, angajamentale în rezolvarea problemei.

Referințe bibliografice:

1. Craciun D. Etica în afaceri. București: Editura ASE, 2005.
2. Deaconu A. (coord.), Comportamentul organizațional și gestiunea resurselor umane, București: Editura ASE, 2002;
3. Paniș A. Deciziunea managerială în profesionalizarea cadrului didactic. Chișinău: Print-Caro, 2010., p.100
4. Porumb M. Capitalul uman și social. Cluj-Napoca: Editura Fundației de Studii Europene, 2002.
5. Rudic Gh. (coord.), Bucun N., Caisin S. et.al. Bazele managementului educațional. Program de formare continuă în domeniul Managementului educațional. Modulul I. Chișinău: Institutul de Instruire Continuă, 2004.
6. Sfetcu N. Etica în pandemie. Disponibil: https://www.researchgate.net/publication/344581821_Etica_in_pandemie
7. Socaciu E. Disponibil: <https://www.radioromaniacultural.ro/dilemele-etice-in-timpuri-de-pandemie-toate-exercitiile-de-manual-sunt-in-fata-noastra-dar-dintr-o-data-realizezi-ca-nu-esti-in-situatia-sa-te-intrebi-ce-decizii-ai-lua-daca-ai-fi-acolo/>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE – AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

Profesor învățământ preșcolar Popescu Gabriela Elisabeta

Grădinița Clopoțel București

Învățarea online poate fi definită ca o formă alternativă de învățământ în cadrul căreia se asigură continuarea procesului educațional în condiții normale sau de autoizolare, de intemperii etc., prin intermediul diverselor instrumente informatice de comunicare la distanță.

Această modalitate alternativă este studiată de zeci de ani deopotrivă de pedagogi, experți în design curricular și experți în noi tehnologii comunicaționale.

Numeroase studii, teorii, modele, standarde și criterii de evaluare se axează pe **cel puțin trei zone pedagogice**:

- *învățarea online de calitate,*
- *predarea online*
- *proiectarea instruirii online.*

Ceea ce știm din aceste studii este că învățarea online eficientă rezultă dintr-o proiectare și planificare atentă a instruirii.

Atribuții

În primul rând, pentru a fi la fel de eficientă ca instruirea față-în-față, trebuie să se regăsească sub forma învățării mixte (blended learning – on line și față-în-față). Prezența fiecăruia dintre aceste tipuri de interacțiune, atunci când este integrată în mod semnificativ, crește rezultatele învățării.

În al doilea rând învățarea online de calitate înseamnă

- timp de planificare,
- pregătire și dezvoltare pentru o lecție,
- situația actuală determinându-ne mai degrabă să acționăm cu resurse minime disponibile și într-

un timp redus.

Planificarea atentă a învățării **online** presupune nu doar identificarea conținutului de parcurs, ci și proiectarea atentă a tipurilor de interacțiune, cu scopul de a susține procesul de învățare. Apoi, trebuie adaptată particularităților de vârstă și chiar individuale ale elevilor, pretându-se mai bine vârstelor mari, ciclului liceal, studenților și adulților în contexte de formare.

Privind cum învățarea este eficientizată prin folosirea internetului, putem enumera mai multe avantaje, însă putem să vedem și câteva dezavantaje. În cele ce urmează, voi vorbi despre cum văd eu învățarea prin internet.

Avantaje

1. Distribuirea rapidă a materialelor didactice:

- Profesorii sau administratorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le dorește.
- Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic; nimeni nu va pierde nimic pentru că informațiile rămân online.

2. Elevii/ studenții intră în posesia materialelor printr-o simplă accesare:

- Orice persoană din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.

3. Existența conținuturilor multimedia:

- Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de materiale virtuale care întotdeauna au eficientizat învățarea.

4. Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință:

- Dacă distribuitorul își dă seama că a transmis o informație greșită sau poate dorește să o actualizeze, el poate face acest lucru oriunde și oricând. De asemenea, orice document poate fi editat și reeditat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.

5. Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor:

- Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în același timp; în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.

6. Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului:

- Fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel, există și interacțiune virtuală și nu numai învățare individuală.

Avantajele învățării online derivă indiscutabil din faptul că activitățile online pot fi accesate oricând și oriunde, cursanții pot alege domeniile de interes, le pot accesa în ritm individual. Timpul nu este determinat ca într-o sală de clasă, programul fiind mult mai flexibil. Fiecare elev poate parcurge în mod independent materialul propus, putând accelera procesul de învățare sau încetini.

Învățarea online permite și elevilor și profesorilor să interacționeze într-o comunitate online, fără a fi prezenți în același loc sau timp. Din altă perspectivă, elevii au posibilitatea de a prezenta mai multe informații procesate cu atenție, cu o implicare emoțională redusă.

Dezavantajele învățării online

1. Dificultăți în utilizarea tehnologiei:

- Tehnologia avansează zi de zi și nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea sunt întâmpinate probleme de utilizare și de accesare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme. De asemenea sunt întâlnite situații de confuzie și dezorientare, de unde apare și lipsa de motivație. Dar această problemă poate fi rezolvată prin tutoriale video.

2. Lipsa comunicării reale/fizice:

- Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

3. Situații limită:

- Numesc situații limită cazurile în care o persoană este într-un anumit context în care nu poate avea acces la internet sau nu își permite acest lucru. Din acest motiv, se poate întâmpla să piardă o anumită informație care îi era utilă în acel moment, dar pe care nu o poate accesa pe loc. Aceste situații de criză chiar nu pot fi controlate.

Interpretarea eronată a explicațiilor scrise reprezintă, de asemenea, o problemă. Pentru elevi, învățarea online activă solicită mai multă responsabilitate, inițiativă și efort decât instruirea față-în-față. Deciziile legate de mărimea grupului de elevi vor limita foarte mult strategiile utilizate; un număr mare de elevi face imposibilă interacțiunea de calitate. Feedback-ul, de exemplu, devine tot mai dificil pe măsură ce dimensiunea clasei crește; se ajunge, în cele din urmă, la un punct în care pur și simplu nu este posibil ca un profesor să ofere feedback specific și prompt.

Dezavantajele învățării online sunt legate de faptul că sunt săracite relațiile interumane între elevi și profesori; dar și între elevi, cu reale efecte în timp dacă se permanentizează acest mod de abordare a învățării. Acest tip de instruire poate fi un impediment pentru elevii cu rezultate școlare slabe; conținuturile expuse în mediul online pot fi mai greu de asimilat în condițiile în care înțelegerea acestora nu este facilitată de profesor.

Concluzii

Am putut expune câteva idei, însă cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.

- Învățarea în clasă îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Acest lucru permite profesorilor să cunoască elevii și să evalueze mai bine punctele forte și punctele slabe, să acționeze ca mentori și să ghideze studenții în posibilitățile lor de carieră.
- Într-o clasă tradițională, elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-și clarifice propriile întrebări cu profesorul, obținându-și astfel răspunsurile imediat.
- Înțelegând modelul de întrebări și răspunsuri și sugestiile oferite de profesori cu experiență, elevii pot găsi mai multe informații utile decât atunci când utilizează note și sugestii online generalizate.
- De asemenea, învățarea în clasă este mai utilă datorită unei interacțiuni continue între elevi și profesori, deoarece îi ajută pe elevi să scape de temerile lor cu privire la examene.
- În cele din urmă, interacțiunile cu profesorii buni contribuie la motivația elevilor de a obține note mari.

BIBLIOGRAFIE

<https://er.educause.edu/articles/2020/3/the-difference-between-emergency-remote-teaching-and-online-learning>

ȘCOALA DE ACASĂ, CASA DE LA ȘCOALĂ

LIMITE SĂNĂTOASE ÎNTRE VIAȚA PROFESIONALĂ ȘI PERSONALĂ

*Profesor învățământ preșcolar Săftău Oana-Maria,
Școala Gimnazială Ciuperceni,
Localitatea Ciuperceni*

Fiecare dintre noi, cadru didactic sau nu, încearcă să își transforme locul de munca într-un mediu cald, primitiv, propice lucrului. Își aduce de acasă o floare, un ornament, cana preferată din care să bea cafea sau ceai....

Circula, la un moment dat, o glumă pe site-urile de socializare că profesorul este singura persoană care fură de acasă pentru a aduce la locul de muncă. Nu am furat de acasă nimic pentru a duce la grădiniță/grădinițele unde am lucrat și unde lucrez, am cerut frumos. Am cerut frumos culori și jucării de la propriul copil să le pot duce la grădiniță. Am cumpărat din propriul salariu, care la început a fost destul de mic, seturi de cărți de povești și diverse materiale de lucru.

Lipsa materialelor didactice din grădiniță m-a determinat să îmi confecționez propriile materiale. Am avut parte și de comentarii mai acide din partea părinților, dar am încercat să nu le iau în seamă, nu am reușit acest lucru tot timpul. Zâmbetele copiilor, bucuria de pe fețele lor erau și sunt o confirmare că ceea ce fac este bine....

Limită sănătoasă între viața profesională și personală există. Fiecare cadru didactic își impune acea limită sănătoasă, personală, fiecare cadru didactic își cunoaște limita.

Pe lângă cele 5 ore de lucru zilnice, 5 ore la o grădiniță de stat în care nu ai nici un ajutor, 5 ore în care efectiv fugi la baie doar dacă e ”musai”, ajungi acasă să mai lucrezi un pic, sau poate un pic mai mult pentru că ai activitate metodică 3 ore. Cele 3 ore de activitate metodică se prelungesc de cele mai multe ori. Pe lângă proiectele de activitate, planificări și toate hârțogăriile, trebuie să confecționez materiale didactice, trebuie să particip la cursuri de formare profesională, mai sunt și gradele didactice.

Pentru a fi cadru didactic trebuie să ai însușite anumite competențe, care nu sunt deloc puține.

a. Competențe științifice, metodice și psihopedagogice:

- Să conducă procesul de predare-învățare-evaluare și să valorifice cunoștințele științifice de specialitate, psihopedagogice și metodice la nivel înalt;
- Să dovedească autoritate profesională recunoscută de către elevi, părinți și cadre didactice de specialitate;

- Să demonstreze că poate lucra cu elevi de diferite vârste și îi poate motiva pentru realizarea obiectivelor propuse.
- Să elaboreze și să folosească instrumentele de evaluare specifice procesului instructiv-educativ și nivelului de pregătire a elevilor;
- Să formeze elevilor competențele cheie: aptitudini și competențe lingvistice, de învățare, civice, interpersonale, interculturale și sociale, de exprimare culturală
- Să posede cunoștințe de psihologie și de metodică.

b. Competențe manageriale:

- Să respecte legislația în domeniul învățământului;
- Să fie receptiv la nou și creativ;
- Să fie capabil să coordoneze activități diverse;
- Să fie capabil să se autoevalueze periodic și să realizeze schimbări în urma autoevaluării;
- Să realizeze diagnoza, prognoza și proiectarea activităților la disciplina pentru care este profesor;
- Să posede abilitatea de a da și ierarhiza sarcini;
- Să gestioneze corect bugetul de timp al celor cu care comunică.

c. Competențe de evaluare

- Să stăpânească tehnicile de control, de apreciere, de îndrumare, de perfecționare, de autoperfecționare;
- Să dețină capacități de analiză și sinteză, de construire a unor alternative, de luare a unor decizii optime în funcție de contextual dat;
- Să respecte specificul fiecărui tip de lecție;
- Să poată aplica normele de deontologie profesională;
- Să stăpânească tehnicile de verificare a îndeplinirii și respectării deciziilor, a măsurilor și îndrumărilor.

d. Competențe decizionale:

- Să stabilească variante ale deciziei și să o aleagă pe cea mai potrivită în momentul comunicării unor aspecte;
- Să lucreze în grup sau în echipă;
- Să dovedească flexibilitate și curaj în luarea deciziei corecte în momentul evaluării;
- Să-și asume responsabilitatea pentru toate aprecierile și recomandările făcute, acțiunile întreprinse;
- Să cunoască/stăpânească legislația, în general și legislația școlară, în special.

e. Competențe de relaționare:

- Să manifeste încredere și respect față de cei pe care îi educă;
- Să comunice deschis cu elevii și să manifeste corectitudine în relațiile cu aceștia;
- Să colaboreze cu elevii și cadrele didactice;
- Să consilieze elevii pe diverse probleme;
- Să aibă capacitate organizatorică, de persuasiune și rezistență la stres.

f. Competențe de formare:

- Să participe la cursurile de formare recomandate pentru cadrele didactice;

Consider că echilibrul dintre viața profesională și cea personală îl păstrezi prin delimitarea responsabilităților, asumarea acestora, dar și prin planificarea atentă a zilei și a săptămânii, dar și a vacanțelor, încerc să trăiesc toate lucrurile la timpul lor.

Bibliografie:

1. <https://iteach.ro/experiencedidactice/competentele-cadrului-didactic>

SECȚIUNEA IV

ÎN AȘTEPTAREA IEPURAȘULUI

EDUCATOARE Enea Oana

Jud. Bacău, loc. Onești

Grădinița cu Program Prelungit 12, structură a

Liceului cu Program Sportiv „Nadia Comaneci” Onești

GRUPA mijlocie

TEMA SĂPTĂMÂNII „În așteptarea iepurașului ”

TEMA ZILEI „Iepuraș poznaș”

COMPORTAMENTE URMĂRITE

Consolidarea unor abilități practice utilizând materiale variate și diverse tehnici.

Stimularea creativității și dezvoltarea originalității.

DOMENIUL EXPERIENȚIAL Domeniul Om și Societate

CATEGORIA DE ACTIVITATE Activități practice

SARCINA DE LUCRU

Realizarea unui iepuraș dintr-o șosetă veche prin umplerea acesteia cu diverse materiale: făină, orez, griș, mălai, etc.

Etape de lucru:

- Se alege o șosetă;
- Se umple cu făină, orez, griș, etc
- Se separă părțile corpului iepurașului;
- Se adaugă elemente (ochișori, codiță, obrăjori, etc)

MATERIALE NECESARE & LINKURI UTILE

- Șosetă;
- umplutură(făină, orez, griș, mălai);
- ață;
- ochișori.

REFLECȚII ÎN URMA ACTIVITĂȚII DESFĂȘURATE ACASĂ

Unele lucruri precum o șosetă veche sau fără pereche ni se par deseori fără valoare. Dar cu puțină imaginație și creativitate o putem transforma într-o jucărie amuzantă.

Părintele oferă ajutor copilului în umplerea șosetei și în realizarea iepurașului: ajută copilul la separarea părților corpului, tăierea urechilor, adăugarea unor elemente de înfrumusețare(pufuleț, fundiță, etc).

Colaborează în realizarea sarcinii și comunică constructiv cu copilul petrecând împreună timp liber de calitate.

ACTIVITĂȚILE ONLINE - O PROVOCARE!

Prof. Nistor Alice

Grădinița cu PP Nr.1 Târgoviște

Situația actuală globală a adus schimbări semnificative în viața personală și profesională a cadrelor didactice, a preșcolarilor/ școlarilor, dar și în desfășurarea activităților didactice.

Omul modern îmbină cu succes cariera profesională și viața personală, încercând cu și prin toate mijloacele să mențină un echilibru între acestea. Viața profesională este o parte importantă a fiecărui om, viața personală înseamnă familie, sănătate, pasiuni, preocupări.

Astfel, actul învățării implică interacțiunea atât a elevului cât și a profesorului cu mijloace digitale, electronice conectate la internet, precum și numeroase platforme și aplicații ce contribuie la crearea și desfășurarea activităților educaționale. *”Mediul eficient oferă copiilor ocazii de experimentare a noi soluții de activitate”*.(E.Vrăsmaș, Educația timpurie, 2014, p.205).

Studiile arată că tehnologia este din ce în ce mai prezentă în viața omului , în procesul de învățământ precum și în alte domenii pe piața muncii.

Așadar, desfășurarea activităților online are un rol esențial în dezvoltarea unor competențe, capacități și abilități digitale și lingvistice atât în rândul profesorilor, cât și în viața educabililor.

De asemenea, mediul online provoacă și stimulează profesorul să cerceteze metode noi de predare –evaluare și de adaptare a conținuturilor, de derulare a activităților în maniere diverse prin utilizarea mijloacelor variate și de menținerea interesului, stimularea curiozității și implicarea activă și cât mai prezentă a copilului în cadrul activităților.

Pentru a susține argumentele menționate atașez două exemple de activități matematice susținute în mediul online cu ajutorul platformei www.storyjumper.com și a aplicației Video Maker din cadrul grupei Inimioșii, mijlocie A, coordonate de prof. Nistor Alice.

Activitate matematică: ”În spațiu cu astronautul Sam”

Conținut matematic: Numerația/ vecinii numerelor - consolidare

Pentru a avea acces la material, preșcolarii în prezența unui adult au urmat câțiva pași simplii:

- -accesare link;
- -apăsare buton play ;
- -audierea conținutului și rezolvarea sarcinilor didactice;

- -au încărcat într-un comentariu răspunsurile în format video/ foto.
- <https://www.storyjumper.com/book/read/83027625/5eb43a57a423e>

ANALIZĂ SWOT / PLATFORMA STORY JUMPER

PUNCTE TARI

- Metodă interactivă;
- Grafică și animație superioară;
- Posibilitatea înregistrării vocale;
- Accesare ușoară prin intermediul unui link;
- Nu necesită crearea unui cont pentru participanții care accesează link-ul;
- Motivarea preșcolarilor în realizarea sarcinilor de lucru prin intermediul secțiunii *audio*;
- Posibilitatea descărcării și publicării cărții digitale atât pentru publicul restrâns, cât și pentru cel larg.;
- Familiarizează copilul cu aspectul și caracteristicile unei cărți, motivându-l să iubească și să descopere tainele cărților;
- Poate fi accesată și răsfoită de pe: smart-phone, tabletă, laptop, computer.

PUNCTE SLABE:

- Timpul de lucru pentru realizarea materialului în detaliu, complet este de peste 2 ore;
- Necesită un sistem de înregistrare vocală mai performant;
- În funcție de conținut, cartea digitală condiționează copilul să petreacă un timp îndelungat în fața ecranului.

2. Activitate matematică : ”Mașina de înghețată”-joc logico-matematic

Conținut matematic: Consolidarea cunoștințelor despre formele geometrice (cerc, pătrat, triunghi).

Pentru a răspunde aferent sarcinilor de lucru, preșcolarii alături de un adult au urmat pașii:

- Au deschis pagina de Facebook a grupei;
- Au accesat videoclipul atașat;
- Au vizionat și audiat conținutul videoclipului până la sfârșit;
- Au rezolvat sarcinile didactice solicitate de educatoare expuse în video;
- Au încărcat într-un comentariu răspunsurile în format video/ foto.

VIDEO MAKER

PUNCTE TARI:

- Este un mijloc didactic ce se potrivește și adaptează cu ușurință tuturor tipurilor de activitate și disciplinelor;

- Stimulează concentrarea copilului;
- Menține atenția preșcolarului prin intermediul funcțiilor video-audio;
- Impactul vizual și auditiv cu doamna educatoare crește motivația copilului de a rezolva sarcinile didactice;
- Vizionarea filmulețului necesită dedicarea unui timp minimal de către preșcolar;
- Videoclipul poate fi redat atât de pe smart-phone, cât și de pe tabletă, laptop, computer;
- Inițiază competitivitate pozitivă la nivelul colectivului de copii prin posibilitatea de vizualizare și comparare a răspunsurilor colegilor.

PUNCTE SLABE:

- Necesită mult timp pentru a edita și monta videoclipul;
- Claritatea este afectată în momentul încărcării videoclipului pe o platformă online.

Resurse utilizate:

- ⊙ Platforma Storyjumper;
- ⊙ Aplicația Video Maker;
- ⊙ Aparatură digitală: smartphone, laptop

Bibliografie:

M.E.N., (2019). *Curriculum pentru educația timpurie*. București.

Vrăsmaș, E., (2014). *Educația timpurie*. Ed. Arlequin, București.

DATA: 28.01.2021

GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "LETEA" BACĂU

GRUPA: MIJLOCIE „ȘTRUMFII”

PROPUNĂTOR: Profesor pentru învățământ preșcolar: *Păduraru Gabriela-Nușa*

TEMA ANUALĂ: „Cum este, a fost și va fi aici pe pământ?”

PROIECT TEMATIC: „Arca lui Noe”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „Să iubim animalele”

TEMA ZILEI: „Animale mari și mici în ogradă la bunici”

ELEMENTE COMPONENTE ALE ACTIVITĂȚII INTEGRATE:

ÎNTÂLNIREA DE DIMINEAȚĂ: „Azi dimineață am găsit la ușă!”

ACTIVITĂȚI LIBER ALESE

- Construcții: ”Adăpost pentru animale”
- Bibliotecă: „Cartea animalelor” – citim imagini din cărți, reviste despre animalele domestice

ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE

- **DȘ** – ”Animale mari și mici în ogradă la bunici”
- **DOS** – „Pisicuța veselă” – lipire, confecționare, asamblare

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII

- Curiozitate, interes și inițiativă de învățare

- Finalizarea sarcinilor și a acțiunilor
- Mesaje orale în context de comunicare cunoscute
- Conduită senzorio-motorie, pentru orientarea mișcării
- Activare și manifestare a potențialelor creative

COMPORTAMENTE VIZATE

- Exersează cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui.
- Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor
- Manifestă curiozitate și interes pentru experimentarea și învățarea în situații noi
- Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei
- Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activități variate
- Realizează sarcinile de lucru cu consecvență
- Manifestă creativitate în activități diverse

OBIECTIVE

- Să distingă sunetele ce compun cuvintele și să le pronunțe corect.
- Să demonstreze înțelegerea mesajului dat.
- Să realizeze diferite forme cunoscute
- Să colaboreze creativ și eficient pentru a realiza tema dată.
- Să folosească materialele puse la dispoziție pentru a realiza adăpostul animalelor
- Să denumească materialele puse la dispoziție
- Să mânuiască corect materialul didactic, în funcție de sarcina dată
- Să discute cu colegii și cu educatoarea despre animalul preferat de la fermă.

TEMA ANUALĂ: ” Cum este, a fost și va fi aici pe pământ?

PROIECT TEMATIC: „Arca lui Noe”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „Să iubim animalele”

TEMA ZILEI: „Animale mari și mici în ogradă la bunici”

DOMENIUL EXPERENȚIAL: Domeniul Știință

DISCIPLINA: Cunoașterea mediului

TEMA ACTIVITĂȚII: ”Animalele domestice”

TIPUL ACTIVITĂȚII: fixare și consolidare

COMPORTAMENTE VIZATE: Experimentează pentru a observa efectele propriilor acțiuni asupra obiectelor și asupra celorlalți;
Constată și descrie asemănarea sau deosebirea dintre două obiecte de același tip.

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Dezvoltarea capacității copiilor de a stabili diverse legături între cunoștințele dobândite despre animale domestice; Dezvoltarea deprinderii de a construi diverse adăposturi pentru animale din materiale de construcții diferite;

OBIECTIVE:

- O1.** Să recunoască animalele și sunetul inițial din denumirea acestora;
- O2.** Să denumească animalul potrivit;
- O3.** Să identifice sunetele animalul pe care le emite;
- O4.** Să recunoască și să spună cu ce se hrănește animalul indicat;
- O5.** Să răspundă corect la ghicitori.

STRATEGII DIDACTICE

Metode și procedee: explicația, conversația, observația, jocul, expunerea.

Material didactic: figurine cu animale, săculeț.

Forme de organizare: individual, pe grupuri, frontal

Forma de evaluare: verificare orală, aprecieri verbale.

BIBLIOGRAFIE:

- * Curriculum pentru educație timpurie (2019)
- * Cojocariu, V.,(2011), *Pedagogia învățământului primar și preșcolar-suport de curs*, Universitatea „V. Alecsandri”, Bacău;
- * UNICEF, (1995), *Educația timpurie a copiilor în vârstă de 0-7 ani*, București.

EVENIMENTUL L DIDACTIC	CONȚINUTUL ȘTIINȚIFIC ȘI SARCINI DE ÎNVĂȚARE	STRATEGII DIDACTICE		EVALUARE
		Metode si procedee	Mijloace de învățământ	
<i>1. Captarea și orientarea atenției</i>	Se realizează prin prezentarea unei pisicuțe adevărate.	Conversația	Pisică	Expunerea
<i>2. Anunțarea temei și a obiectivelor</i>	Se va realiza în mod direct, prin anunțarea temei și obiectivele activității, în termeni accesibili preșcolarilor: „Azi, vom încerca să ne aducem aminte despre animalele domestice”. Se anunță titlul jocului „ Animale mari și mici în ogradă la bunică ”	Conversația Explicația		Ascultă cu atenție tema și obiectivele
<i>3. Reactualizarea cunoștințelor</i>	Se va realiza prin adresarea unor întrebări: „Voi ce animale cunoșteți?” ”Ce animale domestice cunoașteți?” ”Unde trăiesc ele?”	Conversația		Aprecierea răspunsurilor

4. Prezentarea noului conținut și dirijarea învățării	Introducerea în activitate se face cu ajutorul unei ghicitori: Are blană mătăsoasă, La caldură toarce-n casă; La labuțe, are gheruțe Stau ascunse în pernuțe. (Pisica) Copiii descoperă în săculețul cu surprize figurine cu animale domestice, pe care le vor denumi și vor spune tot ceea ce știu despre ele, apoi, vor forma propoziții: « cățel », « porc », « vacă », <oaie>, <cal>, <capră> . De ce avem nevoie animale domestice?	Explicarea cuvintelor noi Formulare propoziții	Figurine Animale Săculețul cu surprize	Aprecierea modului de formulare a propozițiilor
5. Realizarea feed- backului și obținerea performanței	Educatorea va citi ghicitori despre animalele domestice iar copiii vor trebui să spună despre ce animal este vorba în ghicitoare. <i>Roade oase, Stă în cușcă, Pe dușmanii să-i îi mușcă. (Câinele)</i> <i>Cine calcă-ncetișor Cu pernuțe la lăbuțe, Iară bieții șoricei Iute fug din calea ei? (Pisica)</i> <i>Ea este bună la toate, Ne dă carne, ne dă lapte, Iar viței mititei Se numesc copiii ei. (Vaca)</i> <i>În noroi se tăvăleşte,</i>	Exercițiul Convorbirea	Imagine sugestivă	Aprecierea colaborării copiilor

	<i>Cu porumb el se hrănește, Are coada covrigel Și la rât are inel. (Porcul)</i> <i>Bucălaia de la stână Ne dă miel, lapte și lână. (Oaia)</i> <i>Roșcat, negru sau bălan Cu potcoavă la picior, Face-ntruna tropa-trop Și aleargă la galop. (Calul)</i>			
6. Evaluarea	În continuare copiii sunt trimiși pe centre Construcții și Bibliotecă, și vor realiza activitățile pe centre. La centru <i>construcții</i>, copiii vor realiza din materiale de construcții adăposturi pentru animale, iar la centru <i>bibliotecă</i>, vor citi imagini din cărțile cu animale domestice. Se vor acorda stimulente de către educatoare, în funcție de gradul de participare la activitate și de modul cum au participat.	Explicația	Munca în echipă	Probă practică/ orală
7. Retentia și transferul	Se vor face aprecieri verbale asupra modului în care s-a desfășurat activitatea, se se vor împărți recompense. Activitatea se va încheia prin ascultarea cântecului „Un motan cât un pisoar”.			Aprecieri verbală

FORMATAREA IMAGINILOR – PROIECT DIDACTIC CLASA VII-A

*Profesor de informatică, Aurelia Pisău
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu”,
municipiul Chișinău, Republica Moldova*

DEMERSUL DIDACTIC:

I. EVOCARE (5-10 minute)

1. **Organizarea clasei.** Salutul elevilor (mai întâi se salută cu profesorul, se salută colegial/reciproc).

2. Captarea atenției

a) *Să ne aducem aminte!*

Propun elevilor o imagine în forma unui nor de cuvinte, să identifice noțiunile deja studiate la lecția precedent cu referire la Power Point și noțiunile noi. (Anexa 1)

<https://wordart.com/q352hid7v3f1/power-point>

b) Problematizare: Vizualizați cartonașele cu imagini și grupați conform formelor imaginile. (Anexa2)

<https://wordwall.net/play/10505/868/400>

II. REALIZAREA SENSULUI (20-30 de minute)

3. Comunicarea subiectului lecției și a obiectivelor într-un limbaj accesibil elevilor.

Profesorul:

a) Întreabă elevii dacă au auzit despre noțiunea de imagine, forme și proprietățile lor. Ulterior, profesorul invită elevii să spună, dacă știu, ce tipuri de imagini și forme cunosc și care este diferența între acestea.

b) Anunță și scrie pe tablă subiectul „Formatarea imaginilor” și descoperim împreună cu elevii obiectivele lecției.

c) Formulează definiția și explică elevilor noțiunea de imagine, forme, etapele de înserarea a acestora și editare: <https://wke.lt/w/s/W-Dqox>

d) Inițiază o fișă didactică interactivă, prin care elevii vor deduce funcțiile de editare a imaginilor: <https://www.liveworksheets.com/rp1568818ci>

- Profesorul își asumă rolul de a monitoriza dacă descoperă funcțiile de editare a imaginilor corect, iar elevii descoperă butoanele de editare și completează fișa.

Activitatea elevilor: Elevii răspund cerințelor profesorului, participă la fișa didactică interactivă, fac notițe în caiete.

4. Explorarea informațiilor prezentate, observarea și reflecția

Profesorul:

a) Explică elevilor cum se editează imaginile și ce proprietăți pot aplica asupra imaginilor.

Pentru fiecare proprietate atât a imaginilor, cât și a formelor efectuăm cât un exemplu și elevii execută operațiile din urma profesorului. Apoi completăm 2 postere în care identifică ce operații putem utiliza la imagini și ce proprietăți putem efectua asupra formelor.

b) În baza exemplelor concrete, identifică, împreună cu elevii, funcțiile proprietăților de editare a imaginilor și formelor.

c) Propune elevilor 5 destinații turistice din Republica Moldova timp de 5 min să îndeplinească sarcinile din Fișa nr. 2.

III. REFLECȚIE (5-7 minute)

5. **Prezentarea/valorificarea experienței concrete.** Elevilor li se vor propune să se conecteze pe quizizz și să realizeze evaluarea formativă care presupune aplicarea informațiilor studiate/cunoscute. <https://quizizz.com/join?gc=36375404>

a) Activitate individuală. Propune elevilor să efectueze sarcina de pe Fișa nr. 3.

6. Evaluarea lecției. Autoaprecierea, reflecția

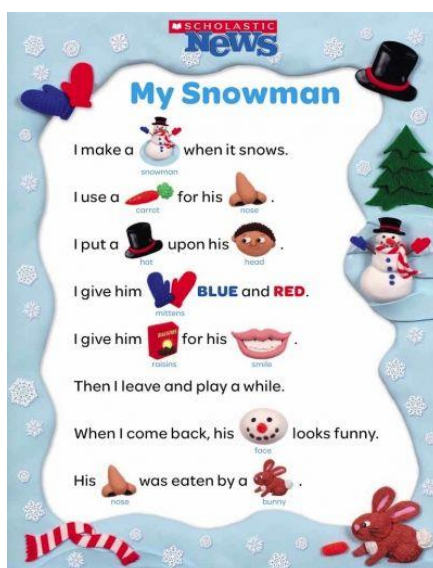
a) La sfârșitul orei, elevilor li se propune să formuleze concluzii utilizând Jurnalul reflexiv, redând anumite emoții, trăiri, impresii acumulate pe parcursul lecției, relatând:

Cel mai curios lucru aflat de ei la această oră;	
Cea mai interesantă informație aflată pe parcursul lecției;	
Un lucru pe care ei îl știau deja până la începutul lecției;	
Un aspect care a rămas încă neînțeles pentru ei;	
O curiozitate rămasă nesatisfăcută;	
O întrebare;	
O rugămintă/o solicitare.	

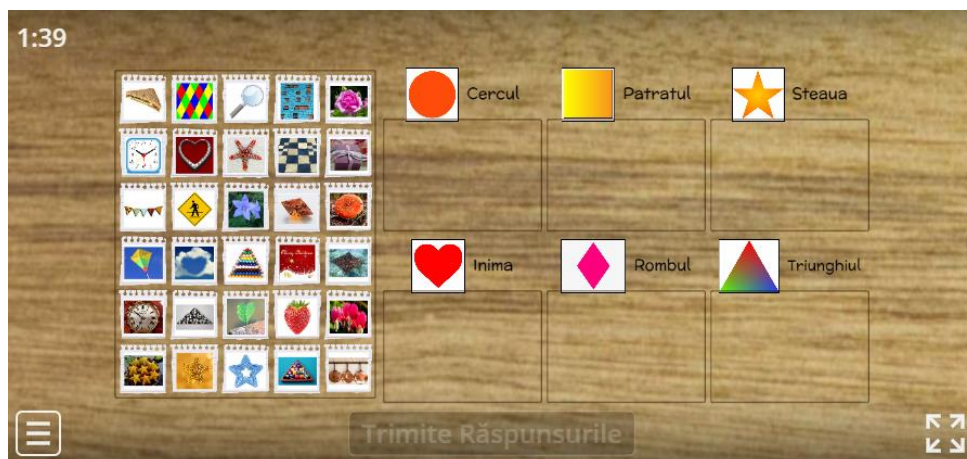
b) Propun elevilor să acceseze un link în care selectând imaginea își va exprima emoția cum s-a simțit la lecție. <https://www.menti.com/up636bq59u> (Anexa 2)

IV. EXTINDERE (2-4 minute)

7. **Temă pentru acasă:** Propun elevilor să creeze într-un diapozitiv o scrisoare unei persoane dragi, indicând realizările efectuate timp de o săptămână, folosind imaginile și textul ca în modelul prezentat mai jos.

Anexa 1. Cartonașe cu imagini

Anexa 2. Cum m-am simțit azi la lecție? Selectează imaginea.

Bibliografie:

1. Curriculum Național. Disciplina Informatică. Clasele a VII-a – a VIII-a. Aprobabil la Consiliul Național pentru Curriculum din cadrul Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, proces-verbal nr. 22 din 5 iulie 2019.

2. Ghidul de implementare a curriculei la disciplina Informatică, Chișinău, 2019.
3. Gremalschi A., Vasilache Gr., Gremalschi L. Informatica. Manual pentru clasa a 7-a, Știința, Chișinău, 2018.
4. <https://tic9si10.wordpress.com/inserarea-imaginilor-in-prezentari/>

EVALUAREA COEFICIENTULUI DE INTELIGENȚĂ EMOȚIONALĂ

*Profesor pentru învățământul primar, Potinteu Valentina,
Școala Gimnazială „Aurel Mosora” Sighișoara*

Coeficientul de inteligență emoțională arată măsura în care simți, comunică și poți să-ți descrii propriile emoții, capacitatea de a le identifica, asuma, gestiona și, nu în ultimul rând, gradul în care le înțelegi și înveți din acestea. Un coeficient ridicat de inteligență emoțională îți asigură o mai bună empatie și capacitatea de a adopta rolul de lider. Nivelul de inteligență emoțională poate fi testat folosind următoarele teste, pentru adulți și pentru copii.

TEST PENTRU INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ

adaptat după Bar-on și Daniel Goleman

(varianta pentru copii) (Roco M., 2001)

1. Imaginează-ți că te afli la ora de curs și dintr-o dată pământul începe să se cutremure foarte puternic, cu un zgomot înspăimântător. Ce faci?

- a) Continui să stai liniștit în bancă și să citești lecția din manual, dând puțină atenție evenimentului, așteptând ca acesta să înceteze curând;
- b) Devii plin de grijă față de pericol urmărind învățătorul/profesorul și asculți cu atenție instrucțiunile date de acesta;
- c) Câte puțin din a) și b);
- d) N-am observat nimic;

2. Ești în curtea școlii în timpul recreației. Unul dintre colegii tăi nu este acceptat în jocul celorlalți și începe să plângă. Ce faci?

- a) Nu îl bagi în seamă, îl lași în pace;
- b) Vorbești cu el și încerci să-l ajuți pe coleg;
- c) Te duci la el (ea) și îi spui să nu mai plângă;
- d) Îi dai o bomboană sau altceva care să-l facă să uite.

3. Imaginează-ți că te afli în mijlocul ultimului semestru și speri să obții un premiu, dar ai descoperit că nu ai nota dorită la o materie, ci una mai mică decât cea la care te așteptai. Ce faci?

- a) Îți faci un plan special pentru a îmbunătăți nota, hotărându-te cum să-ți urmeze planul;
- b) Te hotărăști să înveți mai bine la anul următor;

c) Îți spui că nu te interesează materia respectivă și te concentrezi asupra altor discipline unde notele tale sunt și pot fi mai mari;

d) Mergi la învățător/profesor și încerci să discuți cu el în scopul obținerii unei note mai bune;

4. Consideră că în lipsa învățătorului/profesorului ești elevul responsabil cu disciplina în clasă. În urma unor acte de indisciplină zece elevi au fost deja avertizați cu scăderea notei la purtare și ești descurajat din cauza acestei situații. Ce faci?

a) Notezi numele elevilor indisciplinați și predai lista;

b) Consideri că nu îți poți asuma această responsabilitate;

c) Încerci să discuți cu elevii propunând soluții pentru păstrarea disciplinei și pentru îndreptarea situației create;

d) Dorești să devii responsabil cu altceva.

5. Ești anunțat că mâine o să aveți un nou coleg rrom. Surprinzi pe cineva spunând cuvinte urâte și răutăcioase la adresa lui. Ce faci?

a) Nu-l iei în seamă considerând că este o glumă;

b) Îl chemi afară pe colegul cel răutăcios și îl cerți pentru fapta făcută;

c) Îi vorbești în prezența celorlalți spunând că asemenea fapte sunt nepotrivite și nu vor fi acceptate în clasa voastră.

d) Îți sfătuiești colegul să fie bun și îngăduitor cu toți colegii;

6. Te afli în recreația mare și încerci să calmezi un coleg de clasă înfuriat pe un alt coleg care i-a pus pedică pe hol, riscând astfel să-i fractureze brațul. Ce faci?

a) Îi spui să îl ierte pentru că ceea ce s-a întâmplat a fost o glumă;

b) Îi povestești o întâmplare hazlie și încerci să-l distrezi;

c) Îi dai dreptate considerând, asemenea lui, că celălalt coleg s-a dat în spectacol;..`:

d) Îi spui că ți s-a întâmplat și ție ceva asemănător și că te-ai simțit la fel de furios, dar după aceea ți-ai dat seama că cel vinovat putea la rândul său să cadă și să-și spargă capul.

7. Tu și prietenul tău cel mai bun vă certați și aproape că ați ajuns să vă luați la bătaie. Care este cel mai bun lucru de făcut?

a) Faceți o pauză de douăzeci de minute și apoi începeți să discutați din nou;

b) Te oprești din ceartă și taci;

c) Spui că-ți pare rău și îi ceri și prietenului tău să-și ceară scuze;

d) Vă opriți puțin pentru a vă liniști și apoi fiecare pe rând spune ceea ce gândește despre problemă;

8. La sfârșit de an școlar se organizează o serbare. Închipuie-ți că tu ești conducătorul unui grup de elevi și vrei să compuneți o scenetă hazlie. Cum faci?

- a) Îți faci un orar și aloci timp pentru fiecare amănunt;
- b) Propui să vă întâlniți după ore și să vă cunoașteți mai bine;
- c) Îi ceri separat fiecărui copil să vină cu idei;
- d) Vă strângeți toți în grup și tu îi încurajezi pe ceilalți să propună diverse variante.

9. Imaginează-ți că ai un frate de 3 ani care întotdeauna a fost foarte timid și puțin înfricoșat de locurile și oamenii străini. Ce atitudine ai față de el?

- a) Accepți că are un comportament timid și cauți să-l protejezi de situații care pot să-l tulbure;
- b) Îl prezinți unui medic cerându-i un sfat;
- c) Îl duci cu bună știință în fața oamenilor străini și în locuri necunoscute astfel încât să-și poată înfrânge frica;
- d) Faci cu el o serie permanentă de jocuri și competiții ușor de realizat care îl vor învăța că poate intra în legătură cu oamenii și poate umbla prin locuri noi;

10. Imaginează-ți că-ți place foarte mult desenul. Începi să te pregătești pentru a desena în timpul tău liber. Ce faci?

- a) Te limitezi să desenezi doar o oră pe zi;
- b) Alegi subiecte de desen mai grele care să-ți stimuleze imaginația.
- c) Desenezi doar când ai chef;
- d) Alegi subiecte de desenat pe care știi să le faci.

Modul de notare și de interpretare a răspunsurilor la cele două teste de inteligență emoțională

Nr. itemurilor (întrebărilor)	Notarea răspunsurilor		Nr. itemurilor (întrebărilor)	Notarea răspunsurilor	
1	a,b,c	20 puncte	6	b,c	5 puncte
				d	20 puncte
2	b	20 puncte	7	a	20 puncte
3	a	20 puncte	8	b	20 puncte
4	c	20 puncte	9	b	5 puncte
				d	20 puncte
5	c	20 puncte	10	b	20 puncte

Se adună punctajele de la cele 10 răspunsuri. Semnificația sensului global este:

- până la 100: coeficient al inteligenței emoționale sub medie
- 100-150: mediu
- peste 150: peste medie
- 200: excepțional

GRĂDINIȚA DE ACASĂ...

Prof. învă. preșcolar Prescoviță Oana

Grădinița cu Program Prelungit Năzdrăvanii structură a Școlii Gimnaziale nr.1 Onești, Bacău

Meseria de educatoare este o meserie care nu seamănă cu nici o altă meserie; presupune în primul rând, iubire de copii dar și măiestrie pedagogică, talent, organizare. Este mai mult decât o meserie...este timp dăruit altora, este meticulozitate și foarte multă muncă.

Limita dintre timpul alocat meseriei și timpul acordat ție, ca educatoare, ca om, familiei este insesizabilă. Educatoarea stimulează și întreține curiozitatea și inteligența copiilor prin lucruri noi, atractive; ori acest lucru nu îl poți înfăptui decât trecând granița acasă-grădiniță.

Data de 13 martie a marcat momentul în care învățarea s-a mutat din grupa plină de energie, curiozitate și emoție în mediul online, un mediu artificial dar mai ales necunoscut. Grădinița la distanță era de neconceput până în această primăvară. Ce a urmat în cele două luni în care orele au trecut, treptat, în spațiul virtual ne-a întrecut tuturor așteptările.

A fost nevoie de întreaga noastră imaginație, creativitate și pricepere pentru a ține echipa părinte-copil pe drumul nostru. Și știți cum am reușit? Împreună... Educatoare – părinți – copii. Începutul nu a fost ușor...am fost sceptici cu privire la metodele pe care urma să le folosim pentru a continua învățarea iar problema lipsei conexiunii emoționale s-a adăugat la această nesiguranță.

După depășirea „șocului” inițial, în momentul în care am conștientizat cu toții că nu ne vom întoarce foarte curând la grădiniță, am înțeles foarte repede că trebuie să ne folosim întreaga noastră imaginație și creativitate pentru a reinventa învățarea.

Am încercat o mulțime de sentimente contradictorii: teama de necunoscut, un sentiment al înstrăinării, entuziasmul, dorința de a depăși bariere, bucuria întâlnirilor zilnice cu copiii, fie ele chiar și virtuale.

Astfel, casa noastră, a educatoarelor, grupul clasei a devenit a doua noastră grădiniță. În fiecare dimineață postam mesaje , link-uri sau resurse utile părinților care lucrau cu preșcolarii atunci când timpul/ serviciul le permitea. În fiecare zi am încercat să propunem activități la care părinții să se descurce cu ce au la îndemână, cu materiale de prin casă, cu materiale din natură; am realizat de fapt că tot ce ne înconjoară ne oferă o infinitate de posibilități .

Așadar, în viața unei educatoare acasă este grădinița.

Vă las mai jos un exemplu de bune practici din pandemie.

GRUPA mijlocie

TEMA SĂPTĂMÂNII „ Primăvara- anotimpul bucuriei ”

TEMA ZILEI „ Culoarele primăverii”

COMPORTAMENTE URMĂRITE

Dezvoltarea sensibilității și a gustului estetic și artistic;

Obținerea unor forme spontane și elaborate.

DOMENIUL EXPERIENȚIAL Domeniul Estetic și Creativ

CATEGORIA DE ACTIVITATE Educație plastică

SARCINA DE LUCRU

Stimați părinți,

Este din nou primăvară și natura tocmai s-a trezit la viață.

Odată cu ea a înflorit câmpia iar florile au început să-și deschidă petalele, să parfumeze aerul și să zâmbească cerului .E anotimp de sărbătoare iar natura se închină în fața curcubeului de culori.

Să ne bucurăm împreună de toate aceste minuni ale naturii!

Observați cu copiii dumneavoastră natura, florile, cerul, insectele...toate schimbările din jurul nostru!

Discutați despre aceste schimbări și puneți-le la dispoziție materiale(acuarele, culori, plastelină)

astfel încât să realizeze lucrări cu ce i-a impresionat mai mult!

MATERIALE NECESARE & LINKURI UTILE

- Acuarele
- Pensulă
- Folie alimentară/ hârtie/ plastelină

REFLECȚII ÎN URMA ACTIVITĂȚII DESFĂȘURATE ACASĂ

Se știe că toți copiii sunt fascinați de culoare, ei comunică stările și sentimentele lor prin culoare. Astfel, mai mult decât alte activități, cea plastică constituie mijlocul de activare și stimulare a potențialului creator.

Pornind de la această premisă am îndemnat părinții să pună la dispoziția copilului materialele necesare și să lase frâu liber imaginației și creativității.

Doar că în locul clasicului suport de lucru: hârtia ...și furând o idee mai veche de la grădiniță, mămicile creative au ajutat copiii să realizeze o pictură pe folie alimentară înfășurată în jurul unui scaun de bucătărie răsturnat.

Dar am primit și alte lucrări drăguțe și pline de culoare: buchet de flori realizat prin amprentarea cu o sticlă de plastic, o buburuză confecționată dintr-un tub de hârtie, insecte modelate cu migală și multă creativitate.

PROIECT DE LECȚIE

Surugiu Paulina Adina

Școala Gimnazială Helegiu, Jud. Bacău

Dat fiind faptul că pe 11 martie 2020 școlile din România au început să funcționeze în mediul online, eu, în cadrul inspecției curente II, pentru obținerea gradului didactic II a trebuit să-mi adaptez proiectele de lecție la învățarea online.

În continuare voi prezenta un model de proiect de lecție, limba și literatura română, clasa a IV-a, „Poveste cu un copil și un peștișor argintiu”, după Ada Teodorescu, tipul lecției: mixtă

CLASA: a IV-a

DATA: 17 noiembrie 2020

**UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ HELEGIU
JUD. BACĂU**

PROPUNĂTOR: Prof. înv. primar, SURUGIU PAULINA ADINA

ARIA CURRICULARĂ: Limbă și comunicare

DISCIPLINA: Limba și literatura română

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: „Să facem cunoștință cu personajele!”

SUBIECTUL: Personajul literar- text suport: „Poveste cu un copil și un peștișor argintiu”, după Ada Teodorescu

TIPUL LECȚIEI: mixtă

FORMA DE ACTIVITATE: integrată

DISCIPLINE INTEGRATE: Educație civică;

SCOPUL LECȚIEI:

- ❖ Dezvoltarea imaginației și a gândirii creatoare;
- ❖ Dezvoltarea capacității de relaționare și de comunicare în cadrul grupului;
- ❖ Formarea unei atitudini pozitive față de tot ceea ce ne înconjoară.

COMPETENTE SPECIFICE:

Limba și literatura română

2.2. Povestirea unei întâmplări cunoscute pe baza unui suport adecvat;

3.1 Extragerea unor informații de detaliu din texte informative sau literare;

3.3. Formularea unei păreri despre o povestire/ personajele acesteia;

Educație civică

1.2. Identificarea unor trăsături morale definitorii ale persoanei;

2.1 Recunoașterea unor atitudini în raport cu lucrurile, plantele și animalele;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

1.1.1- să citească corect, fluent fragmente de text, respectând intonația impusă de semnele de punctuație;

1.1.2- să-și exprime părerile, trăirile, sentimentele față de personaje având ca suport imagini și secvențe de text;

1.1.3- să formuleze răspunsuri și întrebări corecte pe baza textului;

0.0.4- să identifice informațiile esențiale și de detaliu valorificând situațiile emoționale redată în text;

1.1.4- să argumenteze punctual de vedere cu privire la faptele personajelor;

STRATEGIA DIDACTICĂ:

- ❖ **Metode și procedee:** conversația, explicația, exercițiul, problematizarea, lectura explicativă, Eseul de cinci minute;
- ❖ **Resurse materiale:** imagine power-point, manualul de Limba și literatura română, Ed. Intuitext ;
- ❖ **Forme de organizare:** activitate frontală, individuală;
- ❖ **Forme de evaluare:** aprecierea verbală, ev. formativă, autoevaluarea;
- ❖ **Resurse de timp:** 30 minute
- ❖ **Resurse curriculare:** programa școlară, documentele de proiectare curriculară;
- ❖ **Resurse umane:** 15 elevi

Bibliografie:

* Vasile Molan, "Didactica disciplinei Limba și literatura română în învățământul primar", București, Editura Miniped, 2010.

*Ministerul Educației Naționale, ” Programa școlară pentru disciplina **Limba și literatură română** (clasa a III-a – a IV-a), aprobată prin ordinul ministrului Nr. 5003/02.12.2014

* Suport curs „Profesionalizarea carierei didactice, Actored, Editura Universității din Ploiești.

SCENARIUL DIDACTIC

După ce am realizat conexiunea optimă voi începe predarea propriu-zisă, cu **captarea atenției:**

Voi face trecerea de la lecția de Educație civică în care am discutat despre egoism și altruism, la personaje din opere literare, punând accent pe valori morale.

Voi ruga elevii să urmărească o mică parte din sceneta „D-l Goe...”

Voi partaja ecranul meu astfel încât elevii vor urmări filmulețul prezentat

<https://www.youtube.com/watch?v=l4XJUS3Q974>

Anunțarea temei și a obiectivelor

Ziua aceasta se anunță a fi foarte interesantă și avem o misiune importantă!

După finalizarea momentului îi solicit pe elevi să-mi spună cine a participat efectiv la întâmplare și cine nu, pentru a face legătura dintre autor, narator și personaje și ce fel de comportament au avut acestea.

Precizez faptul că astăzi în cadrul orei de limba română vom identifica personajele din textul studiat anterior și vom descoperi împreună caracteristicile acestora . Cu ajutorul tabletei grafice, voi scrie data, titlul lecției și voi share-ui tot ecranul , astfel încât elevii vor putea vedea ca la tablă ceea ce eu am scris.

Se anunță într-o formă accesibilă obiectivele lecției – ei urmând să citească selectiv textul, să lucreze exercițiile propuse, să-și exprime părerea în legătură cu întâmplările din text.

Dirijarea învățării

Ținând cont de atmosfera creată, fac trecerea la citirea selectivă a textului.

Cer elevilor să citească selectiv, pe baza unor cerințe cu caracter general:

- Alineatul....
- Pasajul din care reiese....
- Atitudinea.....
- Trăirea interioară a personajelor...etc.
- Trăsăturile fizice și morale ale personajelor le voi nota pe pagina șeruită, iar elevii în caiete.

Împreună cu elevii vom identifica tipurile de personaje în funcție de cum pot fi întâlnite: reale, imagine, fantastice , pozitive sau negative, principale sau secundare.

Obținerea performanței

Pentru a dezbate textul pe toate planurile, dar mai ales pentru a evidenția trăsăturile morale ale personajelor elevii vor avea pe ecran imaginea cu Anexa I , vor citi cerințele oral, iar în scris pe caiete vor da răspunsurile.

Asigurarea feedback-ului

Pentru verificarea însușirii cunoștințelor, precum și pentru eventuale neclarități voi folosi „Eseul de cinci minute”. Pe o pagină nouă, șeruită, voi scrie cerințele:

1. Scrie câte o propoziție despre băiat și peștișor!
2. Care este învățătura transmisă de lectură?
3. Pune o întrebare! Poate vrei să afli mai mult!

Îi voi solicita să citească, apoi voi verifica ceea ce au scris.

Încheierea activității

Fac aprecieri asupra modului de desfășurare a activității, notez 3-4 elevi.

Tema pentru acasă:

ex. 5/pag.48 din manual;

ex.9/ pag.48 din manual

ANEXA I

Inteligența lingvistică:

1 Selectați din text trei grupuri substantiv + adjectiv! Alcătuiți enunțuri cu acestea!

.....

.....

.....

2 Pornind de la cuvântul „poveste”, formați alte cuvinte noi!

.....

.....

3 Considerați că băiețelul merită ajutorul celor din jur? Argumentați răspunsul!

.....

.....

.....

Inteligența naturalistă

1.Extrageți din text enunțul care redă dorința băiatului!

.....

.....

.....

2. Care este motivul pentru care animalele mării trăiau în bună înțelegere?

.....

.....

3 Dacă ați avea putere de decizie, ce ați face ca toate viețuitoarele mării să nu aibă de suferit ? Argumentați răspunsul

Inteligența interpersonală

1.Selectați din text un pasaj din care să reiasă ajutorul pe care îl acordă marea vietăților sale.

.....

.....

.....

2. Pornind de la cuvântul „durere ascunsă”, încercați să transmiteți un mesaj băiețelului.

.....

.....

.....

Inteligența intrapersonală

1.Ce sentimente declanșează lectura textului?

.....

.....

2.Care va fi atitudinea voastră atunci când veți vedea că cineva necăjește animalele?.

.....

.....

3.Dacă mama ar fi știut de intenția băiatului, cum ar fi reacționat?

.....

.....

.....

ISBN 978-973-0-34365-6

edumi

Punem educația pe ON